

Do druku nr 1012
Warszawa, 17 października 2002 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-180-02

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw** wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, **przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku
(-) Leszek Miller

Wykaz przepisów Unii Europejskiej do ustawy

o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw

1. Dyrektywa Rady 64/432/EEC z dnia 26 czerwca 1964 r.

o problemach zdrowia zwierząt w handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty

2. Dyrektywa Rady 64/433/EEC z dnia 26 czerwca 1964 r.

o warunkach sanitarnych przy produkcji i wprowadzaniu na rynek świeżego mięsa

3. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r.

w zakresie problemów zdrowotnych wywierających wpływ na produkcję i umieszczanie na rynku świeżego mięsa drobiowego

4. Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r.

o problemach inspekcji zdrowotnej i weterynaryjnej w imporcie bydła, owiec i kóz oraz trzody chlewnej, mięsa świeżego lub produktów mięsnych z państw trzecich

5. Decyzja Komisji 73/53/EWG z dnia 26 lutego 1973r.

dotycząca środków ochronnych stosowanych przez państwa członkowskie przeciwko chorobie pęcherzykowej świń

6. Dyrektywa Rady 77/96/EEC z dnia 21 grudnia 1976r.

na temat badania obecności włośni (*trichinella spiralis*) w imporcie z krajów trzecich świeżego mięsa otrzymywanego ze świń domowej

7. Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r.

w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i marketing produktów mięsnych i innych produktów pochodzenia zwierzęcego

8. Dyrektywa Rady 77/391/EWG z dnia 17 maja 1977 r.

wprowadzająca działania wspólnotowe w celu eliminacji brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła

9. Dyrektywa Rady 78/52/EWG z dnia 13 grudnia 1977 r.

ustanawiająca w odniesieniu do planów krajowych wspólnotowe kryteria przyspieszonej eliminacji brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła

10. Dyrektywa Rady 80/217/EEC z dnia 22 stycznia 1980 r.

wprowadzająca środki Wspólnoty stosowane przy zwalczaniu pomoru klasycznego świń

11. Dyrektywa Rady 80/1095/EWG z dnia 11 listopada 1980 r.

ustalająca warunki mające na celu uwolnienie terytorium Wspólnoty i utrzymanie go w stanie wolnym od klasycznego pomoru świń

12. Dyrektywa Rady 82/400/EWG z dnia 14 czerwca 1982 r.

nowelizująca Dyrektywę 77/391/EWG i wprowadzająca dodatkowe działania wspólnotowe dotyczące eliminacji brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła.

13. Dyrektywa Rady 82/894/EEC z dnia 21 grudnia 1982 r.

o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie

14. Dyrektywa Rady 85/73/EEC z dnia 29 stycznia 1985 r.

w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych objętych Dyrektywami 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG

15. Dyrektywa Rady 85/511/EEC z dnia 18 listopada 1985 r.

wprowadzająca Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy

16. Dyrektywa Rady 89/437/EEC z dnia 20 lipca 1989 r.

dotycząca higieny i problemów zdrowotnych odnośnie produkcji i wprowadzania na rynek produktów jajczarskich

17. Dyrektywa Rady 89/662/EEC z dnia 11 grudnia 1989 r.

dotycząca kontroli weterynaryjnych, w handlu wewnątrz Wspólnoty, z zamiarem zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego

18. Dyrektywa Rady 90/167/EEC z dnia 26 marca 1990 r.

ustalająca warunki zarządzające wytwarzaniem, wprowadzeniem na rynek i użytkowaniem pasz leczniczych we Wspólnocie

19. Dyrektywa Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r.

wnosząca poprawki do Dyrektywy 85/511/EEC wprowadzającej Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy, Dyrektywy 64/432/EEC w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel krowami i trzodą chlewną w ramach Wspólnoty oraz Dyrektywy 72/462/EWG w sprawie problemów kontroli zdrowotnych i weterynaryjnych towarzyszących importowi krów i świń oraz świeżego mięsa i produktów mięsnych z krajów trzecich

20. Decyzja Rady 90/424/EEC z dnia 26 czerwca 1990 r.

o wydatkach na polu weterynaryjnym

21. Dyrektywa Rady 90/425/EEC z dnia 26 czerwca 1990 r.

dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi zwierzętami żywymi i produktami, z zamiarem zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego

22. Dyrektywa Rady 90/427/EEC z dnia 26 czerwca 1990r.

w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu koniowatymi na obszarze Wspólnoty

23. Dyrektywa Rady 90/539/EEC z dnia 15 października 1990

w sprawie warunków dotyczących zdrowia zwierząt w handlu drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty i w imporcie tych produktów z krajów trzecich.

24. Decyzja Rady 90/638/EWG z dnia 27 listopada 1990 r.

ustanawiająca kryteria Wspólnoty dotyczące likwidacji oraz monitorowania pewnych chorób zwierzęcych

25. Dyrektywa Rady 90/667/EEC z dnia 27 listopada 1990 r.

wprowadzająca ustalenia weterynaryjne w dysponowaniu i przetwarzaniu odpadów zwierzęcych wprowadzanych na rynek i dla prewencji przed patogenami: w paszach pochodzenia zwierzęcego i z ryb oraz uzupełniająca Dyrektywę 90/425 EEC.

26. Decyzja Komisji 91/42/EWG

26. Decyzja Komisji 91/42/EWG z 8 stycznia 1991 r.

określająca kryteria stosowane przy ustalaniu planów rezerw na nieprzewidziane wypadki w zakresie zwalczania pryszczycy, w ramach stosowania artykułu 5 Dyrektywy Rady nr 90/423/EEC

27. Dyrektywa Rady 91/67/EEC z dnia 28 stycznia 1991 r.

dotycząca warunków zdrowotnych decydujących o umieszczaniu na rynku zwierząt i produktów pochodzących z kultur wodnych

28. Decyzja Komisji 91/398/EWG z dnia 19 lipca 1991 r.

w sprawie skomputeryzowanej sieci łączącej władze weterynaryjne (Animo)

29. Dyrektywa Rady 91/492/EEC z dnia 15 lipca 1991 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne produkcji i wprowadzania na rynek żywych mięczaków dwuskorupowych

30. Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybnych

31. Dyrektywa Rady 91/495/EEC z dnia 27 listopada 1990 r.

dotycząca problemów zdrowia publicznego oraz zdrowia zwierząt mających wpływ na produkcję oraz plasowanie na rynku mięsa króliczego oraz mięsa dzikiej zwierzyny hodowanej przez człowieka

32. Dyrektywa Rady 91/496/EEC z dnia 15 lipca 1991 r.

określająca zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych zwierząt, wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich oraz poprawiająca Dyrektywy 89/662/EEC, 90/425/EEC oraz 90/675/EEC

33. Decyzja Komisji 91/637/EEC z dnia 3 grudnia 1991 r.

ustalające wzór przekazu, jaki winien być transmitowany przy użyciu skomputeryzowanej sieci "Animo"

34. Dyrektywa Rady 92/35/EEC z dnia 29 kwietnia 1992 r.

określająca zasady kontroli oraz środki do walki z afrykańskim pomorem koni

35. Dyrektywa Rady 92/40/EEC z dnia 19 maja 1992 r.

wprowadzające zarządzenia w celu zwalczania grypy ptaków

36. Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r.

dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowia zwierząt związanych z ubojem dzikiej zwierzyny oraz umieszczaniem na rynku jej mięsa

37. Dyrektywa Rady 92/46/EEC z dnia 16 czerwca 1992 r.

sformułowanie zasad dotyczących warunków sanitarnych w produkcji i wprowadzaniu na rynek mleka surowego, pasteryzowanego, oraz produktów mlecznych

38. Dyrektywa Rady 92/65/EEC z dnia 13 lipca 1992 r.

określająca wymagania zdrowotne zwierząt obowiązujące w handlu i przywozie do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków, które nie podlegają wymaganiom zdrowotnym zwierząt ustanowionym w specjalnych przepisach Wspólnoty wymienionych w Załączniku A (I) do Dyrektywy 90/425/EEC.

39. Dyrektywa Rady 92/66/EEC z dnia 14 lipca 1992 r.

wprowadzająca środki kontroli dla rzekomego pomoru drobiu

40. Dyrektywa Rady nr 92/102/EEC z dnia 27 listopada 1992 r.

o identyfikacji i rejestracji zwierząt

41. Dyrektywa Rady 92/117/EEC z dnia 17 grudnia 1992 r.

dotycząca środków ochrony przed wyszczególnionymi chorobami przenoszonymi przez zwierzęta i wyszczególnionymi czynnikami zoonotycznymi w zwierzętach i produktach pochodzenia zwierzęcego mających na celu zapobieganie wybuchom infekcji i zatruc pokarmowych

42. Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r.

formułująca wymogi odnośnie zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego jakie obowiązują w handlu i imporcie na obszar Wspólnoty produktów nie podlegających wspomnianym wymogom określonym w szczegółowych przepisach Wspólnoty, o których mówi Załącznik A (I) do Dyrektywy 89/662/EWG i, w odniesieniu do patogenów, Dyrektywa 90/425/EWG

43. Dyrektywa Rady 92/119/EEC z dnia 17 grudnia 1992 r.

wprowadzająca ogólne środki Wspólnoty dla kontroli pewnych chorób zwierzęcych i specjalne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń.

44. Decyzja Komisji 92/188/EWG z dnia 10 marca 1992 r.

dotycząca pewnych środków ochrony odnoszących się do Syndromu Rozrodczego i Oddechowego u świń (PRRS)

45. Decyzja Rady 92/438/EEC z dnia 13 lipca 1992 r.

na temat komputeryzacji procedur importu weterynaryjnego (Zmianowy projekt, Shift project), zmieniająca Dyrektywy 90/675/EEC, 91/496/EEC, 91/628/EEC i Decyzję 90/424/EEC i Decyzję 90/424/EEC, oraz uchylająca Decyzję 88/192/EEC

46. Dyrektywa Rady 93/53/EEC z dnia 24 czerwca 1993 r.

wprowadzająca minimalne środki kontroli niektórych chorób ryb na poziomie Wspólnoty

47. Decyzja Komisji 93/623/EWG z dnia 20 października 1993 r.

ustanawiająca dokument identyfikacyjny (paszport) towarzyszący rejestrowanym koniowatym

48. Dyrektywa Rady 94/65/EC z dnia 14 grudnia 1994 r.

ustanawiająca wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych

49. Dyrektywa Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r.

wprowadzająca minimalne przepisy wspólnotowe odnośnie kontroli niektórych chorób małży

50. Dyrektywa Rady 96/23/EC z dnia 29 kwietnia 1996 r.

dotycząca środków nadzorowania pewnych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach i wyrobach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylecia Dyrektyw 85/358/EEC i 86/469/EEC oraz Decyzji 89/187/EEC i 91/664/EEC

51. Dyrektywa Rady nr 96/93/EC z dnia 17 grudnia 1996

w sprawie certyfikacji zwierząt i produktów zwierzęcych

52. Dyrektywa Rady 97/78/EC z dnia 18 grudnia 1997 r.

określająca zasady kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich

53. Rozporządzenie Komisji (EC) Nr 2629/97 z dnia 29 grudnia 1997 r

ustanawiające szczegółowe przepisy wprowadzające Rozporządzenie Rady (WE) Nr 820/97 dotyczące kolczyków usznych, prowadzenia rejestrów i paszportów w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła

54. Decyzja Komisji 98/272/WE z dnia 23 kwietnia 1998r.

w sprawie nadzoru epidemiologicznego w kierunku gąbczastych encefalopatii przenośnych oraz zmieniająca Decyzję 94/474/WE

55. Rozporządzenie Komisji (WE) NR 494/98 z dnia 27 lutego 1998 r.

ustalające szczegółowe przepisy dotyczące stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 w odniesieniu do stosowania minimalnych sankcji administracyjnych w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła

56. Decyzja Komisji 1999/246/EC z dnia 30 marca 1999 r.

zatwierdzająca pewne plany awaryjne dotyczące kontroli klasycznej świńskiej gorączki

57. Dyrektywa Rady 2000/75/EC z dnia 20 listopada 2000 r.

ustanawiająca szczegółowe warunki kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka

58. Decyzja Komisji 2000/374/EC z dnia 5 czerwca 2000 r.

Zmieniająca decyzję 98/272/EC dotyczącą nadzoru epidemiologicznego w kierunku gąbczastych encefalopatii przenośnych.

59. Decyzja Komisji 2000/556/EC z dnia 7 września 2000 r.

zmieniająca dyrektywę Rady nr 82/894/EWG dotyczącą powiadamiania o przypadkach chorób zwierzęcych zaobserwowanych na terytorium Wspólnoty

60. Decyzja Komisji 2000/764/WE z dnia 29 listopada 2000 r.

w sprawie badań bydła na obecność gąbczastej encefalopatii bydła i zmiany decyzji 98/272/WE w sprawie nadzoru epidemiologicznego przenośnych gąbczastych encefalopatii

61. Decyzja Rady 2000/766/WE z dnia 4 grudnia 2000 r.

dotycząca pewnych środków ochronnych mając na względzie gąbczaste encefalopatie przenośne oraz skarmianie białkami zwierzęcymi

62. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1760/2000 z dnia 17 lipca 2000 r.

ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego i w sprawie znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego oraz anulujące Rozporządzenie Rady (UE) nr 820/97

63. Decyzja Komisji 2001/9/WE z dnia 29 grudnia 2000 r.

dotycząca środków kontrolnych wymaganych do wdrożenia Dyrektywy Rady 2000/766/WE dotyczącej pewnych środków ochronnych mając na względzie gąbczaste encefalopatie przenośne oraz skarmianie białkami zwierzęcymi.

64. Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 Października 2001 r.

w sprawie Wspólnotowych środków dotyczących klasycznego pomoru świń

65. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r.

ustanawiające przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych zakaźnych encefalopatii gąbczastych

66. Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1248/2001 z dnia 22 czerwca 2001r.

zmieniające Załączniki III, X i XI do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie nadzoru epidemiologicznego oraz przeprowadzania testów w kierunku zakaźnych encefalopatii gąbczastych

67. Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1326/2001 z dnia 29 czerwca 2001 r.

ustanawiające środki przejściowe w celu umożliwienia przejścia do Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 999/2001 ustanawiającego przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji określonych zakaźnych encefalopatii gąbczastych, oraz zmieniające Załączniki VII i XI do tego Rozporządzenia

68. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r.

ustalające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, ustanawiające Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego

69. Dyrektywa Rady 2002/60/EC z dnia 27 czerwca 2002 r.

w sprawie specyficznych warunków kontroli Afrykańskiego pomoru świń i zmiany Dyrektywy 92/119/EEC co do pewnych chorób i Afrykańskiego pomoru świń

70. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 270/2002 z dnia 14 lutego 2002 r.

zmieniające Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego oraz Rady dotyczące wyszczególnionych materiałów niebezpiecznych oraz nadzoru epidemiologicznego zakaźnych gąbczastych encefalopatii oraz zmieniające Rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 dotyczące żywienia zwierząt oraz umieszczania na rynku zwierząt z gatunku owce i kozy oraz produktów od nich pochodzących.

Tabela zgodności
do ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa
oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.

Lp	JUE	JPL	Treść zmiany	Intertemporalne	Uwagi
1.	92/45 art.2 ust.1 lit. a, b, c; 92/65 art.2 ust. 1 lit.(b); 92/102 art.2 lit. a; 91/67 art.2 ust.1; 91/495 art.2 ust.3 64/432 art.2 ust.2 lit. b; 64/433 art.1 ust.1; 71/118 art.2; 72/462 art.1 ust. 1	art. 1 zmiana 1) a)	1) zwierzęta - ssaki lądowe i ptaki uznane za zwierzęta gospodarskie na podstawie przepisów o hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, zwierzęta domowe i udomowione, ryby, owady użytkowe, skorupiaki i mięczaki, zwierzęta laboratoryjne, zwierzęta łowne i inne wolno żyjące, zwierzęta znajdujące się w parkach zwierzęcych, w ogrodach zoologicznych, cyrkach, wprowadzane na rynek oraz zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka, 1a) zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka – utrzymywane przez człowieka ssaki lądowe lub ptaki, które nie są uważane za udomowione, a które są utrzymywane jak zwierzęta gospodarskie w warunkach fermowych, z wyłączeniem dzikich ssaków żyjących na terytorium zamkniętym w warunkach zbliżonych do życia na wolności, 2) zwierzęta rzeźne – utrzymywane przez człowieka w celu pozyskania mięsa bydło, świnie, owce, kozy, zwierzęta jednokopytne, drób, króliki, nutrie, jelenie, danielę, strusie oraz inne ssaki lądowe i ptaki,		
2.	64/433 Zał. I Rozdz. 6 pkt. 27 (a)	art. 1 zmiana 1) b)	4) zwierzę chore - zwierzę, u którego organ Inspekcji Weterynaryjnej stwierdził za życia lub po śmierci chorobę zakaźną stanowiącą zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi,		
3.	90/667 art.2, ust.1	art. 1 zmiana 1) c)	6) niejadalne produkty zwierzęce – nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi produkty pochodzące od zwierząt lub ze zwierząt, inne niż materiał biologiczny i środki żywienia zwierząt,		
4.	64/433 art. 2 lit. (a); 71/118 art.2 ust.1; 72/462 art.1 ust. 1 91/67 art.2, ust.2; 91/493 art.2 ust.1, 2; 94/65 art.2 ust.2 lit.(a) i (b)	art. 1 zmiana 1) d)	16) towary – zwierzęta, mięso i inne środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, materiał biologiczny, niejadalne produkty zwierzęce oraz środki żywienia zwierząt,		Zmiana redakcyjna
5.	64/433; 71/118; 89/437; 91/495; 91/493; 92/45; 92/46; 94/65	art. 1 zmiana 1) e)	16a) sprzedaż bezpośrednia – oferowanie środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego do sprzedaży, ich przechowywanie z zamiarem dokonania sprzedaży podmiotowi nabywającemu je w celach niezwiązanych z wykonywaniem działalności gospodarczej (konsumentowi), dokonywane przez producenta z pominięciem pośredników,		Prawo wspólnotowe pozostawia to regulacji wewnętrznemu prawu krajowemu.

6.	77/99 art.2 lit. (r); 89/437 art.1; 90/167 art.2; 91/492 art.2 pkt. 16; 91/493 art.2 pkt. 20; 92/45 art.2 lit. (g); 92/46 art.1, art.2 pkt. 16;	art. 1 zmiana 1) f)	17) wprowadzanie na rynek – oferowanie towarów do sprzedaży, przechowywanie lub dostarczanie towarów w zamiarze ich sprzedaży oraz sprzedaż podmiotowi nabywającemu je w celach związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej,		
7.	64/432 art.2 ust. 2 lit. (q) 92/102 art.2 lit.(c); 92/119 art. 2 ust. 4 97/78 art. 2 ust. 2 lit. (e); 92/46 art.2 pkt.7; 92/102 art. 2 lit. (b); 92/119 art.2 ust.1 2001/89 art.2 lit. (q), art.24 ust.1;	Art. 1 zmiana 1) g)	21) posiadacz zwierząt – właściciela albo inną osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej odpowiedzialną za zwierzę, nawet tymczasowo, 22) gospodarstwo - obiekty budowlane i inne obiekty oraz przestrzenie wolne, gdzie utrzymywane są zwierzęta, 23) odpady kuchenne – pozostałości z posiłków przygotowanych dla ludzi oraz powstające w wyniku przygotowywania takich posiłków, w szczególności pochodzące z gospodarstw domowych, restauracji, szpitali oraz środków transportu zbiorowego i innych placówek żywienia zbiorowego,		
8.	64/432 art.2 ust.2 lit. (c)	Art. 1 zmiana 1) h)	25) chów - utrzymywanie zwierząt w celu uzyskiwania od nich określonych produktów lub innych korzyści		
9.		Art. 1 zmiana 1) i)	- uchyla się pkt 26 -29,		Zmiana wynikająca z uzyskania przez ministra właściwego do spraw rolnictwa kompetencji do określenia w drodze rozporządzenia wykazów materiałów niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka.
10.	64/432 art.2 lit. (o)	art. 1 zmiana 1) j)	32) miejsce gromadzenia zwierząt – zatwierdzone przez powiatowego lekarza weterynarii miejsce, w którym zwierzęta pochodzące z więcej niż jednego gospodarstwa są przygotowywane do handlu lub eksportu,		
11.		art. 1 zmiana 2)	w art. 3 w ust. 3 wyrazy „1 i 2” zastępuje się wyrazami „1 lub 2”;		Zmiana redakcyjna
12.		art. 1 zmiana 3) a)	4) wytwarzaniem lub obrotem środkami żywienia zwierząt oraz dodatkami paszowymi,	Wchodzi w życie z dniem 26.10.2002r.	Dostosowanie do ustawy Prawo farmaceutyczne.
13.		art. 1 zmiana 3) a)	7a) wylęgiem ryb oraz hodowlą i chowem ryb, skorupiaków i mięczaków		Zmiana redakcyjna

14.		art. 1 zmiana 3) a) tiret trzecie	Uchyła się pkt 9 w brzmieniu „9) podmioty zajmujące się zbieraniem, przetwarzaniem, grzebaniem lub spalaniem materiału niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka – są obowiązane zgłosić właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynarii zamiar rozpoczęcia działalności w terminie co najmniej 30 dni przed jej rozpoczęciem i zaprzestanie działalności w terminie 7 dni od jej zaprzestania.”.		Zmiana redakcyjna Wiążąca się ze zmianą w art. 9 ust. 10, wprowadzającą upoważnienie ustawowe ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych warunków weterynaryjnych wymaganych przy zgłaszaniu, zbieraniu, przekazywaniu, segregowaniu, oznakowaniu, przetwarzaniu oraz postępowaniu z materiałami niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka.
15.	92/102 art.3 ust.2	art. 1 zmiana 3) b)	1b. Przepisu ust. 1a nie stosuje się do gospodarstw utrzymujących na własne potrzeby nie więcej niż 1 świnie lub 3 owce albo 3 kozy.		
16.		art. 1 zmiana 3) c)	5) datę wpisu i wykreślenia z rejestru,		Uporządkowanie zapisu
17.		art. 1 zmiana 3) d)	3e. Główny Lekarz Weterynarii prowadzi wykaz podmiotów zajmujących się działalnością, o której mowa w ust. 1 pkt. 4, 4a, 9 i 12.”,	Wchodzi w życie z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
18.		art. 1 zmiana 3) e)	4) datę wpisu i wykreślenia z wykazu.”,	Wchodzi w życie z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	Uporządkowanie
19.	64/432; 90/539; 92/46 art.2 pkt.7; 92/102; 92/117;	art. 1 zmiana 3) f)	5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki weterynaryjne, jakie powinny spełnić gospodarstwa w przypadku, gdy zwierzęta lub środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego pochodzące z tych gospodarstw są wprowadzane na rynek, mając na względzie zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób ludzi i zwierząt oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej		

20.	92/102; Rozporządzenia: 2629/97; 1760/2000	art. 1 zmiana 4) a)	1. Bydło, owce, kozy i świnie podlegają oznakowaniu.	W zakresie dotyczącym bydła traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
21.	92/102	art. 1 zmiana 4) b)	3. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 1, polega w szczególności na: 1) zakładaniu kolczyków z numerem identyfikacyjnym zwierzęcia bydła, owcom i kozom, 2) zakładaniu świniom kolczyków z numerem identyfikacyjnym stada.	W zakresie dotyczącym bydła traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
22.	92/102	art. 1 zmiana 4) c)	3a. W przypadku świń, innych niż hodowlane, kierowanych bezpośrednio do uboju dopuszcza się wytatuowanie numeru identyfikacyjnego stada. 3b. Numer identyfikacyjny zwierzęcia i stada, o którym mowa w ust. 3, są ustalane przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, zwaną dalej „Agencją”. 3c. Założone kolczyki nie mogą być usunięte, ani zastąpione innymi. 3d. Zagubione lub zniszczone kolczyki zastępuje się duplikatem kolczyka, o którym mowa w ust. 3.		
23.		art. 1 zmiana 4) d)	2) w terminie 21 dni od dnia urodzenia zwierzęcia, w przypadku owiec, kóz i świń,		Uporządkowanie

24.	Rozporządzenie 494/98 art. 1 i 2	art. 1 zmiana 4) e)	<p>4a. W przypadku bydła, powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce prowadzenia gospodarstwa, wydaje decyzję zakazującą wprowadzania i wyprowadzania zwierząt z gospodarstwa, jeżeli co najmniej jedno zwierzę utrzymywane w gospodarstwie nie spełnia łącznie następujących warunków:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie zostało oznakowane w trybie, o którym mowa w ust. 4, 2) nie zostało zaopatrzone w paszport zwierzęcia, 3) nie zostało wpisane do księgi rejestracji, o której mowa w ust.11, 4) nie zostało zgłoszone do rejestru, o którym mowa w ust.8. <p>4b. Decyzja, o której mowa w ust. 4a, jest wydawana na czas określony do czasu spełnienia warunków o których mowa w ust 4a, albo do dnia zabicia zwierzęcia, na podstawie decyzji, o której mowa w ust 4c.</p> <p>4c. Jeżeli posiadacz zwierzęcia nie przedstawi dokumentów potwierdzających pochodzenie zwierzęcia, o którym mowa w ust 4a, w terminie dwóch dni roboczych od dnia doręczenia decyzji zakazującej wprowadzania i wyprowadzania zwierząt z gospodarstwa, powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję nakazującą zabicie zwierzęcia i zniszczenie jego zwłok; wykonanie decyzji następuje pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii.”</p> <p>4d. Decyzjom, o których mowa w ust. 4a i 4c, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.</p> <p>4e. Za zwierzęta, o których mowa w ust. 4a, zabite z nakazu powiatowego lekarza weterynarii, nie przysługuje odszkodowanie ze środków budżetu państwa.</p> <p>4f. Jeżeli zwierzę, o którym mowa w ust 4a, nie spełnia jednego z warunków, o których mowa w ust. 4a pkt 1-4, powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję zakazującą wprowadzania i wyprowadzania zwierząt z gospodarstwa do czasu spełnienia warunków, o których mowa w ust. 4a pkt 1-4.</p> <p>4g. Jeżeli liczba zwierząt, o których mowa w ust. 4f, przekracza 20% ogółu zwierząt znajdujących się w gospodarstwie, powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję zakazującą wprowadzania i wyprowadzania zwierząt z gospodarstwa do czasu spełnienia warunków, o których mowa w ust. 4a pkt. 1-4.</p> <p>4h. Decyzje, o których mowa w ust 4f i 4g, wydawane są na czas określony, do czasu spełnienia warunków w nich zawartych.</p>	W zakresie dotyczącym bydła traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
-----	----------------------------------	---------------------	--	---	--

25.	Rozporządzenie 2629/97	art. 1 zmiana 4) f)	7. Paszport zwierzęcia dla bydła zawiera w szczególności: 1) numer identyfikacyjny zwierzęcia, 2) datę urodzenia, 3) płeć, 4) rasę, 5) numer identyfikacyjny matki zwierzęcia lub numer identyfikacyjny nadany w kraju niebędącym członkiem Unii Europejskiej, 6) numer identyfikacyjny gospodarstwa, w którym się zwierzę urodziło, 7) numery identyfikacyjne gospodarstw, w których zwierzę było przetrzymywane, oraz okresy przebywania zwierząt w tych gospodarstwach, 8) datę padnięcia lub uboju, 9) znak graficzny Agencji, 10) datę wystawienia paszportu.	W zakresie dotyczącym bydła traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
26.	Decyzja 93/623	art. 1 zmiana 4) g)	7a. Paszport zwierzęcia dla konia zawiera w szczególności: 1) miejsce oraz datę urodzenia, 2) opis graficzny, 3) dane o pochodzeniu zwierzęcia, 4) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, adres i siedzibę posiadacza zwierzęcia, 5) numer identyfikacyjny zwierzęcia, 6) informacje dotyczące stanu zdrowia zwierzęcia, 7) datę wystawienia paszportu. 7b. Paszport zwierzęcia dla konia, w części dotyczącej danych hodowlanych, wypełnia podmiot prowadzący księgę lub rejestr zwierząt hodowlanych.		
27.	Rozporządzenie 1760/2000 art.7	art. 1 zmiana 4) h)	11. Posiadacz zwierząt, o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem podmiotów zajmujących się zarobkowym przewozem zwierząt, jest obowiązany do prowadzenia księgi zwierząt, zwanej dalej „księgą rejestracji”, do której wpisuje się w szczególności: 1) datę urodzenia zwierzęcia i numer identyfikacyjny zwierzęcia w przypadku bydła, 2) miejsce przebywania zwierzęcia, 3) imię i nazwisko albo nazwę poprzedniego posiadacza zwierzęcia,	W zakresie dotyczącym bydła traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	

28.	64/432 art.11 ust.2 92/102 art.4 ust.3 lit.(b);	art. 1 zmiana 4) i)	<p>11a. W przypadku przewożenia zwierząt, o których mowa w ust. 1, na targi, spędy, miejsca skupu lub wystawy ich posiadacze są obowiązani do udostępniania podmiotom zajmującym się urządzaniem targów, spędów, miejsc skupu lub wystaw danych i dokumentów, o których mowa w ust. 14 pkt 1, 2 i 4.</p> <p>11b. Podmioty, o których mowa w ust. 11a, są obowiązane do prowadzenia ewidencji zwierząt przywiezionych na targi, spędy, miejsca skupu lub wystawy.</p> <p>11c. Ewidencja, o której mowa w ust. 11b, zawiera następujące dane:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) datę wprowadzenia zwierzęcia na targi, spędy, miejsca skupu lub wystawy i ich wyprowadzenia z tych miejsc, 2) miejsce oraz datę urodzenia zwierzęcia, 3) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, adres i siedzibę posiadacza zwierzęcia, 4) numer identyfikacyjny zwierzęcia, 5) miejsce przeznaczenia zwierzęcia, 6) rodzaj lub numer rejestracyjny środka transportu dostarczającego lub odbierającego zwierzęta oraz imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, adres i siedzibę przewoźnika zwierzęcia. <p>11d. Podmioty, o których mowa w ust. 11a, są obowiązane do przechowywania danych zawartych w ewidencji przez okres co najmniej 3 lat.</p> <p>11e. Przepisy ust.11a-11d stosuje się odpowiednio do miejsc gromadzenia zwierząt.</p>		
29.	64/432 art.5 ust.1 i załącznik F; 92/102; Rozporządzenia: 2629/97; 1760/2000	art. 1 zmiana 4) j)	<p>14. Zwierzęta, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być wprowadzone na rynek, jeżeli są:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznakowane, z wyjątkiem koni, 2) zaopatrzone w paszport, w przypadku bydła i koni, 3) wpisane do księgi rejestracji, z wyjątkiem koni, 4) zaopatrzone w świadectwo zdrowia wystawione przez powiatowego lekarza weterynarii. <p>15. Zwierzęta inne niż wymienione w ust. 1 i 2 mogą być wprowadzone na rynek, jeżeli są zaopatrzone w świadectwa zdrowia, wystawiane przez powiatowego lekarza weterynarii oddzielnie dla każdej partii zwierząt lub dla poszczególnego zwierzęcia.</p>	W zakresie dotyczącym bydła traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
30.		art. 1 zmiana 4) k)	18. Posiadacz zwierząt, o których mowa w ust. 1 i 2, sprowadzonych z zagranicy, z wyjątkiem koni i zwierząt sprowadzanych z krajów będących członkami Unii Europejskiej, jest obowiązany oznakować je w terminie, o którym mowa w ust. 17.		Zmiana redakcyjna, uszczegółowienie
31.	92/102 art.8	art.1 zmiana 4) l)	18a. Przepisu ust. 18 nie stosuje się, jeżeli sprowadzone z zagranicy: <ol style="list-style-type: none"> 1) bydło, jest przeznaczone do uboju w terminie 20 dni, od dnia przeprowadzenia granicznej kontroli weterynaryjnej. 2) Pozostałe gatunki zwierząt, o których mowa w ust. 1 i 2 - w terminie 30 dni od dnia przeprowadzenia granicznej kontroli weterynaryjnej, 		
32.	Rozporządzenie 1760/2000 art.6	art.1 zmiana 4) m)	19. Bydło i konie sprowadzane z zagranicy po dokonaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 17, są zaopatrywane w paszporty zwierząt, z wyłączeniem bydła i koni przeznaczonych do uboju w terminach, o których mowa w ust 18a, od dnia przeprowadzenia granicznej kontroli weterynaryjnej,	W zakresie dotyczącym bydła traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	

33.	Rozporządzenie 1760/2000 art.6	art.1 zmiana 4) n)	19a. Po dokonaniu zgłoszenia bydła lub koni sprowadzonych z zagranicy, paszporty tych zwierząt wystawione za granicą należy przekazać Agencji. Agencja w terminie 14 od dnia otrzymania paszportu zwierzęcia sprowadzonego z zagranicy przesyła go do właściwego organu państwa, w którym wystawiony został ten paszport.	W zakresie dotyczącym bydła traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
34.	92/102 art.2lit. (d), art. 3	art.1 zmiana 4) o)	26. Organy Inspekcji Weterynaryjnej sprawują nadzór nad oznakowaniem i rejestracją zwierząt,		
35.	92/102 art.2 lit. (d), art. 3	art.1 zmiana 4) p)	26a. Sprawując nadzór, o którym mowa w ust. 26, organy Inspekcji Weterynaryjnej mają w szczególności prawo do bezpośredniego dostępu do danych zawartych w rejestrze, o którym mowa w ust. 8, oraz wprowadzania korekt i uzupełnień w tym rejestrze,		
36.	92/102 art.2 lit. (d), art. 3	art.1 zmiana 4) q)	1a) szczegółowy sposób oraz zakres dokonywania korekt i uzupełnień w rejestrze, o którym mowa w ust. 8, mając na względzie potrzebę ochrony danych zawartych w rejestrze i właściwość miejscową organów Inspekcji Weterynaryjnej.		
37.	2001/89 art.24 ust.1	art.1 zmiana 5) a)	9. Odpadów kuchennych nie stosuje się w żywieniu trzody chlewnej.		
38.	Decyzje: 98/272; 2000/374; 2000/764;2000/766; 2001/9, Rozporządzenie Parlamentu 999/2001 Rozporządzenie Komisji: 1248/2001; 1326/2001, 270/2002	art.1 zmiana 5) b)	10. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia: 1) wykaz materiałów niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka, 2) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy zgłaszaniu, zbieraniu, przekazywaniu, segregowaniu, oznakowaniu, przetwarzaniu oraz postępowaniu z materiałami niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka - uwzględniając ochronę zdrowia ludzi i zwierząt oraz dostosowanie sposobu i warunków postępowania z materiałami niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka do obowiązujących w tym zakresie przepisów Unii Europejskiej.	Traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
39.		art.1 zmiana 6)	1a) przywozu mięsa oddzielonego mechanicznie pozyskiwanego z bydła, owiec, kóz i świń		Brak uregulowania w prawie wspólnotowym w odniesieniu do handlu.
40.		art.1 zmiana 7)	7. Główny Lekarz Weterynarii ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, rejestry państw lub ich części (regiony), o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2.	Wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy. Traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	Zmiana ma na celu zniesienie luki prawnej
41.		art.1 zmiana 8)	w art. 16 w zdaniu wstępnym wyrazy „Rada Ministrów” zastępuje się wyrazami „minister właściwy do spraw rolnictwa”		Zmiana organu właściwego do wydawania rozporządzeń

42.		art.1 zmiana 9)	<p>a) w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „(burmistrza, prezydenta)” zastępuje się wyrazami „(burmistrza, prezydenta miasta)”;</p> <p>b) w ust. 3 wyrazy „(burmistrz, prezydent)” zastępuje się wyrazami „(burmistrz, prezydent miasta)</p>		Zmiana redakcyjna
43.	96/23 art.10 92/46 96/23	art.1 zmiana 10)	<p>Art. 20.1. Lekarze weterynarii są obowiązani do prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej z wykonywanych zabiegów leczniczych i profilaktycznych oraz stosowanych produktów leczniczych.,</p> <p>Art. 20. 2. Posiadacz zwierząt gospodarskich jest obowiązany do prowadzenia książki leczenia zwierząt, odrębnie dla każdego gospodarstwa i poszczególnych gatunków zwierząt.</p> <p>Art. 20. 3. Lekarz weterynarii leczący zwierzęta dokonuje wpisów w książce leczenia zwierząt, o której mowa w ust. 2.</p> <p>Art. 20. 4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia, zakres i sposób prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej, o której mowa w ust. 2, oraz książki leczenia zwierząt, o której mowa w ust. 1a, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej oraz zapewnienie możliwości ustalenia przebiegu leczenia zwierzęcia i zastosowanych u niego produktów leczniczych.</p>		
44.		art.1 zmiana 11)	4) w art. 20a w ust. 3 i w ust.4 w pkt 2 wyraz „roczne” zastępuje się wyrazem „miesięczne”		Zmiana częstotliwości przekazywania informacji
45.	73/53; 77/391; 78/52; 80/1095; 82/400; 92/35; 92/40; 85/511; 92/66; 92/119; 93/53; 2000/75; 2002/60; Decyzja 98/272; 2000/374; 2000/764; 2000/766; 2001/9; 2001/89; Rozporządzenia Parlamentu: 999/2001 Rozporządzenia Komisji: 270/2002; 1248/2001; 1326/2001;	art.1 zmiana 12)	<p>art. 21. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) procedury postępowania przy zwalczaniu poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt, a w szczególności procedury stwierdzenia i wygaszania ognisk tych chorób oraz sposób prowadzenia dokumentacji w tym zakresie, 2) procedurę uznawania obszaru kraju lub regionu za urzędowo wolne od chorób, o których mowa w pkt. 1 <p>- mając na względzie zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób zakaźnych zwierząt, ochronę zdrowia ludzi i zwierząt, jak również możliwości przemieszczania zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego między obszarami o różnym statusie zdrowotnym.</p>		

46.	Decyzja Rady 90/638; Decyzja Komisji: 91/42; 99/246;	art.1 zmiana 13)	Art. 21a. 1. W powiatach, województwach, a także w skali kraju przygotowuje się i poddaje stałej aktualizacji plany gotowości zwalczania chorób zakaźnych zwierząt. W planach tych przydzielone zostaną zadania organom administracji rządowej i samorządowej, a także poszczególnym podmiotom na wypadek wystąpienia chorób zakaźnych zwierząt. 2. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, określi w drodze rozporządzenia: 1) zakres współpracy organów administracji rządowej i samorządowej oraz poszczególnych podmiotów, w tworzeniu i wykonywaniu planów gotowości, o których mowa w ust.1, oraz ich udziału w strukturach organizacyjnych zespołów kryzysowych, 2) wykaz chorób co do których należy sporządzać plany gotowości ich zwalczania - kierując się potrzebą szybkiego i skutecznego likwidowania ognisk chorób zakaźnych zwierząt oraz stopniem zaraźliwości poszczególnych chorób. 3. Plany gotowości zwalczania chorób zakaźnych określonych w przepisach, o których mowa w ust. 2 pkt 2, przygotowują odpowiednio powiatowy lekarz weterynarii, wojewódzki lekarz weterynarii, Główny Lekarz Weterynarii, powołując w swoich strukturach organizacyjnych zespoły kryzysowe.		
47.	64/432	art.1 zmiana 14)	4) nakazać oczyszczenie i odkażenie pomieszczeń oraz środków transportu, a także odkażenie, zniszczenie lub usunięcie w sposób wykluczający niebezpieczeństwo szerzenia się choroby zakaźnej: środków żywienia zwierząt, ściółki, nawozu, narzędzi i innych przedmiotów, z którymi stykały się zwierzęta chore lub podejrzane o zakażenie, 8a) wyznaczyć określone miejsce jako ognisko choroby zakaźnej,” 10) nakazać badanie kliniczne zwierząt oraz badanie prób laboratoryjnych pobranych od zwierzęcia lub zwłok zwierzęcych, jak również przeprowadzenie sekcji zwłok zwierzęcych,		
48.	64/432	art.1 zmiana 15)	5) określić obszary, na których występuje choroba zakaźna lub zagrożenie wystąpieniem choroby zakaźnej, jako obszary zakażone i zagrożone oraz sposób ich oznakowania,		
49.	77/391 art.3 ust.2	art.1 zmiana 16) a)	2. Odszkodowanie, o którym mowa w ust.1, przysługuje w wysokości wartości rynkowej zwierzęcia.	Wchodzi w życie z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
50.		art.1 zmiana 16) b)	w ust. 3 wyrazy „(burmistrza, prezydenta)” zastępuje się wyrazami „(burmistrza, prezydenta miasta)		Uporządkowanie
51.		art.1 zmiana 16) c)	3b. Osobie, która poniosła wydatki związane z transportem, w trakcie wykonywania nakazów, o których mowa w ust. 1 i 3a, przysługuje zwrot faktycznie poniesionych wydatków ze środków budżetu państwa.		

52.	92/102 art.9; Rozporządzenie: 494/98	art.1 zmiana 16) d)	1) jeżeli posiadacz zwierzęcia nie zastosował się do obowiązków określonych w art. 7 ust. 4 i art. 19 ust. 1 oraz nałożonych na podstawie art. 22 – 24. 2) jeżeli posiadacz wprowadził do swojego gospodarstwa zwierzę, o którym wiedział, że jest chore lub podejrzane o zakażenie, albo zwierzę bez świadectwa miejsca pochodzenia i nieoznakowane lub bez świadectwa zdrowia bądź paszportu zwierzęcia, jeżeli takie warunki były wymagane na podstawie art. 7,		
53.	92/117	art.1 zmiana 17)	25a. 1. Wprowadza się obowiązek rejestracji lub zwalczania chorób lub biologicznych czynników chorobotwórczych, które mogą być w naturalny sposób przenoszone na człowieka ze zwierzęcia lub przez środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, zwanych dalej „zoonozami”. 8) Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia: 1) Wykaz zoonoz, 2) Procedury monitorowania poszczególnych zoonoz oraz sposoby postępowania w przypadku wystąpienia choroby lub wykrycia biologicznych czynników chorobotwórczych. - kierując się potrzebą ochrony zdrowia i życia ludzi oraz mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej. 3. Do zwalczania zoonoz stosuje się odpowiednio przepisy art. 19-21 i art. 22-25.		
54.	64/433 art.2 lit. (n), art.3; 71/118 art.3; 91/495 art.3	art.1 zmiana 18) a)	1. Ubój zwierząt rzeźnych, których mięso lub jego przetwory mają być wprowadzane na rynek, do sprzedaży bezpośredniej lub wykorzystywane na potrzeby własne, jest wykonywany wyłącznie w rzeźni, przy czym, ubój z konieczności może być wykonywany również poza rzeźnią za zgodą i pod nadzorem lekarza weterynarii.		
55.		art.1 zmiana 18) b)	uchyla się ust. 5,		Zmiana redakcyjna- uporządkowanie, dotychczasowy zapis ust.5 pkt. 3 przeniesiono do art. 27 ust.6 pkt.3
56.	91/495 art.6 ust.2 93/119 art.9 ust.2 71/118 art.3 II 91/495 art. 4 ust. 1 lit. a i b	art.1 zmiana 18) c)	6. Dopuszcza się: 1) ubój zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka na terenie gospodarstwa, w którym są chowane, pod warunkiem uzyskania zgody powiatowego lekarza weterynarii, 2) ubój świń, owiec i kóz na terenie gospodarstwa, pod warunkiem wykorzystania uzyskanego mięsa wyłącznie na potrzeby własne, 3) ubój drobiu i królików na terenie gospodarstwa, jeżeli pozyskane mięso jest wykorzystywane na potrzeby własne lub do sprzedaży bezpośredniej.		
57.	64/433 art.3 ust.1 A(b) 71/118 art.3 ust.1 A(a)	art.1 zmiana 19) a)	1) przed ubojem – zwierzęta rzeźne, z których mięso lub jego przetwory mają być wprowadzone na rynek lub do sprzedaży bezpośredniej, z wyjątkiem królików i drobiu, których mięso jest przeznaczone do sprzedaży bezpośredniej,		

58.	92/45 art.1 ust. 2 art.3 ust.1 lit.(c)	art.1 zmiana 19) b)	3) po odstrzeleniu – mięso i narządy zwierząt łownych, z wyjątkiem zwierzyny drobnej, niepoddanej patroszeniu, skórowaniu lub odpierzeniu, przeznaczonej na potrzeby własne lub do sprzedaży bezpośredniej,		
59.	91/493 art.3 ust.1 lit.(d)	art.1 zmiana 19) c)	4) przed wprowadzeniem na rynek – ryby, skorupiaki i mięczaki.		
60.	64/433 art.3 ust.1 lit. (e), załącznik 1, rozdział XI; art.4 lit.(F)	art.1 zmiana 20) a)	2. Wprowadza się odrębne sposoby znakowania mięsa przeznaczonego: 1) na potrzeby własne, 2) na rynek krajowy, 3) do handlu.		
61.	Rozporządzenie Parlamentu i Rady 1760/2000 art. 13	art.1 zmiana 20) b)	4. Wprowadza się system etykietowania wołowiny.		
62.	Rozporządzenie Parlamentu i Rady 1760/2000 art. 13 i art.16	art.1 zmiana 20) c)	4a. W ramach systemu, o którym mowa w ust. 4, wołowina przeznaczona do spożycia przez ludzi, poza wymaganiami określonymi w ust. 3, może być wprowadzana na rynek, po dołączeniu etykiety do każdego jej elementu lub porcji. 4b. Niezależnie od systemu, o którym mowa w ust. 4, producenci mogą wprowadzić dodatkowy system etykietowania wołowiny.	Traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
63.	Rozporządzenie Parlamentu i i Rady 1760/2000	art.1 zmiana 20) d)	5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, informacje, jakie powinna zawierać etykieta, o której mowa w ust. 4a, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej oraz zapewnienie możliwości zidentyfikowania zwierzęcia lub zwierząt, od których to mięso pochodzi, jak również miejsca ich pochodzenia i przebywania oraz zapewnienie możliwości zidentyfikowania rzeźni, w której dokonano uboju zwierzęcia i zakładu rozbioru mięsa, w którym dokonano rozbioru mięsa.	Traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
64.	Rozporządzenie Parlamentu i Rady 1760/2000	art.1 zmiana 20) e)	5a. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki wprowadzania dodatkowego systemu etykietowania wołowiny, o której mowa w ust. 4b, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej oraz środki, jakie mają być podjęte w celu zagwarantowania rzetelności i dokładności informacji zawartych na etykiecie wprowadzonej w ramach dodatkowego systemu etykietowania wołowiny.	Traci moc z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
65.	64/433	art.1 zmiana 21	4. Do czasu dokonania ponownego badania, o którym mowa w ust. 1, obowiązek zabezpieczenia mięsa spoczywa na jego posiadaczu.		
66.	64/433 art.3 lit. F; 71/118; 77/99	art.1 zmiana 22 a)	w ust. 1 w zdaniu wstępnym wyrazy „składowaniem i transportem” zastępuje się wyrazami „składowaniem, przepakowywaniem i transportem		
67.	64/433; 71/118; 77/99	art.1 zmiana 22 b)	3a. Zakłady, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, nie mogą wprowadzać swoich produktów do handlu.	Wchodzi w życie z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE	
68.		art.1 zmiana 23 a)	2) zakazującą produkcji niektórych produktów,		Zmiana redakcyjna
69.		art.1 zmiana 23 b)	4) zmieniającą kwalifikacje zakładu do prowadzenia sprzedaży, o której mowa w art. 31 ust. 3.		Zmiana redakcyjna

70.	Rozporządzenie Parlamentu i Rady 178/2002 art.19	art.1 zmiana 24	<p>Art. 31 c. 3. Mięso i inne środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego po wprowadzeniu na rynek nie podlegają zwrotowi do producenta, z zastrzeżeniem ust. 4.</p> <p>4. W razie stwierdzenia, że mięso i inne środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego o niewłaściwej jakości zdrowotnej zostały wprowadzone na rynek, producent tych środków jest obowiązany do ich natychmiastowego wycofania z rynku oraz powiadomienia o zaistniałej sytuacji powiatowego lekarza weterynarii właściwego dla miejsca produkcji tych środków.</p> <p>5. Powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję o sposobie wykorzystania środków o niewłaściwej jakości zdrowotnej, o których mowa w ust. 4, lub nakazuje ich zniszczenie, w zależności od stwierdzonego ryzyka.</p>		
71.	64/433; 71/118; 72/462; 91/67; 91/492; 91/493; 91/495; 92/45; 92/46; 94/65	art.1 zmiana 25	Art. 31d. Sprzedaż bezpośrednia, powinna być dokonywana bezpośrednio przez producenta w punkcie sprzedaży przylegającym do pomieszczeń produkcyjnych albo położonym na terenie gospodarstwa.		

72.	64/433; 71/118; 72/462; 77/99; 89/437; 91/67; 91/492; 91/493; 91/495; 92/45; 92/46; 92/118; 94/65;	art.1 zmiana 26	<p>Art. 32. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sposób badania zwierząt rzeźnych, badania, oceny i znakowania mięsa zwierząt rzeźnych oraz mięsa zwierząt łownych, wykorzystywania mięsa warunkowo zdatnego do spożycia, mięsa niezdatnego do spożycia oraz prowadzenia dokumentacji w tym zakresie, 2) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy uboju zwierząt rzeźnych oraz rozbiórce i wprowadzaniu na rynek mięsa tych zwierząt, 3) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy przetwórstwie mięsa, wprowadzaniu go na rynek oraz sposób znakowania przetworów mięsnych, 4) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy produkcji mięsa mielonego i wyrobów mięsnych niepoddanych obróbce termicznej oraz ich wprowadzaniu na rynek, 5) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy prowadzeniu skupu zwierząt łownych i ich wprowadzaniu na rynek, 6) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy pozyskiwaniu, przetwórstwie i wprowadzaniu na rynek ryb, skorupiaków, mięczaków i ich przetworów oraz sposób znakowania tych produktów, 7) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy pozyskiwaniu, przetwórstwie i wprowadzaniu na rynek mleka i przetworów mlecznych oraz sposób znakowania tych produktów, 8) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy pozyskiwaniu oraz wprowadzaniu na rynek jaj konsumpcyjnych, 9) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy przetwórstwie oraz wprowadzaniu na rynek produktów z jaj konsumpcyjnych, 10) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy produkcji mięczaków dwuskorupowych, 11) sposób zaopatrywania w świadectwa zdrowia lub handlowy dokument identyfikacyjny, zawierający znak weterynaryjny, w zależności od kwalifikacji zakładu, o której mowa w art. 31 ust. 3, dla wprowadzanego na rynek mięsa i jego przetworów, mleka i przetworów mlecznych, ryb, skorupiaków i mięczaków oraz ich przetworów, 12) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy uboju zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka na terenie gospodarstw, w których są chowane oraz szczegółowe warunki udzielania zgody na ten ubój, o której mowa w art. 27 ust 6 pkt 1. 13) Szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy wykonywaniu działalności związanej ze sprzedażą bezpośrednią, a w szczególności przy produkcji na cele sprzedaży bezpośredniej. 14) Szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy produkcji żelatyny spożywczej, 15) Szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy pozyskiwaniu, wytwarzaniu i wprowadzaniu na rynek produktów pszczelarskich <p>- mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej, jak również potrzebę zapewnienia weterynaryjnej ochrony zdrowia publicznego.”;</p>		
-----	--	-----------------	--	--	--

73.		art.1 zmiana 27	uchyla się art. 33		Nie uregulowano w prawie wspólnotowym
74.	64/433; 71/118; 72/462; 85/73; 89/662; 90/425; 91/67; 91/492; 91/493; 91/495; 92/45; 92/46; 91/496; 94/65; 96/93; 97/78	art.1 zmiana 28 b)	W art. 34 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie: 3. Głównego Lekarza Weterynarii, który jest centralnym organem administracji rządowej, powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw rolnictwa. Głównego Lekarza Weterynarii odwołuje Prezes Rady Ministrów. 4. Zastępców Głównego Lekarza Weterynarii, nie więcej niż dwóch, powołuje minister właściwy do spraw rolnictwa na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii. Zastępców Głównego Lekarza Weterynarii odwołuje minister właściwy do spraw rolnictwa.		Dotyczy organizacji inspekcji weterynaryjnej i wynika z wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezależności właściwej, kompetentnej władzy do wykonywania nadzoru weterynaryjnego
75.		art.1 zmiana 29 a)	7) sprawowanie nadzoru nad wytwarzaniem pasz leczniczych oraz obrotem produktami leczniczymi weterynaryjnymi i wyrobami medycznymi przeznaczonymi wyłącznie dla zwierząt,		Dotyczy dostosowania do ustawy Prawo farmaceutyczne
76.		art.1 zmiana 29 b)	7a) współdziałanie z Inspekcją Farmaceutyczną w sprawowaniu nadzoru nad warunkami wytwarzania produktów leczniczych weterynaryjnych,		Dotyczy dostosowania do ustawy Prawa farmaceutyczne

77.	64/433; 71/118; 72/462; 85/73; 89/662; 90/425; 91/67; 91/492; 91/493; 91/495; 92/45; 92/46; 91/496; 94/65; 96/93; 97/78	art.1 zmiana 30	<p>w art. 36:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Zadania Inspekcji Weterynaryjnej, określone w art. 35, wykonują następujące organy: 1) Główny Lekarz Weterynarii, 2) wojewoda przy pomocy wojewódzkiego lekarza weterynarii jako kierownika wojewódzkiej inspekcji weterynaryjnej wchodzącej w skład zespolonej administracji rządowej, 3) powiatowy lekarz weterynarii, jako kierownik powiatowej inspekcji weterynaryjnej, będący organem niezespolonej administracji rządowej, 4) graniczny lekarz weterynarii.”</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Funkcje Głównego Lekarza Weterynarii, wojewódzkiego, powiatowego i granicznego lekarza weterynarii i ich zastępców mogą pełnić wyłącznie osoby będące lekarzami weterynarii, posiadające prawo wykonywania zawodu oraz: 1) w przypadku Głównego Lekarza Weterynarii, wojewódzkiego lekarza weterynarii i ich zastępców - co najmniej 5-letni staż pracy w administracji weterynaryjnej, 2) w przypadku powiatowego i granicznego lekarza weterynarii i ich zastępców – co najmniej 3-letni staż pracy w administracji weterynaryjnej.”</p> <p>c) w ust. 4a zdanie wstępne otrzymuje brzmienie: „Dodatkowo na stanowisko Głównego Lekarza Weterynarii, wojewódzkiego lekarza weterynarii, powiatowego lekarza weterynarii i granicznego lekarza weterynarii i ich zastępców jest wymagane posiadanie tytułu specjalisty z jednej z wymienionych dziedzin.”;</p>	W zakresie dotyczącym litery d) oraz e) wchodzi w życie z dniem uzyskania przez RP członkostwa w UE.	Dotyczy organizacji inspekcji weterynaryjnej i wynika z wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezależności właściwej, kompetentnej władzy do wykonywania nadzoru weterynaryjnego
-----	--	-----------------	---	--	---

78.	64/433; 71/118; 72/462; 85/73; 89/662; 90/425; 91/67; 91/492; 91/493; 91/495; 92/45; 92/46; 91/496; 94/65; 96/93; 97/78	art.1 zmiana 31	w art. 37. a) ust 3 – 5 otrzymują brzmienie: 3. Powiatowego i granicznego lekarza weterynarii powołuje i odwołuje wojewoda na wniosek wojewódzkiego lekarza weterynarii. 4. Zastępcę powiatowego i granicznego lekarza weterynarii powołuje i odwołuje wojewódzki lekarz weterynarii na wniosek właściwego powiatowego lub granicznego lekarza weterynarii. 5. Wojewódzki lekarz weterynarii podlega wojewodzie, a powiatowy i graniczny lekarz weterynarii podlegają wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii. b) po ust. 7 dodaje się ust. 8 i ust. 9 w brzmieniu: „8. Główny Inspektorat Weterynarii, o którym mowa w art. 34 ust 5, wojewódzkie i powiatowe inspektoraty weterynarii, o których mowa w art. 38 ust. 1 są państwowymi jednostkami budżetowymi a graniczne inspektoraty weterynarii są oddziałami są oddziałami właściwych wojewódzkich Inspektoratów weterynarii. Obsługa finansowa granicznych inspektoratów weterynarii jest prowadzona z rachunków bankowych właściwych wojewódzkich inspektoratów weterynarii.”		Dotyczy organizacji inspekcji weterynaryjnej i wynika z wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezależności właściwej, kompetentnej władzy do wykonywania nadzoru weterynaryjnego
79.		art.1 zmiana 32	w art. 39 ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. W przypadku bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa sanitarno weterynaryjnego wojewoda może wydać właściwemu organowi inspekcji weterynaryjnej polecenie podjęcia działań zmierzających do usunięcia tego zagrożenia.”		Zmiany organizacyjne
80.	64/433; 71/118; 72/462; 85/73; 89/662; 90/425; 91/67; 91/492; 91/493; 91/495; 92/45; 92/46; 91/496; 94/65; 96/93; 97/78	art.1 zmiana 33	uchyla się art. 39b i 39c		Dotyczy organizacji inspekcji weterynaryjnej i wynika z wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezależności właściwej, kompetentnej władzy do wykonywania nadzoru weterynaryjnego
81.	64/433; 71/118; 72/462; 85/73; 89/662; 90/425; 91/67; 91/492; 91/493; 91/495; 92/45; 92/46; 91/496; 94/65; 96/93; 97/78	art.1 zmiana 34	Art. 40. Organy Inspekcji Weterynaryjnej współpracują przy wykonywaniu swoich zadań z właściwymi organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej i Inspekcji Farmaceutycznej oraz jednostkami samorządu terytorialnego.		Dotyczy organizacji inspekcji weterynaryjnej i wynika z wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezależności właściwej, kompetentnej władzy do wykonywania nadzoru weterynaryjnego
82.	92/102; Rozporządzenie 1760/2000	art.1 zmiana 35	W art. 41 po ust 2 dodaje się ust 3 w brzmieniu: „3. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i sposób wykonywania przez organy inspekcji weterynaryjnej, w gospodarstwach, kontroli oznakowania i rejestracji zwierząt, mając na względzie liczbę przeprowadzanych kontroli w stosunku do ilości gospodarstw, wyniki tych kontroli oraz częstotliwość ich przeprowadzania.		

83.	64/433; 71/118; 72/462; 85/73; 89/662; 90/425; 91/67; 91/492; 91/493; 91/495; 92/45; 92/46; 91/496; 94/65; 96/93; 97/78	art.1 zmiana 36	art. 41a ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Osoby, o których mowa w art. 44 ust. 1, nie mogą być wyznaczane do wykonywania czynności jeżeli miały by one dotyczyć ich interesów majątkowych.		Dotyczy organizacji inspekcji weterynaryjnej i wynika z wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezależności właściwej, kompetentnej władzy do wykonywania nadzoru weterynaryjnego
84.		art.1 zmiana 37	w art. 43 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) określi rodzaj jednostek chorobowych, sposób prowadzenia kontroli oraz zakres badań,”;		
85.	64/432; 73/53; 85/511; 92/117; 93/53; 96/23; Rozporządzenie Parlamentu: 999/2001; Rozporządzenia Komisji: 1248/2001; 1326/2001; 270/2002;	art.1 zmiana 38 a)	ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Dla zapewnienia właściwej jakości zdrowotnej żywności i ochrony zdrowia publicznego organy Inspekcji Weterynaryjnej przeprowadzają badania kontrolne substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych produktów leczniczych, i skażeń promieniotwórczych u zwierząt żywych, w tkankach lub narządach zwierząt po uboju, w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz w środkach żywienia zwierząt.		
86.		art.1 zmiana 38 b)	w ust.2 po wyrazach „tryb postępowania” skreśla się wyraz „wyjaśniającego”;		Zmiana redakcyjne
87.	91/493; 96/23	art.1 zmiana 39	w art. 44 w ust. 1 w pkt 1: a) lit. f otrzymuje brzmienie: „f) nadzoru nad przetwórstwem i składowaniem ryb, mięczaków, skorupiaków i jaj konsumpcyjnych,” b) po lit. g dodaje się lit. h w brzmieniu: „h) pobierania prób do badań kontrolnych w zakresie, o którym mowa w art. 43a, ust 1,		
88.	90/425; 91/496; 97/78; Decyzje Komisji: 91/398; 91/637; Decyzja Rady: 92/438	art.1 zmiana 40	w art. 50a po ust. 2 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu: „3. Organy Inspekcji weterynaryjnej są obowiązane do wprowadzania informacji do sieci, o której mowa w ust. 1. 4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji podlegających wprowadzeniu do sieci oraz wzory takich informacji, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.		

89.	Większość wymienionych powyżej dyrektyw	art.1 zmiana 41	<p>w art. 51:</p> <p>a) w ust. 1 zdanie końcowe otrzymuje brzmienie: „- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”,</p> <p>b) w ust. 2:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 10 na końcu dodaje się przecinek oraz dodaje się pkt 11 w brzmieniu: „11) nie dopełnia obowiązków określonych w art. 20 ust. 1”, - wyrazy „podlega karze grzywny” zastępuje się wyrazami „podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku 		Przepisy prawa wspólnotowego nakładają na państwa członkowskie obowiązek stosowania sankcji karnych w przypadku nieprzestrzegania aktów prawa wspólnotowego
-----	---	-----------------	--	--	---

90.		Art. 2	<p>Art. 2 1. Dopuszcza się możliwość odstąpienia od stosowania niektórych organizacyjnych, technicznych i technologicznych warunków weterynaryjnych, określonych na podstawie art. 5 ust. 4 i art. 32 ustawy, o której mowa w art. 1, po przedstawieniu przez podmioty wykonujące działalność w zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uboju zwierząt, 2) rozbioru mięsa, 3) przetwórstwa mięsa, 4) produkcji mięsa mielonego i wyrobów mięsnych niepoddanych obróbce termicznej, 5) składowania mięsa, przetworów mięsnych, mięsa mielonego lub wyrobów mięsnych nie poddanych obróbce termicznej, 6) przetwórstwa ryb, mięczaków i skorupiaków, 7) przetwórstwa mleka, 8) pozyskiwania mleka <p>- harmonogramu działań dostosowawczych, zwanego dalej „harmonogramem”.</p> <p>2. Harmonogram zatwierdza powiatowy lekarz weterynarii na wniosek podmiotu, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko, adres i miejsce zamieszkania albo nazwę, siedzibę i adres podmiotu, o którym mowa w ust. 1, 2) weterynaryjny numer identyfikacyjny, 3) rodzaj wykonywanej działalności, 4) zakres działań dostosowawczych, 5) termin zakończenia działań dostosowawczych. <p>4. Spełnienie wymagań, o których mowa w ust. 1 i 2, <i>stwierdza minister właściwy do spraw rolnictwa</i> w drodze decyzji administracyjnej z zastrzeżeniem ust. 5</p> <p>5. Spełnienie wymagań, o których mowa w ust. 1 i 2 przez podmioty wykonujące działalność w zakresie pozyskiwania mleka stwierdza, powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji administracyjnej.</p> <p>6. Wydając decyzje o której mowa w ust. 4 i 5 minister właściwy do spraw rolnictwa, a dla podmiotów o których mowa w ust 1 pkt 8, powiatowy lekarz weterynarii, określa termin wdrożenia harmonogramu, z tym, że wdrożenie harmonogramu powinno nastąpić:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) do dnia 31 grudnia 2007 r. - dla podmiotów wykonujących działalność w zakresie uboju zwierząt, rozbioru i przetwórstwa mięsa, produkcji mięsa mielonego i wyrobów mięsnych, oraz ich składowania, 2) do dnia 31 grudnia 2006 r. - dla podmiotów wykonujących działalność w zakresie przetwórstwa ryb, mięczaków i skorupiaków oraz pozyskiwania i przetwórstwa mleka. <p>7. Podmioty, o których mowa w ust. 1, mogą składać wnioski w terminie do dnia 1 lutego 2003 r.</p> <p>8. Minister właściwy do spraw rolnictwa podaje do publicznej wiadomości, w drodze obwieszczenia, wykaz podmiotów, w stosunku do których zostały wydane decyzje, o których mowa w ust. 4 i 5; obwieszczenie podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.</p>	Wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	Przepis wynika z polskiego stanowiska negocjacyjnego przewidującego wprowadzenie okresu przejściowego na dostosowanie do wymogów unii europejskiej.
-----	--	--------	--	---	---

91.			9. Produkty wytworzone przez podmioty, w stosunku do których zostały wydane decyzje, o których mowa w ust 4 i 5, podlegają odrębnemu znakowaniu. 10. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, sposób znakowania produktów, o których mowa w ust. 9, mając na względzie zapewnienie możliwości identyfikacji produktów po ich wprowadzeniu na rynek.		
92.		Art. 3	Art. 3 W ustawie z dnia 1 lipca 1949r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz.U. Nr 41, poz. 297, z 1988r. Nr 41, poz. 324, z 1990r. Nr 34, poz., 198 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) art.22 otrzymuje brzmienie: „Art.22. Nadzór nad wykonaniem przepisów ustawy w odniesieniu do lecznic sprawuje powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce położenia lecznicy.		Brak uregulowań prawnych w prawie wspólnotowym.
93.	90/427 art.5	Art. 4	Art. 4 W ustawie z dnia z dnia 20 sierpnia 1997 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 123, poz. 774, z 1998r. Nr 106, poz. 668, z 2000r. Nr 12, poz. 136 oraz z 2001r. Nr 129, poz. 1439) art. 12b otrzymuje brzmienie: „Art. 12b. 1. Koniowate zaopatruje się w dokument identyfikacyjny, który wydaje Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, na podstawie odrębnych przepisów. 2. Za wypełnienie dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w ust. 1, w części dotyczącej danych hodowlanych, podmiot prowadzący księgę lub rejestr, ustala i pobiera opłatę, uwzględniając koszty wynikające bezpośrednio z wypełnienia tego dokumentu.		
94.		Art. 5	W ustawie z dnia 4 września 1997r. o działach administracji rządowej w art. 22 w ust.1: pkt 4 otrzymuje brzmienie: 1) „4) ochrony zdrowia zwierząt, weterynaryjnej ochrony zdrowia publicznego oraz ochrony zwierząt,;” 2) po pkt 5 dodaje się pkt 5a i 5b w brzmieniu: „5a) nadzoru nad obrotem produktami leczniczymi weterynaryjnymi i wyrobami medycznymi stosowanymi u zwierząt, 5b) nadzoru nad zdrowotną jakością środków żywienia zwierząt,		Uporządkowanie i zmiany związane: 1) z ustawą Prawo farmaceutyczne, 2) z ustawą o środkach żywienia zwierząt
95.		Art. 6	W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (Dz.U. z 2001 r. Nr 80, poz.872, Nr 128, poz. 1407 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 62, poz. 558 i Nr 89, poz. 804) w załączniku dodaje się pkt 18 w brzmieniu: „18) powiatowi lekarze weterynarii.		Zmiana wynikająca ze zmian w strukturze Inspekcji Weterynaryjnej
96.	92/65 64/433; 71/118; 89/437; 91/495; 91/493; 92/45; 92/46; 94/65	Art. 7	W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. Nr 63, poz. 634 i Dz. U. Nr 128, poz. 1408) w art. 40 w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany: 1) po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) pozyskiwaniem i wytwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów pszczelarskich z wyłączeniem sprzedaży w punkcie sprzedaży detalicznej, 2) pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) sprzedażą bezpośrednią środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego, które są przygotowane i przechowywane wyłącznie w celu sprzedaży konsumentom; sprzedaż ta powinna być dokonywana bezpośrednio przez producenta w punkcie sprzedaży przylegającym do pomieszczeń produkcyjnych albo położonym na terenie gospodarstwa.”.		

97.		Art. 8	<p>W ustawie z dnia 25 lipca 2001 r. o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko – weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 129, poz. 1438 i Nr 154, poz. 1790 oraz z 2002 r, Nr 112, poz. 976) wprowadza się następujące zmiany:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w art. 2 w pkt 10 dotyczącym art. 11 uchyla się ust. 7; 2) w art. 8: <ol style="list-style-type: none"> a) w ust. 4 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: „3a) pkt 10 w zakresie dotyczącym art. 11 ust. 7,” b) w ust. 5 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie: „b) pkt 10 w zakresie dotyczącym art. 11 ust. 8 i 9 pkt 3,”. 		<p>Zmiany mają na celu przyspieszenie wejścia w życie niektórych przepisów ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko – weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich.</p>
98.		Art. 9	<p>Do postępowań administracyjnych w sprawach objętych przepisami niniejszej ustawy, wszczętych a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.</p>		<p>Przepisy przejściowe</p>
99.		Art. 10	<p>1. Z dniem wejścia ustawy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pracownicy dotychczasowych powiatowych inspektoratów weterynarii podległych starostom, stają się pracownikami powiatowych inspektoratów weterynarii w rozumieniu przepisów ustawy, 2) mienie powiatów będące we władaniu dotychczasowych powiatowych inspektoratów weterynarii staje się z mocy prawa mieniem Skarbu Państwa, 3) nieruchomości będące w trwałym zarządzie oraz ruchomości będące w zarządzie dotychczasowych powiatowych inspektoratów weterynarii podległych starostom przechodzą z mocy prawa odpowiednio w trwały zarząd oraz zarząd powiatowych inspektoratów weterynarii w rozumieniu przepisów ustawy, 4) wierzytelności i zobowiązania dotychczasowych powiatowych inspektoratów weterynarii stają się wierzytelnościami i zobowiązaniami odpowiednich powiatowych inspektoratów weterynarii w rozumieniu przepisów ustawy. <p>2. W sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się przepisy art. 23¹ Kodeksu pracy.</p> <p>3. Prezes Rady Ministrów, w drodze rozporządzenia, dokona w budżetach wojewodów:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych między rozdziałami budżetu państwa w zakresie dotyczącym Inspekcji Weterynaryjnej, 2) zwiększenia limitów zatrudnienia i wydatków na wynagrodzenia z przeznaczeniem dla powiatowych inspektoratów weterynarii w ramach kwot zaplanowanych na ten cel w ustawie budżetowej na rok 2003 w dotacjach na funkcjonowanie powiatowych inspektoratów weterynarii. <p>4. Do przeniesienia, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się ograniczeń wynikających z art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 155, poz. 1014 z późn. zm.).</p>		<p>Dotyczy organizacji inspekcji weterynaryjnej i wynika z wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezależności właściwej, kompetentnej władzy do wykonywania nadzoru weterynaryjnego.</p>

100.		Art. 11	Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie przepisów upoważniających zmienionych niniejszą ustawą zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych oraz mogą być zmieniane na podstawie upoważnień w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.		Przepisy przejściowe
101.		Art. 12	<ol style="list-style-type: none"> 1. Przepisy art. 1 pkt 4 lit. a, b, e, f, h, j, m oraz lit. n w zakresie dotyczącym bydła tracą moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej. 2. Przepisy art. 1 pkt 5 lit. b w zakresie dotyczącym wykazu materiałów niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka tracą moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej. 3. Przepisy art. 1 pkt 20 lit. c-e tracą moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej. 		Przepis intertemporalny
102.		Art. 13	<p>Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r., z wyjątkiem:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 2, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, 2) art. 1 pkt 1 lit. a tiret pierwsze, który wchodzi w życie z dniem 26 października 2002 r., 3) art. 1 pkt 3 lit. d oraz lit. e, pkt 22 lit. b, pkt 30 lit. d oraz lit. e, które wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej. 		Przepisy intertemporalne

Lp - liczba porządkowa

JUE - jednostka redakcyjna aktu europejskiego

JPL - jednostka redakcyjna aktu polskiego

DYREKTYWA RADY
z dnia 26 czerwca 1964 roku
o problemach zdrowia zwierząt w handlu bydłem i trzodą chlewną
wewnątrz Wspólnoty
64/432/EEC

(OJ Nr 121, 29. 7. 1964, str. 1977/64)

*Artykuły i Załączniki znowelizowane i uaktualnione
Dyrektywą 97/12/EC (OJ Nr 109, 25. 4. 1997, str. 1.
znowelizowana Dyrektywą 98/46 (OJ Nr L 198, str. 22.
znowelizowana Dyrektywą 98/99/EC (OJ Nr L 358, 31. 12. 1998, str. 107.)
Poprawiona Decyzja 2000/15/UE (OJ Nr L 03.05.2000, str. 34)
Poprawiona Decyzją 2000/20UE (OJ Nr L 163, 04.07.2000, str35)
Poprawiona Decyzją 2001/298/EC (OJ Nr. L 102, 12.04.2001, str. 63)
Poprawiona Rozporządzeniem (EC) Nr 535/2002 (OJ Nr. L 80, 23.03.2002, str. 22)*

Uzasadnienia

97/12/EC

Zważywszy, że został dokonany ogromny postęp w harmonizacji w dziedzinie weterynarii, w szczególności poprzez przyjęcie przez Radę Dyrektywy 95/425/EEC z dnia 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi zwierzętami żywymi i produktami, z zamiarem zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego, Dyrektywy 91/496/EEC z dnia 15 lipca 1991 roku określającej zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych zwierząt, wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich oraz poprawiającej Dyrektywy 89/662/EEC, 90/425/EEC oraz 90/675/EEC, Dyrektywy 85/511/EEC z dnia 18 listopada 1985 roku wprowadzającej środki Wspólnoty dla zwalczania przyszcycy oraz Dyrektywy 92/119/EEC z dnia 17 grudnia 1992 roku wprowadzającej generalne środki Wspólnoty dla zwalczania niektórych chorób zwierząt oraz specjalne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń;

Zważywszy, że Rada w swojej rezolucji 94/C 16/01 z dnia 22 grudnia 1993 roku o zaostrzeniu środków weterynaryjnych w nadzorze epizootycznym zgodziła się uczynić wszystko co jest w jej mocy aby zapewnić szybkie wprowadzenie podstawowych zasad tej rezolucji w kontekście wprowadzenia zmian w Dyrektywie 64/432/EEC z dnia 26 czerwca 1964 roku o problemach zdrowia zwierząt w handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty;

Zważywszy, że w świetle tej sytuacji, niezbędne jest wniesienie poprawek do Dyrektywy 64/432/EEC w szczególności dotyczących okresu przebywania w Państwie Członkowskim przed przemieszczeniem, przepisów w obrocie zwierzętami przed ukończeniem przez nich piętnastego dnia życia, przepisów dla zwalczania niektórych chorób oraz przepisów mających zastosowanie do punktów gromadzenia, osób i firm transportujących oraz kupców;

Zważywszy, iż w celu szybkiego i dokładnego odszukiwania zwierząt, ze względu na ich stan zdrowotny, każde Państwo Członkowskie powinno utworzyć komputerową bazę danych, która będzie odnotowywała tożsamość zwierząt, wszystkie gospodarstwa znajdujące się na ich terytorium oraz wszelkie przemieszczania zwierząt;
Zważywszy, że Dyrektywa 64/432/EEC miała wielokrotnie wnoszone poprawki; zważywszy, że ze względu na przejrzystość Dyrektywa ta powinna zostać uaktualniona,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

98/46/EC

Zważywszy, że w Artykule 16 Dyrektywy 64/432/EEC Komisja została poproszona o przedstawienie propozycji do nowelizacji Załączników A, D (Rozdział I) i F wspomnianej Dyrektywy, w szczególności w związku z ich przystosowaniem do postępu technologicznego;

Zważywszy, iż w tym samym Artykule zostało określone, że Rada zadecyduje o tych propozycjach, kwalifikowaną większością, przed 1 stycznia 1998 roku;

Zważywszy, że zaistniały w ostatnim czasie rozwój weterynaryjnych procedur administracyjnych dotyczących zarządzania stadem, kontroli przemieszczania zwierząt, identyfikacji zwierząt oraz przekazywania informacji dotyczących zwalczania chorób, wymaga dokonania nowelizacji niektórych Załączników do Dyrektywy 64/432/EEC,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

2000/15/EEC

1. Zarówno Dyrektywa nr 64/432/EWG¹, jak i Rozporządzenie Rady (UE) nr 820/97 z 21 kwietnia 1997 r., ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego², mówią o stworzeniu komputerowych baz danych dotyczących bydła i trzody chlewnej i mających na celu przechowywanie informacji na temat zwierząt i ich przewozów.
2. Konieczne jest zapewnienie odpowiedniego mechanizmu wdrożenia funkcjonalnych, krajowych baz danych do rejestrowania i przechowywania informacji o przewozie trzody chlewnej,
3. PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

2000/20/EEC

1. Dyrektywa nr 64/432/EWG³ została poprawiona i uaktualniona w drodze Dyrektywy nr 97/12/UE⁴ oraz Dyrektywy nr 98/46/UE⁵.
2. Problemy związane z wdrażaniem Dyrektywy nr 64/432/EWG, poprawionej w drodze dwóch wspomnianych powyżej Dyrektyw, wymagają wprowadzenia środków tymczasowych w celu uniknięcia utrudnień w zakresie handlu żywymi zwierzętami (bydłem i trzodą chlewną).
3. Ponadto, Dyrektywa nr 64/432/EWG oraz Rozporządzenie Rady (UE) nr 820/97 z 21 kwietnia 1997 r., określające system identyfikacji i rejestracji bydła oraz dotyczące znakowania bydła i mięsa wołowego⁶, mówią o stworzeniu komputerowych baz danych, między innymi odnoszących się do bydła, mających na celu przechowywanie informacji na temat zwierząt i ich przewozów.
4. Napotkano pewne problemy w zakresie stosowania warunków dotyczących zdrowia zwierząt, oraz w szczególności w odniesieniu do powiązań z identyfikacją i rejestracją zwierząt.
5. Dyrektywa nr 64/432/EWG ma zostać poprawiona w celu zagwarantowania spójności przepisów wspólnotowych oraz umożliwienia Komisji przyjmowania środków tymczasowych, umożliwiających państwom członkowskim dostosowywanie się do nowych warunków handlu.
6. W związku z tym wskazane jest odroczenie wejścia w życie pewnych postanowień wspomnianej Dyrektywy.
7. Środki niezbędne do wdrożenia tej Dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z Decyzją Rady nr 1999/468/UE z 28 czerwca 1999 r., określającą procedury egzekwowania kompetencji wdrożeniowych, przeniesionych na Komisję⁷,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

2001/298/EC

1. W sposób wymagany przez artykuł 13 (3) Dyrektywy 91/628/EWG, Komisja przyjęła w dniu 6 grudnia 2000r. raport⁽⁸⁾ w sprawie doświadczenia nabytego przez Państwa Członkowskie od czasu wdrożenia Dyrektywy Rady 95/29/WE z dnia 29 czerwca 1995r. zmieniającej Dyrektywę 91/628/EWG dotyczącą ochrony zwierząt podczas transportu.
2. Na podstawie wniosków z tego raportu, a w szczególności w celu zwrócenia uwagi lekarzy weterynarii odpowiedzialnych za certyfikację na ich obowiązki dotyczące ochrony zwierząt podczas transportu, należy uzupełnić świadectwa zdrowia przewidziane dla tych zwierząt.
3. Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964r. dotycząca problemów zdrowia zwierząt wpływających na wewnątrzspółnotowy handel bydłem i trzodą chlewną⁽⁹⁾, ostatnio zmieniona przez Decyzję Komisji 2000/504/WE⁽¹⁰⁾, Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990r. w sprawie warunków zdrowia

1

2

³ Dz.U.WE. nr 121, 29.07. 1964, s.1977/64. Dyrektywa po raz ostatni poprawiona Dyrektywą nr 98/99/UE (Dz.U.WE. nr L 358, 31.12. 1998, s.107). [Przypis MediaLex: po raz ostatni poprawiona Dyrektywą nr 2000/15/UE (Dz.U.WE. nr L, 3.05. 2000, s.34.)]

⁴ Dz.U.WE. nr L 109, 25.04. 1997, s.1.

⁵ Dz.U.WE. nr L 198, 15.07. 1998, s.22.

⁶ Dz.U.WE. nr L 117, 7.05. 1997, s.1.

⁷ Dz.U.WE. nr L 184, 17.07. 1999, s.23.

⁸ COM (2000) 809.

⁹ Dz.U. Nr L 121, 29.07.1964r., str. 1977/64.

¹⁰ Dz.U. Nr L 201, 09.08.2000r., str. 6.

zwierząt regulujących przemieszczanie oraz import z krajów nie będących członkami zwierząt koniowatych ⁽¹⁾, ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny ⁽²⁾, Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991r. w sprawie warunków zdrowia zwierząt regulujących handel wewnątrz wspólnotowy owcami i kozami ⁽³⁾, ostatnio zmieniona przez Decyzję Komisji 94/953/WE ⁽⁴⁾, Dyrektywa 92/65/EWG oraz Decyzja Komisji 94/273/WE z dnia 18 kwietnia 1994r. dotyczące certyfikacji weterynaryjnej w zakresie umieszczania na rynku w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii psów i kotów nie pochodzących z tych krajów ⁽⁵⁾, powinny zatem zostać odpowiednio zmienione.

4. Dodatkowe oświadczenie wprowadzone do niniejszej Decyzji nie zwalnia przewoźników z ich obowiązków zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi, w szczególności w zakresie zdadności zwierząt do transportu.
5. Środki przewidziane w niniejszej Decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego, PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

(EC) No 535/2002

(1) 11 października 1999 roku Komitet Naukowy Zdrowia oraz Dobrostanu Zwierząt przyjął raport¹⁶ w sprawie zmiany technicznych załączników do Dyrektywy 64/432 uwzględniający naukowe odkrycia dotyczące gruźlicy, brucelozy, enzootycznej białaczki bydła.

(2) W zgodzie z powyższym raportem, testy na brucelozę powinny być przeprowadzane na podstawie Instrukcji Standardów Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek, Trzecie Wydanie, 1996, Międzynarodowego Biura ds. Epizootii (OIE).

(3) W sierpniu 2001 Międzynarodowe Biuro ds. Epizootii wydało Czwartą Edycję 2000 omawianej Instrukcji, zawierająca określone modyfikacje w opisie testów w kierunku brucelozy.

(4) Z powyższych względów niezbędnym było zmienienie Załącznika C do Dyrektywy 64/432/EWG tak by ustanowić procedury mające zastosowanie dla celów nadzoru i handlu w ramach Wspólnoty, które odzwierciedlałyby tak jak to możliwe standardy Międzynarodowego Biura ds. Epizootii lecz brały również pod uwagę rady Komitetu Naukowego oraz Krajowych Laboratoriów Referencyjnych państw członkowskich współpracujących w ramach Sieci Krajowych laboratoriów Referencyjnych ds. Brucelozy Unii Europejskiej.

(5) Decyzja Komisji 2000/330/WE z dnia 18 kwietnia 2000 zatwierdzająca testy immunologiczne w kierunku przeciwciał przeciwko brucelozie bydła w ramach Dyrektywy Rady 64/432/EWG¹⁷, powinna być odpowiednio zmieniona.

(6) Środki przedłożone w niniejszej Decyzji są w zgodzie z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego, PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsza Dyrektywa będzie stosowana w obrocie wewnątrz Wspólnoty bydłem i trzodą chlewną z wyjątkiem dzikich świń jak zostały one określone w Artykule 2 (e) Dyrektywy 80/217/EEC¹⁸, bez naruszania postanowień zawartych w Dyrektywach 80/215/EEC¹⁹,

¹¹ Dz.U. Nr L 224, 18.08.1990r., str. 42.

¹² Traktat dotyczący warunków akcesji Królestwa Norwegii, Republiki Austrii, Republiki Finlandii oraz Królestwa Szwecji jak również dostosowania do Traktatów na podstawie których Unia Europejska została założona, Załącznik I – Lista, o której mowa w artykule 29 Traktatu Akcesyjnego – V. Rolnictwo – E. Ustawodawstwo weterynaryjne oraz zootechniczne (Dz.U. Nr C 241, 29.08.1994, str. 132).

¹³ Dz.U. Nr L 46, 19.02.1991r., str. 19.

¹⁴ Dz.U. Nr L 371, 31.12.1994r., str. 14.

¹⁵ Dz.U. Nr L 117, 07.05.1994r., str. 37.

¹⁶ SANCO/B3/R10/1999.

¹⁷ Dz. U WE nr L 114, 13.5.2000, str. 37.

¹⁸ OJ Nr L 47, 21. 2. 1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 93/384/EEC (OJ Nr L 166, 8. 7. 1993, str. 34).

¹⁹ OJ Nr L 47, 21. 2. 1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 91/687/EEC (OJ Nr L 377, 31. 12. 1991, str. 16).

85/511/EEC, 88/407/EEC²⁰, 89/608/EEC²¹, 90/425/EEC, 90/429/EEC²², 90/667/EEC²³, 91/496/EEC, 91/628/EEC²⁴, 92/102/EEC²⁵, 92/119/EEC oraz Decyzji 90/424/EEC²⁶.

Artykuł 2

1. Będą obowiązywały definicje podane w Artykule 2 Dyrektywy 90/425/EEC oraz Artykułu 2 Dyrektywy 91/628/EEC.
2. Dodatkowo, do celów niniejszej Dyrektywy będą miały zastosowanie następujące definicje:
 - (a) **stado** oznacza zwierzę lub grupę zwierząt trzymanyh w gospodarstwie (w rozumieniu Artykułu 2 (b) Dyrektywy 92/102/EEC) jako jednostka epizootyczna; Jeżeli w gospodarstwie trzymane jest więcej niż jedno stado to każde z tych stad będzie stanowiło oddzielną jednostkę i będzie miało ten sam status zdrowotny;
 - (b) **zwierzę przeznaczone do uboju** oznacza zwierzę należące do różnych gatunków bydła (z gatunkami *Bison bison* i *Bubalus bubalus* włącznie) oraz świń, przeznaczone do zabrania bezpośrednio do rzeźni lub do centrum gromadzenia, z którego może być ono zabrane tylko do rzeźni;
 - (c) **zwierzęta do chowu lub produkcji** oznaczają zwierzęta należące do różnych gatunków bydła (z gatunkami *Bison bison* i *Bubalus bubalus* włącznie) oraz świń, inne niż zwierzęta wymienione w punkcie (b) włącznie z tymi przeznaczonymi do rozrodu, produkcję mleka lub mięsa albo celów specjalnych, pokazów i wystaw z wyjątkiem zwierząt biorących udział w wydarzeniach kulturalnych i sportowych;
 - (d) **stado bydła urzędowo wolne od gruźlicy** oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustalone w Załączniku A I, ustępy 1 i 2;
 - (e) **urzędowo wolne od gruźlicy Państwo Członkowskie lub region Państwa Członkowskiego** oznacza Państwo Członkowskie lub część Państwa Członkowskiego, które spełniają warunki ustalone w Załączniku A I, ustępy 4 i 5;
 - (f) **stado bydła urzędowo wolne od brucelozy** oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustalone w Załączniku A II, ustępy 1 i 2;
 - (g) **urzędowo wolne od brucelozy region** oznacza region Państwa Członkowskiego, który spełnia warunki ustalone w Załączniku A II, ustępy 7, 8, i 9;
 - (h) **urzędowo wolne od brucelozy Państwo Członkowskie** oznacza Państwo Członkowskie, które spełnia warunki ustalone w Załączniku A II, ustępy 7, 8 i 9;
 - (i) **stado bydła wolne od brucelozy** oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustalone w Załączniku A II, ustępy 4 i 5;
 - (j) **stado bydła urzędowo wolne od enzootycznej białaczki bydła** oznacza stado, które spełnia warunki ustalone w Załączniku D, Rozdział I, Sekcje A i B;
 - (k) **Państwo Członkowskie lub region urzędowo wolny od enzootycznej białaczki bydła** oznacza Państwo Członkowskie lub region, które spełniają wymagania określone w Załączniku D, Rozdział I, Sekcje E i F;
 - (l) **urzędowy lekarz weterynarii** oznacza lekarza weterynarii zatrudnionego przez właściwe władze Państwa Członkowskiego;
 - (m) **zatwierdzony lekarz weterynarii** oznacza każdego lekarza weterynarii zatwierdzonego przez właściwe władze, zgodnie z postanowieniami Artykułu 14 (3) (B);

²⁰ OJ Nr L 194, 22. 7. 1988, str.10. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 93/60/EEC (OJ Nr L 186, 28. 7. 1993, str. 28).

²¹ OJ Nr L 351, 2. 12. 1989, str. 34.

²² OJ Nr L 224, 18. 8. 1990, str. 62. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Aktem Przystąpienia z 1994 roku.

²³ OJ Nr L 363, 27. 12. 1990, str. 51. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 92/118/EEC.

²⁴ OJ Nr L 340, 11. 12. 1991, str. 17. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 95/29/EC (OJ Nr L 148, 30. 6. 1995, str. 52).

²⁵ OJ Nr L 355, 5. 12. 1992, str. 32. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Aktem Przystąpienia z 1994 roku.

²⁶ OJ Nr L 224, 18. 8. 1990, str. 19. Decyzja ostatnio znowelizowana Decyzją 94/370/EC (OJ Nr L 168, 2. 7. 1994, str. 31).

- (n) **choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania** znaczy choroby umieszczone w Załączniku E (1);
- (o) **centrum gromadzenia** oznacza gospodarstwa, punkty zbiorcze i punkty skupu, w których bydło i świnie pochodzące z różnych gospodarstw są grupowane razem dla sformowania wysyłek zwierząt przeznaczonych do handlu. Te centra gromadzenia muszą być zatwierdzone dla celów handlowych i spełniać wymagania określone w Artykule 11.
- (p) **region** oznacza część terytorium Państwa Członkowskiego, który ma powierzchnię przynajmniej 2 000 km², podlega inspekcjom przeprowadzanym przez właściwe władze i posiada na swoim terenie przynajmniej jedną z wymienionych niżej jednostek administracyjnych:
- Belgia : province/provincie,
 - Niemcy : Regierungsbezirk,
 - Dania : amt lub island,
 - Francja : departement,
 - Włochy : provincia
 - Luksemburg : -
 - Holandia : rrv-kring,
 - Wielka Brytania:
 - Anglia, Walia i Północna Irlandia : county,
 - Szkocja : district lub island area,
 - Irlandia : county,
 - Grecja: νομός
 - Hiszpania : provincia,
 - Portugalia : ład stały: distrito, inne części terytorium Portugalii : regio autonoma,
 - Austria : Bezirk
 - Szwecja: län
 - Finlandia : lääni/län;
- (q) **kupiec (dealer)** oznacza jakąkolwiek osobę fizyczną lub prawną, która komercyjnie kupuje lub sprzedaje zwierzęta, która ma regularny obrót tymi zwierzętami oraz, która w ciągu maksymalnie 30 dni od zakupu zwierząt odsprzedaje je lub przeprowadza z pierwszych pomieszczeń do innych pomieszczeń nie będących jego własnością, a także spełnia warunki ustalone w Artykule 13.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewni, że tylko zwierzęta, które spełniają odpowiednie warunki określone w niniejszej Dyrektywie zostaną wysłane z jego terytorium na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

2. Bydło i świnie objęte niniejszą Dyrektywą muszą:

(a) być poddane:

- ◆ sprawdzeniu identyfikacji, oraz
- ◆ w ciągu 24 godzin przed wysyłką, badaniu klinicznemu przez urzędowego lekarza weterynarii nie wykazując żadnych klinicznych objawów choroby;

- (b) nie mogą zostać wzięte z gospodarstwa lub obszaru, który ze względów zdrowotnych jest poddany zakazom lub ograniczeniom dotyczącym przedmiotowych gatunków zwierząt, zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty lub / oraz ustawodawstwem krajowym;
- (c) być poddane identyfikacji jak przewiduje to Dyrektywa 92/102/EEC;
- (d) nie mogą być zwierzętami, które powinny być poddane ubojowi lub ograniczeniom zgodnie z programem eliminacji chorób zakaźnych lub zaraźliwych w danym regionie czy też Państwie Członkowskim;
- (e) stosować się do przepisów Artykułów 4 i 5.

Artykuł 4

1. Bydło i świnie objęte niniejszą Dyrektywą od czasu opuszczenia gospodarstwa pochodzenia do czasu przybycia do miejsca przeznaczenia nie mogą mieć kontaktu z innymi zwierzętami parzystokopytnymi o odmiennym statusie zdrowotnym
2. Bydło i świnie objęte niniejszą Dyrektywą muszą być transportowane środkami transportu spełniającymi wymagania Dyrektywy 91/628/EEC, dodatkowo do wymogów Artykułu 12.
3. Przepisy dla zatwierdzania miejsc, w których przeprowadzane jest oczyszczanie i dezynfekcja powinny być ustanowione zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17.

Artykuł 5

1. Bydłu i świniom objętym niniejszą Dyrektywą, w czasie ich transportu do miejsca przeznaczenia, musi towarzyszyć świadectwo zdrowia odpowiadające albo wzorowi 1 lub wzorowi 2 ustalonym w Załączniku F. Świadectwo to powinno składać się z pojedynczej kartki lub, jeżeli wymagana jest więcej niż jedna strona, powinno ono być w takiej formie, że dwie lub więcej stron będą stanowić integralną całość i będą niepodzielne oraz będą oznaczone numerem seryjnym. Świadectwo powinno być wypełnione, w dniu przeprowadzenia badania stanu zdrowia, przynajmniej w jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia. Świadectwo będzie ważne w ciągu 10 dni od dnia przeprowadzenia badania stanu zdrowia.
2. Badanie stanu zdrowia dla wystawienia świadectwa zdrowia (z dodatkowymi gwarancjami włącznie) dla wysyłki zwierząt może być przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia lub w centrum gromadzenia. W tym wypadku właściwe władze zapewnią, że każde świadectwo zdrowia będzie wypełniane przez urzędowego lekarza weterynarii po inspekcjach, kontrolach i wizytach, jak jest to przewidziane w postanowieniach niniejszej Dyrektywy.

Jednakże, jeśli chodzi o:

- (a) zwierzęta pochodzące z zatwierdzonych centrów gromadzenia, takie świadectwo będzie wystawione:
 - ◆ na podstawie urzędowych dokumentów zawierających niezbędną informację wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii gospodarstwa pochodzenia, lub

- ◆ w formie świadectwa albo wzoru 1 lub wzoru 2 z Załącznika F, Sekcja A i B w pełni wypełnionego i podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii gospodarstwa pochodzenia;
- (b) zwierzęta pochodzące z zatwierdzonego gospodarstwa, które uczestniczy w sieci nadzoru przewidzianej w Artykule 14, takie świadectwo będzie wydane:
- ◆ na podstawie urzędowych dokumentów zawierających niezbędną informację wypełnioną przez zatwierdzonego lekarza weterynarii gospodarstwa pochodzenia, lub
 - ◆ w formie świadectwa albo wzoru 1 lub wzoru 2 z Załącznika F, Sekcja A i B w pełni wypełnionego i podpisanego przez zatwierdzonego lekarza weterynarii gospodarstwa pochodzenia;
- W tym wypadku, gdy jest to właściwe, urzędowy lekarz weterynarii, zapewni, że dodatkowe gwarancje, przewidziane w ustawodawstwie Wspólnoty są spełnione.
3. Urzędowy lekarz weterynarii centrum gromadzenia przeprowadzi wszelkie niezbędne kontrole zwierząt przybywających do centrum.
 4. Urzędowy lekarz weterynarii, wypełniający Część C świadectwa zgodnego albo ze wzorem 1 lub wzorem 2 Załącznika F zapewni, że przemieszczanie jest zarejestrowane w systemie Animo w dniu wystawienia świadectwa.
 5. Bydło i świnię objęte niniejszą Dyrektywą mogą przechodzić tranzytem przez centrum gromadzenia, które znajduje się w innym Państwie Członkowskim przed ostateczną wysyłką do Państwa Członkowskiego przeznaczenia. W tym przypadku, świadectwo z Załącznika F (z Sekcją C włącznie) musi być wypełnione przez odpowiedzialnego urzędowego lekarza weterynarii w Państwie Członkowskim gdzie znajduje się miejsce pochodzenia zwierząt. Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za tranzytowe centrum gromadzenia wystawi świadectwo dla Państwa Członkowskiego przeznaczenia wypełniając drugie świadectwo zdrowia, według wzoru z Załącznika F, zaopatrując je w numer seryjny oryginału, dołączając je do oryginału świadectwa lub do jego urzędowo potwierdzonej kopii. W tym przypadku ważność świadectw nie może przekroczyć przewidywanego terminu ważności określonego w ustępie 1.

Artykuł 6

1. Zwierzęta do chowu i produkcji, dodatkowo do wymagań Artykułów 3, 4 i 5, muszą:

- ◆ pozostawać w jednym gospodarstwie pochodzenia przez okres czasu wynoszący 30 dni przed załadowaniem lub też od urodzenia jeśli nie ukończyły one 30 dnia życia. Urzędowy lekarz weterynarii, na podstawie urzędowej identyfikacji opisanej w Artykule 3 (2) (c) oraz uwzględniając urzędowe zapisy, musi stwierdzić, że zwierzęta spełniają określone warunki i co więcej pochodzą ze Wspólnoty lub były importowane z kraju trzeciego spełniającego wymagania ustawodawstwa Wspólnoty dotyczącego zdrowia zwierząt. Jednakże, w przypadku zwierząt przechodzących tranzytem przez zatwierdzone centrum gromadzenia Państwa Członkowskiego pochodzenia, okres czasu gromadzenia zwierząt poza gospodarstwem pochodzenia nie może przekroczyć sześciu dni,
- ◆ jeśli chodzi o zwierzęta importowane z kraju trzeciego do Państwa Członkowskiego, które nie jest miejscem ich końcowego przeznaczenia, być transportowane do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, tak szybko jak jest to praktycznie możliwe oraz być objęte świadectwem wydanym zgodnie z Artykułem 7 Dyrektywy 91/496/EEC,

- ◆ jeśli chodzi o zwierzęta importowane do Państwa Członkowskiego z kraju trzeciego to po przybyciu do miejsca przeznaczenia przed wszelkimi następnymi przemieszczeniami, spełniać wymagania niniejszej Dyrektywy, a w szczególności wymagania dotyczące okresu przebywania wspomniane w akapicie pierwszym i nie mogą być wprowadzone do stada do czasu aż lekarz weterynarii odpowiedzialny za gospodarstwo upewni się, że przedmiotowe zwierzęta nie narażą na szwank statusu zdrowotnego gospodarstwa.
Jeśli zwierzę pochodzące z kraju trzeciego jest wprowadzane do gospodarstwa to żadne zwierzę z tego gospodarstwa nie może być sprzedane w ciągu następnych 30 dni po tym wprowadzeniu chyba, że importowane zwierzę było odizolowane od pozostałych zwierząt znajdujących się w gospodarstwie.
2. Bydło przeznaczone do chowu i produkcji, dodatkowo do wymagań ujętych w Artykułach 3, 4 i 5, musi:
- (a) pochodzić ze stada bydła urzędowo wolnego od gruźlicy oraz w przypadku zwierząt powyżej szóstego tygodnia życia reagować ujemnie w śródskórnej próbie tuberkulinowej, przeprowadzonej podczas 30 dni przed opuszczeniem gospodarstwa pochodzenia, zgodnie z postanowieniami punktu 32 (d) Załącznika B.
Ta śródskórna próba tuberkulinowa nie jest wymagana jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego lub części Państwa Członkowskiego uznanego urzędowo za wolne od gruźlicy lub części Państwa Członkowskiego z zatwierdzoną siecią nadzoru;
 - (b) w przypadku nie kastrowanych zwierząt, które pochodzą ze stada bydła urzędowo wolnego od brucelozy i mają więcej niż 12 miesięcy życia, wykazywać miano przeciwciał niższe niż 30 międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych (IU) w mililitrze, w teście seroaglutynacji (lub w innym teście o procedurze zatwierdzonej przez Stały Komitet Weterynaryjny (SVC), po wcześniejszym przyjęciu odpowiednich instrukcji wykonywania), przeprowadzonym w czasie 30 dni przed opuszczeniem stada pochodzenia oraz spełniać postanowienia Sekcji A Załącznika C.
Wspomniany test seroaglutynacji (lub inny test o procedurze zatwierdzonej przez Stały Komitet Weterynaryjny (SVC), po wcześniejszym przyjęciu odpowiednich instrukcji wykonywania), nie jest wymagany jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego lub części Państwa Członkowskiego uznanego urzędowo za wolne od brucelozy lub części Państwa Członkowskiego z zatwierdzoną siecią nadzoru;
 - (c) pochodzić ze stada bydła urzędowo wolnego od enzootycznej białaczki bydła oraz w przypadku zwierząt powyżej 12 miesięcy życia reagować ujemnie w indywidualnym teście, przeprowadzonym podczas 30 dni przed opuszczeniem gospodarstwa pochodzenia, zgodnie z postanowieniami Załącznika D.
Wspomniany test nie jest wymagany jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego lub części Państwa Członkowskiego uznanego urzędowo za wolne od enzootycznej białaczki bydła lub części Państwa Członkowskiego z zatwierdzoną siecią nadzoru;
 - (d) w czasie pomiędzy opuszczeniem gospodarstwa pochodzenia i przybyciem do miejsca przeznaczenia nie mogą mieć kontaktu ze zwierzętami spełniającymi wyłącznie wymagania ustępu 3.
 - (e) do 31 grudnia 2000 r. nie będą podlegać wymogom w zakresie testów, określonym w lit. a) lub b) w wypadku bydła w wieku poniżej 30 miesięcy, przeznaczonego na produkcję mięsa,

które:

- pochodzi ze stada opatrzonego oficjalnymi świadectwami, stwierdzającymi brak występowania gruźlicy i brucelozy,
- jest opatrzone oficjalnym świadectwem zdrowia, wraz z odpowiednio wypełnionym punktem 7 Części A Aneksu F Modelu 1,
- pozostaje pod nadzorem do chwili uboju,
- nie miało kontaktu podczas transportu ze zwierzętami nie pochodzącymi ze stad opatrzonych oficjalnymi świadectwami, stwierdzającymi brak tych chorób, i pod warunkiem, że:
- zakres tych ustaleń ogranicza się do handlu między państwami członkowskimi lub regionami państw członkowskich, posiadającymi ten sam status zdrowotny w kontekście gruźlicy zwierząt i brucelozy,
- państwo członkowskie przeznaczenia podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu nie dopuszczenia do jakichkolwiek wypadków zarażenia miejscowych stad,
- państwa członkowskie wprowadzają odpowiedni system wyrwykowego próbkowania, inspekcji i kontroli, mających na celu zagwarantowanie efektywnego wdrożenia tych przepisów,
- Komisja monitoruje prawidłowość funkcjonowania niniejszej Dyrektywy, co ma na celu zagwarantowanie, że państwa członkowskie w pełni przestrzegają jej przepisów;

3. Bydło przeznaczone do uboju, dodatkowo do wymagań Artykułów 3, 4 i 5, musi pochodzić ze stad, które są urzędowo wolne od gruźlicy, urzędowo wolne od enzootycznej białaczki bydła oraz w przypadku nie kastrowanego bydła z gospodarstw, które są urzędowo wolne od brucelozy.

Jednakże do 31 grudnia 2000 roku, kraje przeznaczenia mogą udzielić Hiszpanii ogólnych lub ograniczonych licencji na wprowadzanie na ich terytoria zwierząt do uboju pochodzących ze stad, które nie są urzędowo wolne od gruźlicy, enzootycznej białaczki bydła i brucelozy, pod warunkiem, że takie zwierzęta:

- ◆ w czasie 30 dni przed załadowaniem zostały poddane, z wynikiem ujemnym, odpowiednim testom określonym w Załącznikach B, C i D,
- ◆ po przybyciu do kraju przeznaczenia są zabrane bezpośrednio do rzeźni i są poddane ubojowi tak szybko jak jest to możliwe ale przynajmniej w ciągu 72 godzin po przybyciu, zgodnie z wymaganiami zdrowotnymi zwierząt.

Artykuł 7

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które po przybyciu do kraju przeznaczenia zostały zabrane:

- ◆ do rzeźni muszą być poddane ubojowi tak szybko jak jest to możliwe ale przynajmniej w ciągu 72 godzin po przybyciu, zgodnie z wymaganiami zdrowotnymi zwierząt, lub
- ◆ do zatwierdzonego centrum gromadzenia muszą po zakupie być zabrane bezpośrednio do rzeźni oraz być poddane ubojowi tak szybko jak jest to możliwe ale przynajmniej w ciągu trzech dni roboczych od przybycia do centrum gromadzenia, zgodnie z wymaganiami zdrowotnymi zwierząt. W czasie pomiędzy przybyciem do centrum gromadzenia i ich przybyciem do rzeźni nie mogą mieć kontaktu ze zwierzętami parzystokopytnymi, które nie spełniają warunków określonych w niniejszej Dyrektywie.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie zapewnią, że podejrzenie wystąpienia jakiejkolwiek choroby wymienionej w Załączniku E (I) zostanie natychmiast i obowiązkowo zgłoszone właściwej władzy.

Wszystkie Państwa Członkowskie, przed 31 maj każdego roku, a po raz pierwszy w 1999 roku, przedstawia Komisji szczegółowe dane dotyczące występowania chorób wymienionych w Załączniku E (I) oraz o wszelkich chorobach objętych dodatkowymi gwarancjami przewidzianymi w ustawodawstwie Wspólnoty na ich terytoriach w poprzednim roku kalendarzowym, z uwzględnieniem szczegółowych danych dotyczących monitoringu i wprowadzonych programów zwalczania. Informacja ta zostanie oparta na jednakowych kryteriach, które zostaną ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 17. Komisja przedstawi wspomnianą informację Państwom Członkowskim w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego (SVC) oraz może wykorzystać ją w odniesieniu do decyzji wspomnianych w Załącznikach od A do D.

Artykuł 9

1. Państwo Członkowskie, które posiada obowiązkowy krajowy program zwalczania jednej z chorób zaraźliwych wymienionych w Załączniku E (II), na całym lub części swojego terytorium, może ten program przedstawić Komisji określając szczególnie, w zarysie:

- występowanie tej choroby w Państwie Członkowskim,
- powody dla wprowadzenia programu, biorąc pod uwagę znaczenie choroby oraz przewidywane korzyści, w relacji do jego kosztu,
- obszar geograficzny, na którym program ten będzie wprowadzony,
- status kategorii stosowanych w placówkach zwierzęcych, standardy, które muszą być osiągnięte w każdej kategorii oraz procedury testów, które będą zastosowane,
- procedury monitorowania programu wyniki, którego muszą być dostarczane przynajmniej raz w roku Komisji,
- akcja, która będzie podjęta jeśli z jakiegoś powodu placówka straci swój status,
- środki, które zostaną podjęte jeśli rezultaty testów, przeprowadzonych zgodnie z założeniami programu, będą dodatnie.

2. Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Wspomniane w ustępie 1 programy, mogą być zaaprobowane zgodnie z kryteriami ustanowionymi w ustępie 1, zgodnie z procedurą ustaloną w Artykule 17. Zgodnie z tą samą procedurą, dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty, będą określone w tym samym czasie albo w okresie czasu nie dłuższym niż trzy miesiące po zatwierdzeniu programów. Gwarancje takie nie mogą przekroczyć tych, które Państwo Członkowskie wprowadzą we własnym kraju.

3. Programy, przedstawione przez Państwa Członkowskie, mogą być poprawione lub uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w Artykule 17. Poprawki lub uzupełnienia do programów, które już zostały zatwierdzone oraz gwarancje, które zostaną określone zgodnie z ustępem 2, mogą być zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 10

1. Jeżeli Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolne od jednej z chorób, wymienionych w Załączniku E (II), powinno ono przedstawić Komisji odpowiednią, potwierdzającą to dokumentację, ustalającą w szczególności:

- rodzaj choroby i historię jej występowania na jego terytorium,
- rezultaty badań inwigilacyjnych, opartych na dochodzeniu serologicznym, mikrobiologicznym, anatomopatologicznym lub epidemiologicznym oraz na fakcie, że choroba ta musi być urzędowo zgłaszana do odpowiednich władz,
- okres czasu, w którym inwigilacja była przeprowadzana,
- gdzie jest to stosowne, okres czasu podczas, którego zakazane było szczepienie przeciwko tej chorobie oraz obszar geograficzny, którego zakaz ten dotyczył,
- ustalenia dla potwierdzenia braku występowania choroby.

2. Komisja zbada dokumentację przedstawioną przez Państwa Członkowskie. Dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty będą określone zgodnie z procedurą ustaloną w Artykule 17. Gwarancje takie nie mogą przekroczyć tych, które Państwo Członkowskie wprowadza we własnym kraju.

3. Zainteresowane Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o jakiegokolwiek zmianie szczegółów wymienionych w ustępie 1, odnoszących się do choroby a w szczególności do jej wybuchu. Określone zgodnie z ustępem 2 gwarancje, mogą w świetle takiego powiadomienia, być poprawione lub wycofane, zgodnie z procedurą ustaloną w Artykule 17.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że przy zatwierdzeniu, przez właściwe władze, centrów gromadzenia muszą one spełniać przynajmniej następujące wymagania:

- (a) znajdować się pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii, który zapewni, że zostaną spełnione w szczególności postanowienia Artykułu 4 (1) i (2);
- (b) znajdować się w obszarze, który nie jest przedmiotem zakazów lub restrykcji, zgodnie z właściwym ustawodawstwem Wspólnoty oraz / lub ustawodawstwem krajowym;
- (c) przed ich użyciem być poddawane oczyszczaniu i dezynfekcji, jak jest to wymagane przez urzędowego lekarza weterynarii;
- (d) biorąc pod uwagę pojemność centrum gromadzenia, muszą one mieć:
 - ◆ pomieszczenia, które są przeznaczone wyłącznie do tego celu, jeżeli są one używane jako centrum gromadzenia,
 - ◆ odpowiednie pomieszczenia do załadunku i wyładunku oraz wystarczające pomieszczenia i o odpowiednim standardzie dla przetrzymywania zwierząt, dla ich pojenia i żywienia oraz dla zapewnienia właściwego leczenia; pomieszczenia muszą być łatwe do czyszczenia i dezynfekcji,
 - ◆ odpowiednie pomieszczenia do przeprowadzenia badań,
 - ◆ odpowiednie pomieszczenia do izolacji zwierząt,
 - ◆ odpowiednie wyposażenie do oczyszczania i dezynfekcji pomieszczeń i samochodów transportowych,
 - ◆ właściwe miejsce do przechowywania paszy, odpadów i nawozu naturalnego,
 - ◆ odpowiedni system odprowadzania zużytej wody,
 - ◆ pomieszczenie biurowe dla urzędowego lekarza weterynarii;
- (e) przyjmować wyłącznie zwierzęta odpowiednio oznakowane oraz pochodzące ze stad urzędowo wolnych od gruźlicy, brucelozy i białaczki bydła lub zwierzęta przeznaczone do uboju, spełniające warunki określone w niniejszej Dyrektywie w szczególności postanowienia

Artykułu 6 (3). W końcu, w czasie przyjmowania zwierząt, właściciel lub osoba odpowiedzialna za centrum zapewni, że zwierzęta są odpowiednio oznakowane oraz posiadają towarzyszące im dokumenty zdrowotne lub odpowiednie świadectwa dla danych gatunków i kategorii zwierząt;

- (f) być regularnie kontrolowane dla zapewnienia, że wymagania stawiane przy zatwierdzaniu są ciągle spełniane.

2. Od właściciela lub osoby odpowiedzialnej za centrum gromadzenia, będzie wymagane zapisanie w rejestrze lub bazie danych i przechowywanie przez okres czasu wynoszący przynajmniej trzy lata, następującej informacji, na podstawie czy to towarzyszących dokumentów czy też numerów lub znaków identyfikacyjnych:

- ◆ nazwisko właściciela, miejsce pochodzenia, datę przybycia i wyjścia, numer i identyfikacja bydła lub numer rejestracyjny gospodarstwa pochodzenia czy też stada pochodzenia świń wprowadzanych do centrum oraz ich proponowane miejsce przeznaczenia,
- ◆ numer rejestracyjny osoby transportującej oraz numer licencyjny samochodu dostarczającego lub odbierającego zwierzęta z centrum.

3. Właściwa władza wyda numer zatwierdzenia dla każdego zaaprobowanego centrum gromadzenia. Takie zatwierdzenie może być ograniczone do odpowiednich gatunków lub dla zwierząt do chowu i produkcji albo zwierząt przeznaczonych do uboju. Właściwe władze poinformują Komisję o wykazie zatwierdzonych centrów gromadzenia oraz o wszelkich zmianach w nim zachodzących. Komisja przedstawi tę informację Państwu Członkowskiemu w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego (SVC).

4. Właściwa władza może zawiesić lub wycofać zatwierdzenie w przypadku nie spełnienia postanowień niniejszego Artykułu lub też innych odpowiednich postanowień niniejszej Dyrektywy czy też innych dyrektyw dotyczących restrykcji zdrowotnych. Zatwierdzenie może zostać przywrócone, jeżeli właściwe władze uznają, że dane centrum gromadzenia spełnia odpowiednie przepisy niniejszej Dyrektywy.

5. Właściwa władza zapewni, że w czasie jego funkcjonowania centrum gromadzenia ma zapewnioną wystarczającą ilość lekarzy weterynarii do wykonywania wszystkich obowiązków.

6. Wszelkie szczegółowe przepisy, służące do jednakowego stosowania postanowień niniejszego Artykułu, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 17.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że wspomniani w Artykule 5 Dyrektywy 91/628/EEC transportujący będą spełniali następujące dodatkowe warunki:

- (a) do przewozu zwierząt muszą oni używać środków transportu, które są:
- ◆ skonstruowane w taki sposób, że kał zwierząt, śmieci lub pasza nie mogą przeciekać lub wypadać z pojazdu,
 - ◆ natychmiast po każdej operacji transportowej zwierząt lub transporcie produktu, który może wpłynąć na zdrowie zwierząt oraz jeśli to konieczne przed każdym nowym załadunkiem, czyszczone i dezynfekowane z zastosowaniem środków dezynfekcyjnych mających oficjalne dopuszczenie właściwych władz;

- (b) muszą one albo mieć odpowiednie urządzenia do oczyszczania i dezynfekcji, zatwierdzone przez właściwe władze, włączając w to urządzenia do przechowywania odpadów i gnoju lub muszą przedstawić odpowiednio udokumentowany dowód, że operacje te są przeprowadzane przez stronę trzecią zatwierdzoną przez właściwą władzę.
2. Transportujący muszą zapewnić, że dla każdego pojazdu używanego do transportu zwierząt będzie trzymany rejestr zawierający następującą informację, która powinna być przechowywana przez minimum trzy lata:
- (i) miejsca i daty zabierania zwierząt, nazwisko lub nazwę handlową oraz adres gospodarstwa lub centrum gromadzenia, z którego zwierzęta są zabierane;
 - (ii) miejsca i daty dostarczenia oraz nazwisko lub nazwę handlową i adres odbiorcy (odbiorców);
 - (iii) gatunki i ilość przewożonych zwierząt;
 - (iv) data i miejsce dezynfekcji;
 - (v) szczegóły dotyczące towarzyszącej dokumentacji (numer seryjny itp.).

3. Transportujący zapewniają, że wysyłka zwierząt w jakimkolwiek czasie od opuszczenia gospodarstwa lub centrum gromadzenia pochodzenia do przybycia do miejsca przeznaczenia nie będą miały kontaktu ze zwierzętami o niższym statusie zdrowotnym.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że transportujący, złożą pisemne zobowiązanie stwierdzające w szczególności, że:

- ◆ podejmą wszystkie niezbędne środki dla dostosowania się do niniejszej Dyrektywy, a w szczególności do postanowień niniejszego Artykułu i przepisów związanych z właściwą dokumentacją, która powinna towarzyszyć zwierzętom,
 - ◆ transport zwierząt zostanie powierzony pracownikom, którzy posiadają zdolności, kompetencje zawodowe i odpowiednią wiedzę.
5. W przypadku nie stosowania postanowień niniejszego Artykułu, wymagania Artykułu 18 Dyrektywy 91/628/EEC będą stosowane bez zmian (*mutatis mutandis*) w odniesieniu do zdrowia zwierząt.

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszyscy kupcy będą zarejestrowani, zatwierdzeni oraz zaopatrzeni w numer zatwierdzenia przez właściwe władze oraz, że będą przestrzegać przynajmniej następujących warunków:
- (a) muszą oni handlować zwierzętami, które są oznakowane oraz pochodzą ze stad, urzędowo wolnych od gruźlicy, brucelozy i białaczki bydła lub zwierzętami przeznaczonymi do uboju, spełniającymi warunki określone w niniejszej Dyrektywie w szczególności postanowienia Artykułu 6 (3). W końcu, w czasie przyjmowania zwierząt, kupiec zapewni, że zwierzęta są odpowiednio oznakowane oraz posiadają towarzyszące im dokumenty zdrowotne lub odpowiednie świadectwa dla danych gatunków zwierząt.
- Jednakże, właściwe władze mogą zezwolić na marketing oznakowanych zwierząt, które nie spełniają warunków ustalonych w ustępie pierwszym, wyłącznie jeśli są one dostarczone bezpośrednio do rzeźni w Państwie Członkowskim pochodzenia bez przechodzenia przez ich pomieszczenia, i są przeznaczone do uboju tak szybko jak to tylko jest możliwe w celu uniknięcia szerzenia się chorób. Powinny być podjęte odpowiednie środki ostrożności dla zapewnienia, że takie zwierzęta, po osiągnięciu rzeźni, nie mogą mieć kontaktu z innymi zwierzętami oraz, że zostaną poddane ubojowi oddzielnie od innych zwierząt;

(b) Od kupca, będzie wymagane zapisanie w rejestrze lub bazie danych i przechowywanie przez okres czasu wynoszący przynajmniej trzy lata, następujących danych, otrzymanych na podstawie czy to towarzyszących dokumentów czy też numerów lub znaków identyfikacyjnych zwierząt:

- ◆ nazwisko właściciela, miejsce pochodzenia, data kupna, kategoria, numer i identyfikacja bydła lub numer rejestracyjny gospodarstwa pochodzenia czy też stada pochodzenia kupionych świń,
- ◆ numer rejestracyjny osoby transportującej oraz numer rejestracyjny samochodu, dostarczającego lub odbierającego zwierzęta,
- ◆ nazwisko (nazwę) kupującego oraz miejsce przeznaczenia zwierząt,
- ◆ kopię planu trasy oraz / lub numer seryjny świadectw zdrowia jeśli jest to niezbędne;

(c) jeżeli kupiec przetrzymuje zwierzęta w swoich pomieszczeniach to wtedy zapewni:

- ◆ odpowiednie przeszkolenie personelu odpowiedzialnego za zwierzęta i stosowanie postanowień niniejszej Dyrektywy oraz za zapewnienie opieki i dobra zwierząt,
- ◆ regularne przeprowadzanie odpowiednich kontroli i testów, jeśli będą one niezbędne, przez urzędowego lekarza weterynarii oraz podjęcie wszelkich niezbędnych kroków dla zapobieżenia rozszerzaniu się choroby.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że wszystkie pomieszczenia używane przez kupca, w związku z prowadzonym przez niego interesem, są zarejestrowane i mają wydany numer rejestracyjny przez właściwe władze i będą spełniały przynajmniej następujące warunki:

(a) znajdują się pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii,

(b) znajdują się w obszarze, który nie jest przedmiotem zakazów lub restrykcji, zgodnie z właściwym ustawodawstwem Wspólnoty oraz / lub ustawodawstwem krajowym;

(c) muszą one przynajmniej mieć:

- ◆ odpowiednie, wystarczająco pojemne pomieszczenia a w szczególności pomieszczenia do przeprowadzania badań oraz do izolacji aby zwierzęta mogły być izolowane w przypadku wybuchu choroby zaraźliwej,
- ◆ odpowiednie pomieszczenia do załadunku i wyładunku oraz wystarczające pomieszczenia i o odpowiednim standardzie dla przetrzymywania zwierząt, dla ich pojenia i żywienia oraz dla zapewnienia właściwego leczenia; pomieszczenia muszą być łatwe do czyszczenia i dezynfekcji,
- ◆ właściwe miejsce dla przechowywania paszy, odpadów i nawozu naturalnego,
- ◆ odpowiedni system odprowadzania zużytej wody;

(d) przed ich użyciem być poddawane oczyszczaniu i dezynfekcji, jak jest to wymagane przez urzędowego lekarza weterynarii.

3. Właściwa władza może zawiesić lub wycofać zatwierdzenie w przypadku nie spełnienia postanowień niniejszego Artykułu lub też innych odpowiednich postanowień niniejszej Dyrektywy czy też innych dyrektyw dotyczących restrykcji zdrowotnych. Zatwierdzenie

może zostać przywrócone, jeżeli właściwe władze uznają, że dane centrum gromadzenia spełnia odpowiednie przepisy niniejszej Dyrektywy.

4. Właściwa władza musi przeprowadzać w regularnych odstępach czasu inspekcje, w celu upewnienia się, że wymagania niniejszego Artykułu są przestrzegane.

Artykuł 14

1. Właściwa władza może wprowadzić w Państwie Członkowskim sieci systemu nadzoru. Sieciowy system nadzoru musi składać się przynajmniej z następujących elementów;

- ◆ stad,
- ◆ właściciela lub innej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za gospodarstwo,
- ◆ zatwierdzonego lekarza weterynarii czy urzędowego lekarza weterynarii, odpowiedzialnego za gospodarstwo,
- ◆ urzędowej służby weterynaryjnej Państwa Członkowskiego,
- ◆ urzędowych weterynaryjnych laboratoriów diagnostycznych lub wszelkich innych laboratoriów zatwierdzonych przez właściwe władze,
- ◆ komputerowej bazy danych.

Urzędowi lekarze weterynarii zakładów rzeźnych i zatwierdzonych punktów gromadzenia będą mieli kontakt z systemem sieciowym.

2. Głównymi celami sieciowego systemu nadzoru są: wprowadzenie oficjalnej klasyfikacji gospodarstw, utrzymanie takiej klasyfikacji za pośrednictwem regularnych inspekcji, zbieranie danych epizootycznych, monitorowanie chorób dla zapewnienia przestrzegania wszystkich postanowień niniejszej Dyrektywy oraz innych dyrektyw w zakresie ograniczeń ze względów zdrowotnych.

Sieciowy system nadzoru będzie obowiązkowy dla wszystkich gospodarstw na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym system będzie wprowadzony. Jednakże właściwa władza może zezwolić na wprowadzenie takiej sieci na części terytorium składającym się z kilku przyległych regionów, jak zostało to określone w Artykule 2 (2) (p). Jeżeli zostanie wydana zgoda na to odstępstwo, to przemieszczanie zwierząt na tę część terytorium z innych regionów, które nie należą do systemu sieci, będzie związane ze stosowaniem postanowień niniejszej Dyrektywy.

Właściwa władza określi prawa i obowiązki zatwierdzonych lekarzy weterynarii, osób odpowiedzialnych za gospodarstwa lub właścicieli gospodarstw oraz innych uczestników systemu, włączając w to osoby wydające świadectwa zdrowia.

3. Właściwa władza zapewni, że obowiązki wspomniane w ustępie 2 zawierają przynajmniej to co następuje:

A. Każdy właściciel lub osoba odpowiedzialna za gospodarstwo musi:

- (i) zapewnić poprzez zawarcie kontraktu lub za pośrednictwem innego instrumentu prawnego, usługi lekarza weterynarii zatwierdzonego przez właściwe władze;
- (ii) natychmiast wezwać zatwierdzonego lekarza weterynarii do gospodarstwa w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby zakaźnej lub pojawienia się jakiegokolwiek choroby podlegającej obowiązkowi zgłaszania;
- (iii) powiadomić zatwierdzonego lekarza weterynarii o przybyciu zwierząt do gospodarstwa;
- (iv) odizolować zwierzęta przed ich wprowadzeniem do swego gospodarstwa umożliwiając w ten sposób ich sprawdzenie, gdy jest to właściwe poprzez przeprowadzenie wymaganych testów, dla utrzymania statusu gospodarstwa.

B. Zatwierdzeni lekarze weterynarii, jak jest to przewidziane w Artykule 2 (2) (m), będą pod kontrolą właściwej władzy i muszą spełnić następujące wymagania.

Muszą oni:

- (i) mieć prawo do wykonywania zawodu;
- (ii) nie mieć powiązań finansowych lub rodzinnych z właścicielem lub osobą odpowiedzialną za gospodarstwo;
- (iii) posiadać odpowiednią wiedzę dotyczącą zdrowia zwierząt w stosunku do przedmiotowych gatunków zwierząt. Znaczy to, że muszą oni:

- ◆ regularnie uzupełniać swoją wiedzę, szczególnie dotyczącą odpowiednich przepisów zdrowotnych,
- ◆ spełniać wymagania określone przez właściwą władzę, niezbędne dla odpowiedniego funkcjonowania sieci,
- ◆ dostarczać właścicielowi lub osobie odpowiedzialnej za gospodarstwo informację oraz pomagać w podejmowaniu odpowiednich kroków niezbędnych dla utrzymania statusu gospodarstw, w szczególności na podstawie programów uzgodnionych z właściwą władzą,
- ◆ zapewnić przestrzeganie wymagań dotyczących:
 - (i) identyfikacji i świadectw zdrowia dla zwierząt w stadzie, zwierząt wprowadzonych oraz zwierząt sprzedawanych;
 - (ii) obowiązkowego zgłaszania chorób zakaźnych zwierząt oraz wszelkiego pojawiającego się ryzyka dla zdrowia lub dobra zwierząt oraz zdrowia ludzi;
 - (iii) ustalenia, tak szybko jak to jest możliwe, prawdopodobnej przyczyny śmierci zwierząt oraz określenia gdzie powinny one zostać przesłane;
 - (iv) warunków higienicznych stada i jednostek produkcyjnych zwierząt inwentarskich.

Jeżeli jest to wymagane dla prawidłowego funkcjonowania systemu, każde Państwo Członkowskie może ograniczyć odpowiedzialność lekarzy weterynarii do określonej ilości gospodarstw lub określić specyficzny obszar geograficzny, za który będą oni odpowiadać. Właściwa władza ustali listy zatwierdzonych lekarzy weterynarii oraz zatwierdzonych gospodarstw biorących udział w sieci. Jeżeli właściwa władza ustali, że uczestnik sieci nie spełnia dłużej ustalonych powyżej warunków, to zawiesi lub cofnie zatwierdzenie, niezależnie od możliwości zastosowania kar.

C. Komputerowa baza danych musi zawierać przynajmniej następujące informacje:

(1) Dla każdego zwierzęcia:

- ◆ kod identyfikacyjny,
- ◆ datę urodzenia,
- ◆ płeć,
- ◆ rasę lub barwę pokrywy włosowej,
- ◆ kod identyfikacyjny matki lub, w przypadku zwierzęcia importowanego z kraju trzeciego, numer identyfikacyjny nadany po przeprowadzeniu inspekcji zgodnie z Dyrektywą 92/102/EEC, odpowiadający numerowi identyfikacyjnemu pochodzenia,
- ◆ numer identyfikacyjny gospodarstwa, w którym zwierzę się urodziło,
- ◆ numery identyfikacyjne wszystkich gospodarstw, w których zwierzę było przetrzymywane oraz daty zmiany każdego gospodarstwa,
- ◆ datę śmierci lub uboju.

(2) Dla każdego gospodarstwa:

- ◆ numer identyfikacyjny składający się z nie więcej niż 12 znaków (poza kodem kraju),
- ◆ nazwę (nazwisko) i adres trzymającego.

(3) W bazie danych, w każdym czasie, muszą być dostępne następujące szczegóły:

- ◆ numery identyfikacyjne wszystkich zwierząt, różnych gatunków bydła, znajdujących się w gospodarstwie lub, w przypadku grup zwierząt należących do różnych gatunków trzody chlewnej numer rejestracyjny gospodarstwa pochodzenia stada oraz jeśli to konieczne także numer świadectwa zdrowia,
- ◆ dla każdego zwierzęcia wykaz wszystkich zmian gospodarstw należącego do różnych gatunków bydła, zaczynając od gospodarstwa urodzenia lub gospodarstwa, do którego dokonano importu w przypadku zwierząt importowanych z krajów trzecich; w przypadku grup świń numer rejestracyjny ostatniego gospodarstwa lub ostatniego stada, a dla zwierząt importowanych z krajów trzecich gospodarstwa, do którego je importowano.

Wspomniane wyżej szczegóły będą przetrzymywane w bazie danych do czasu upływu trzech następujących po sobie lat od śmierci zwierzęcia należącego do różnych gatunków bydła lub do czasu upływu trzech następujących po sobie lat od czasu dokonania zapisu w przypadku świń.

Jednakże względem trzody chlewnej stosuje się tylko punkty 2, 3 oraz 4.

(4) W celu zagwarantowania prawidłowego funkcjonowania krajowych baz danych dotyczących trzody chlewnej, zgodnie z procedurą określoną w artykule 17 przyjęte zostają odpowiednie przepisy regulujące ich działanie, włącznie z określeniem, jakie informacje muszą być gromadzone w bazach danych.

4. Wszyscy uczestniczący w sieci nadzoru, nie wymienieni w ustępie 3A i B, powinni być odpowiedzialni przed właściwą władzą. Właściwa władza w każdym Państwie Członkowskim będzie odpowiedzialna za ustanowienie sieci oraz przeprowadzi regularne kontrole dla zapewnienia jej prawidłowego działania.

5. Państwa Członkowskie, które wprowadzą system sieci nadzoru, jak został on określony w ustępach od 1 do 4, i który funkcjonował przez okres czasu wynoszący przynajmniej 12 miesięcy, mogą przedstawić go do zatwierdzenia Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 17.

W tym celu Komisja zbada dokumentację przedstawioną przez Państwa Członkowskie. Eksperti Komisji ocenią systemy poprzez system sprawdzający. Jeżeli wynik sprawdzania wypadnie pozytywnie to Komisja, w ciągu 90 dni od otrzymania prośby, sporządzi raport i prześle go do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (SVC), razem z odpowiednimi propozycjami.

W wypadku zauważenia powtarzających się wykroczeń, zatwierdzenie systemu sieciowego nadzoru zostanie zawieszona, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, na prośbę Komisji lub jednego czy kilku Państw Członkowskich.

6. Państwa Członkowskie, które wprowadziły sieciowy system nadzoru, określony w niniejszym Artykule, na całym swoim terytorium będą miały zgodę do odstępstwa od przepisów wspomnianych w akapicie drugim Artykułu 3 (2) (a) do przemieszczeń zwierząt, wspomnianych w niniejszej Dyrektywie, w obrębie własnego terytorium.

7. Nie później niż 31 grudnia 1999 roku, działając na podstawie sprawozdania Komisji, wraz z towarzyszącymi propozycjami, które będą wcześniej zatwierdzone kwalifikowaną

większością, Rada w świetle nabytych doświadczeń dokona przeglądu postanowień niniejszego Artykułu z myślą o dokonaniu w nich zmian i ich uaktualnienia oraz, jeśli to właściwe, objęcia nimi wszystkich Państw Członkowskich.

8. Finansowanie sieciowego systemu nadzoru zostanie uwzględnione w ramach nowelizacji Załącznika B do Dyrektywy 85/73/EEC²⁷, zgodnie z postanowieniami określonymi w Artykule 8 Dyrektywy 96/43/EC.

Artykuł 15

1. Właściwe władze podejmą wszelkie właściwe kroki w celu ukarania jakiegokolwiek naruszenia niniejszej Dyrektywy przez osobę fizyczną lub prawną.

2. Jeśli zostanie potwierdzone, że postanowienia niniejszej Dyrektywy nie są lub nie były przestrzegane to właściwa władza miejsca stwierdzenia tego faktu podejmie odpowiednie środki dla ochrony zdrowia zwierząt oraz uniknięcia rozprzestrzeniania się choroby.

W zależności od zaistniałych okoliczności, podjęta przez właściwe władze akcja może składać się ze środków koniecznych do:

- (a) zorganizowania zakończenia podróży lub odesłania zwierząt najkrótszą drogą do miejsca wysyłki, pod warunkiem, że takie działanie nie spowoduje dalszego narażenia na szwank zdrowia i dobra zwierząt;
- (b) zorganizowania przetrzymania zwierząt w odpowiednich pomieszczeniach i z właściwą opieką, w przypadku przerwania podróży;
- (c) zorganizowania uboju zwierząt. Miejsce uboju oraz przeznaczenie takich zwierząt po dokonaniu uboju będzie regulowane:

- ◆ zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 64/433/EEC²⁸, lub
- ◆ zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 90/667/EEC, jeżeli stan zdrowotny zwierząt nie może zostać ustalony lub jeśli wydaje się prawdopodobne, że istnieje ryzyko dla zdrowia publicznego czy też zdrowia zwierząt. Jednakże w przypadku zastosowania postanowień Dyrektywy 90/667/EEC, właścicielowi lub jego przedstawicielowi może być dany pewien okres czasu przed podjęciem ostatecznej decyzji. W tym przypadku, będą stosowane postanowienia ustępu 3 niniejszego Artykułu.

3. Właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia natychmiast powiadomi właściwą władzę Państwa Członkowskiego pochodzenia o ustaleniu jakiegokolwiek naruszenia niniejszej Dyrektywy.

Zgodnie z przepisami ustalonymi w Dyrektywie 89/608/EEC, Państwa Członkowskie zapewnią wzajemną współpracę w stosowaniu niniejszej Dyrektywy, szczególnie w celu zapewnienia przestrzegania postanowień określonych w niniejszym Artykule.

4. Niniejszy Artykuł nie będzie naruszał krajowych przepisów, dotyczących sankcji karnych.

²⁷ OJ Nr L 32, 5. 2. 1985, str. 14. Dyrektywa znowelizowana Dyrektywą 96/43/EC (OJ Nr L 162, 1. 7. 1996, str. 1.

²⁸ OJ Nr 121, 29. 7. 1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 95/23/EC (OJ Nr L 243, 11. 10. 1995, str. 7).

Artykuł 16

1. Załączniki A, D (Rozdział I), E i F będą znowelizowane przez Radę, podejmując uchwałę kwalifikowaną większością na podstawie propozycji Komisji, w szczególności jeśli chodzi o ich przystosowanie do postępu technologicznego i naukowego.

Załączniki B, C i D (Rozdział II) zostaną znowelizowane przez Komisję, zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 17.

Jednakże,

- (a) przed 1 lipca 1997 roku, Komisja przedstawi Radzie propozycje dotyczące nowelizacji Załączników A i D (Rozdział I), w celu ich uaktualnienia i jeśli będzie to niezbędne ta sama procedura będzie obowiązywała w stosunku do Załącznika F. Rada zadecyduje o tych propozycjach, kwalifikowaną większością, przed 1 stycznia 1998 roku;
- (b) przed 30 czerwca 1998 roku, Komisja, na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, uaktualni i jeśli będzie to niezbędne znowelizuje Załączniki B, C i D (Rozdział II) aby przystosować je zgodnie z postępem naukowym.

2. Nie później niż 31 grudnia 1999 roku, podejmując uchwałę na podstawie sprawozdania Komisji, i odpowiednich propozycji, o których zadecyduje kwalifikowaną większością, Rada dokona przeglądu postanowień niniejszej Dyrektywy w świetle nabytego doświadczenia mając na uwadze ich nowelizację i uaktualnienie tak aby odpowiadały one przepisom określającym ukończenie budowy rynku wewnętrznego.

3. W wypadkach, gdy jest to konieczne, w celu ułatwienia zmiany polegającej na przejściu do nowych ustaleń określonych w niniejszej Dyrektywie, Komisja, działając w zgodzie z procedurą określoną w artykule 17a), ma prawo przyjąć rozwiązania tymczasowe, mające zastosowanie w okresie nie dłuższym niż dwa lata.

Artykuł 17

1. Komisję wspomaga w jej działaniach Stała Komisja Weterynaryjna, powołana do życia na mocy Decyzji nr 68/361/EWG.

2. W miejscach, gdzie występują odniesienia do niniejszego punktu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 Decyzji nr 1999/468/UE.

3. Okres, o którym mowa w artykule 5 ust.6 Decyzji nr 1999/468/UE ustala się na trzy miesiące.

4. Stała Komisja Weterynaryjna przyjmie własne przepisy proceduralne.

Artykuł 17 a

1. Komisję wspomaga w jej działaniach Stała Komisja Weterynaryjna, powołana do życia na mocy Decyzji nr 68/361/EWG.

2. W miejscach, gdzie występują odniesienia do niniejszego punktu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 Decyzji nr 1999/468/UE, uwzględniając przepisy artykułu 8 tej Decyzji.

3. Okres, o którym mowa w artykule 5 ust.6 Decyzji nr 1999/468/UE ustala się na trzy miesiące.

4. Stała Komisja Weterynaryjna przyjmie własne przepisy proceduralne.

Artykuł 18

Te państwa członkowskie, które nie wprowadziły zatwierdzonego systemu sieci nadzoru, obowiązane są zapewnić pełne funkcjonowanie komputerowych baz danych, zgodnie z przepisami określonymi w artykule 14, w odniesieniu do następujących informacji:

- (a) żywego bydła, od 31 grudnia 1999 r.;
- (b) rejestru hodowli trzody chlewnej, zgodnie z przepisami określonymi w artykule 14.3 lit. c) punkt 2, od 31 grudnia 2000 r.;
- (c) przewozów trzody chlewnej, zgodnie z przepisami określonymi w artykule 14.3 lit. c) punkt 3;
 - ich hodowli od urodzenia, po 31 grudnia 2001r.
 - ze wszystkich innych hodowli, po 31 grudnia 2002 r.

Do baz danych wprowadza się odpowiedni zapis w odniesieniu do każdego, poszczególnego przewozu trzody chlewnej. Zapis taki obejmuje przynajmniej następujące dane: liczba przewiezionych zwierząt, numer identyfikacyjny hodowli lub stada pochodzenia, numer identyfikacyjny hodowli lub stada przeznaczenia oraz daty nadania i odbioru transportu.

Artykuł 19

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EEC będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez kraj przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

Artykuł 20

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich.

ZAŁĄCZNIK A

I. Stado bydła urzędowo wolne od gruźlicy

Dla celów niniejszej sekcji 'bydło' będzie oznaczało wszystkie zwierzęta należące do gatunku bydło, z wyjątkiem zwierząt biorących udział w wydarzeniach kulturalnych i sportowych.

1. Stado bydła jest urzędowo wolne od gruźlicy jeśli:

- (a) wszystkie zwierzęta z tego stada nie wykazują klinicznych objawów gruźlicy;
- (b) wszystkie zwierzęta, powyżej sześciu tygodni życia, reagowały ujemnie przynajmniej w dwóch urzędowych próbach tuberkulinowych, przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami Załącznika B, pierwsza w sześć miesięcy po eliminacji zakażenia ze stada, a druga sześć miesięcy później. Jeżeli natomiast stado zostało skompletowane wyłącznie ze zwierząt, które pochodzą ze stad urzędowo wolnych od gruźlicy, to pierwsze badanie zostanie przeprowadzone przynajmniej w 60 dni od zakończenia kompletowania stada, a drugi test nie będzie wymagany;
- (c) po przeprowadzeniu, wspomnianego w punkcie (b), badania żadne zwierzę, należące do gatunku bydło, powyżej szóstego tygodnia życia nie zostało wprowadzone do stada jeśli nie reagowało ono ujemnie w śródskórnej próbie tuberkulinowej, wykonanej i ocenionej zgodnie z postanowieniami Załącznika B, a przeprowadzonej albo 30 dni przed wprowadzeniem lub 30 dni po wprowadzeniu zwierzęcia do stada; w tym ostatnim przypadku zwierzę lub zwierzęta muszą być fizycznie odizolowane od innych zwierząt w stadzie, w taki sposób aby uniknąć jakiegokolwiek bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z innymi zwierzętami, do czasu uzyskania przez nie wyniku ujemnego.

Jednakże, właściwa władza może udzielić zwolnienia na odstąpienie od przeprowadzania tego badania, przy przemieszczaniu zwierząt na ich własnym terytorium, jeśli zwierzę pochodzi ze stada urzędowo wolnego od gruźlicy, z wyjątkiem sytuacji Państwa Członkowskiego, w którym w dniu 1 stycznia 1998 roku oraz do czasu uzyskania statusu regionu urzędowo wolnego od gruźlicy, właściwe władze wymagały przeprowadzania takich badań w stosunku do zwierząt przemieszczanych pomiędzy stadami biorącymi udział w systemie sieciowym opisanym w Artykule 14.

2. Stado bydła zachowa status urzędowo wolnego od gruźlicy jeśli:

- (a) wyszczególnione w punkcie 1 (a) i (c) warunki są dalej spełniane;
- (b) wszystkie, wprowadzane do gospodarstwa, zwierzęta pochodzą ze stad urzędowo wolnych od gruźlicy;
- (c) wszystkie zwierzęta znajdujące w gospodarstwie, z wyjątkiem cieląt poniżej szóstego tygodnia życia, urodzonych w tym gospodarstwie, są corocznie poddawane rutynowym badaniom tuberkulinowym, przeprowadzanym zgodnie z postanowieniami Załącznika B.

Jednakże, właściwa władza Państwa Członkowskiego, dla Państwa Członkowskiego lub części Państwa Członkowskiego, w którym wszystkie stada bydła przystąpią do urzędowego programu zwalczania gruźlicy, może zmienić częstotliwość rutynowych badań tuberkulinowych w następujący sposób:

- ◆ jeżeli średnia roczna - ustalona 31 grudnia każdego roku - ilości stad potwierdzonych jako zakażone gruźlicą nie przekracza 1 % wszystkich stad na określonym terytorium, podczas dwóch następujących po sobie corocznych badań, to przerwa pomiędzy rutynowymi testami może być przedłużona do dwóch lat a samce przeznaczone do opasu, znajdujące się w odizolowanej jednostce epizootycznej, mogą być zwolnione z przeprowadzania prób tuberkulinowych, pod warunkiem, że pochodzą ze stad urzędowo wolnych od gruźlicy oraz, że właściwa władza zagwarantuje, iż samce te przeznaczone do opasu nie będą używane do rozrodu i pójdą bezpośrednio do uboju,
- ◆ jeżeli średnia roczna - określona 31 grudnia każdego roku - ilości stad potwierdzonych jako zakażone gruźlicą nie przekracza 0,2 % wszystkich stad na określonym terytorium, podczas dwóch następujących po sobie badań w odstępie dwuletnim, to przerwa pomiędzy rutynowymi testami może być przedłużona do trzech lat oraz / lub wiek, w którym zwierzęta zostają poddane tym badaniom może być zwiększony do 24 miesięcy,
- ◆ jeżeli średnia roczna - określona 31 grudnia każdego roku - ilości stad potwierdzonych jako zakażone gruźlicą nie przekracza 0,1 %, wszystkich stad na określonym terytorium, podczas dwóch, następujących po sobie badań w odstępie trzyletnim, to przerwa pomiędzy rutynowymi testami może być przedłużona do czterech lat albo, pod warunkiem, że spełnione zostaną następujące warunki, właściwa władza może odstąpić od badań tuberkulinowych stad:
 - (1) przed wprowadzeniem do stada wszystkie zwierzęta, należące do gatunku bydło, będą poddane śródskórnej próbie tuberkulinowej, z wynikami ujemnymi;

lub

- (2) wszystkie ubijane zwierzęta, należące do gatunku bydło, są badane w kierunku stwierdzenia zmian gruźliczych, a każda taka zmiana jest dostarczana do badania histopatologicznego i bakteriologicznego dla potwierdzenia występowania gruźlicy.

Właściwa władza, w stosunku do Państwa Członkowskiego lub części jego terytorium, może podjąć decyzję zwiększającą częstotliwość rutynowych badań tuberkulinowych, jeśli wzrósł procent występowania choroby.

3A. Status stada urzędowo wolnego od gruźlicy zostanie zawieszony, jeśli:

- (a) wyszczególnione w punkcie 2 warunki nie są dalej spełniane;
lub
(b) jedno lub więcej zwierząt zostało uznane za reagujące dodatnio w teście tuberkulinowym lub przypadek gruźlicy jest podejrzany w badaniu poubojowym.

Jeżeli zwierzę jest uznane jako reagujące dodatnio to powinno ono zostać usunięte ze stada i poddane ubojowi.

Powinno zostać przeprowadzone odpowiednie badanie sekcyjne, badanie laboratoryjne i dochodzenie epizootyczne, dotyczące samych zwierząt lub tuszy podejrzanego zwierzęcia. Status stada pozostanie zawieszony do czasu ukończenia badań laboratoryjnych. Jeżeli obecność gruźlicy nie zostanie potwierdzona, to zawieszenie może zostać zniesione po przeprowadzeniu badania, u wszystkich zwierząt powyżej sześciu tygodni życia, z wynikiem ujemnym, w przynajmniej 42 dni po usunięciu dodatnio reagującego zwierzęcia (zwierząt);

lub

- (c) w stadzie znajdują się zwierzęta o nieustalonym statusie, jak opisano to w Załączniku B. W tym przypadku status stada pozostanie zawieszony do czasu aż status zwierząt zostanie w pełni wyjaśniony. Takie zwierzęta muszą zostać odizolowane od innych zwierząt w stadzie do czasu wyjaśnienia ich statusu, albo za pomocą dalszego badania tuberkulinowego przeprowadzonego po 42 dniach lub poprzez badanie poubojowe i laboratoryjne;

- (d) jednakże, drogą pominięcia wymagań ustępu (c), w Państwie Członkowskim, w którym właściwa władza przeprowadza rutynowe badania stada stosując porównawczą próbę tuberkulinową, opisaną w Załączniku B oraz w przypadku stada, w którym nie było przypadku wystąpienia zwierzęcia reagującego dodatnio w ostatnich trzech latach, to właściwa władza może zdecydować o nie ograniczaniu przemieszczania innych zwierząt ze stada, pod warunkiem, że status wszelkich reagujących wątpliwie zwierząt zostanie określony przez przeprowadzenie dodatkowej próby po upływie 42 dni oraz, że żadne zwierzę z gospodarstwa nie dostanie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu wewnątrz Wspólnoty do czasu określenia statusu wątpliwie reagujących zwierząt. Jeżeli w tym dodatkowym teście którekolwiek zwierzę reaguje dodatnio lub w dalszym ciągu wynik jest wątpliwy, to w tym przypadku zostaną zastosowane postanowienia ustępu (b). Jeżeli w następstwie badań obecność choroby zostanie potwierdzona, to wszystkie zwierzęta, które opuściły gospodarstwo od czasu ostatniego ujemnego badania, muszą zostać odnalezione i przebadane.

3B. Status stada urzędowo wolnego od gruźlicy zostanie wycofany jeśli obecność gruźlicy zostanie potwierdzona, poprzez izolację *Mycobacterium bovis*, w badaniu laboratoryjnym.

Właściwa władza może wycofać status jeśli:

- (a) wyszczególnione w punkcie 2 warunki nie są dalej spełniane, lub
(b) w czasie przeprowadzania sekcji stwierdzone zostaną klasyczne zmiany gruźlicze, lub
(c) dochodzenie epizootyczne ustali prawdopodobieństwo infekcji,
(d) lub z każdego innego powodu uważanego za konieczny przy zwalczaniu gruźlicy bydła.

Odnajdywanie i sprawdzanie musi zostać podjęte przez właściwą władzę w każdym stadzie powiązanim ze sobą epizootycznie. Status stada urzędowo wolnego od gruźlicy bydła pozostanie wycofany do czasu ukończenia oczyszczania i dezynfekcji pomieszczeń i sprzętu oraz do czasu gdy wszystkie zwierzęta powyżej sześciu tygodni życia będą reagowały ujemnie, w przynajmniej dwóch następujących po sobie badaniach tuberkulinowych, pierwsze przeprowadzone nie wcześniej niż 60 dni a drugie nie wcześniej niż cztery miesiące i nie później niż 12 miesięcy, po usunięciu ostatniego dodatnio reagującego zwierzęcia.

4. Na podstawie informacji, dostarczonej zgodnie z postanowieniami Artykułu 8, Państwo Członkowskie lub część Państwa Członkowskiego może być uznana za urzędowo wolne od gruźlicy, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, jeśli spełnia następujące warunki:

- (a) ilość potwierdzonych jako zakażone gruźlicą stad bydła nie przekracza rocznie 0,1 % wszystkich stad, w ciągu sześciu kolejnych lat oraz gdy przynajmniej 99,9 % stad zostało urzędowo uznane za wolne od gruźlicy w przeciągu sześciu następujących po sobie lat, przy czym kalkulacja tego ostatniego wyniku procentowego będzie miała miejsce 31 grudnia każdego roku kalendarzowego;
(b) każda sztuka bydła podlega rozpoznaniu zgodnie z ustawodawstwem unijnym, oraz;
(c) wszystkie ubijane zwierzęta (bydło) muszą być poddane urzędowemu badaniu poubojowemu;

- (d) przestrzegane są procedury dotyczące wycofania lub zawieszenia statusu urzędowo wolnego od gruźlicy.
5. Państwo Członkowskie lub część Państwa Członkowskiego będą utrzymywały swój status urzędowo wolnego od gruźlicy byłą jeśli warunki ustalone w punktach 4 (a) do (d) pozostają spełniane. Jeżeli jednak pojawią się dowody na znaczące zmiany w sytuacji dotyczącej gruźlicy w Państwie Członkowskim lub części Państwa Członkowskiego, które było wcześniej uznane za urzędowo wolne od gruźlicy, to Komisja zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, podejmie Decyzję zawieszającą lub wycofującą ten status, do czasu aż wymagania tej Decyzji zostaną spełnione.

II. Urzędowo wolne od brucelozy i wolne od brucelozy stada bydła

Dla celów niniejszej sekcji 'bydło' będzie oznaczało wszystkie zwierzęta należące do gatunku bydło, z wyjątkiem samców przeznaczonych do opasu, pod warunkiem, że pochodzą one ze stad urzędowo wolnych od brucelozy oraz gdy właściwa władza zagwarantuje, że wspomniane samce przeznaczone do opasu nie będą używane w rozrodzie i pójdą bezpośrednio do uboju.

1. Stado bydła jest urzędowo wolne od brucelozy, jeśli:

- (a) nie ma w nim zwierząt, które były szczepione przeciwko brucelozie, z wyjątkiem samic, które były szczepione przynajmniej trzy lata wcześniej;
- (b) żadne zwierzę nie wykazuje klinicznych objawów brucelozy przynajmniej od sześciu miesięcy;
- (c) wszystkie zwierzęta, powyżej 12 miesięcy życia, zostały poddane jednemu z następujących programów testowych, zgodnie z postanowieniami Załącznika C, a uzyskane wyniki były ujemne:
 - (ii) dwóm testom serologicznym, wymienionym w ustępie 10, przeprowadzonym w odstępach czasowych dłuższych niż trzy miesiące i krótszych niż 12 miesięcy;
 - (iii) trzem testom przeprowadzonym na mleku, w odstępach trzymiesięcznych, z następującym po nich testem serologicznym, wymienionym w ustępie 10, przeprowadzonym nie później niż w sześć tygodni po nich;
- (d) każde zwierzę, należące do gatunku bydło, wprowadzane do stada pochodzi ze stada urzędowo wolnego od brucelozy oraz w przypadku zwierząt powyżej 12 miesięcy życia wykazywało miano przeciwciał niższe niż 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr w teście seroaglutynacyjnym, przeprowadzonym zgodnie z postanowieniami Załącznika C lub reagowało ujemnie w jakimkolwiek innym teście, zatwierdzonym zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, na 30 dni przed wprowadzeniem lub w ciągu 30 dni po wprowadzeniu do stada; w tym ostatnim przypadku zwierzę lub zwierzęta muszą być fizycznie odizolowane od innych zwierząt w stadzie, w taki sposób aby uniknąć jakiegokolwiek bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z innymi zwierzętami, do czasu uzyskania przez nie wyniku ujemnego.

2. Stado bydła zachowa swój status urzędowo wolnego od brucelozy, jeśli:

- (a) przeprowadzany jest corocznie jeden z następujących programów testowych, zgodnie z postanowieniami Załącznika C, a uzyskane wyniki są ujemne:
 - (i) trzy próby pierścieniowe mleka, przeprowadzane w odstępach przynajmniej trzymiesięcznych;
 - (ii) trzy testy ELISA mleka, przeprowadzane w odstępach przynajmniej trzymiesięcznych;
 - (iii) dwie próby pierścieniowe mleka, przeprowadzone w odstępach przynajmniej trzymiesięcznych, z następującym po nich testem serologicznym, wymienionym w ustępie 10, i przeprowadzonym przynajmniej sześć tygodni później;
 - (iv) dwa testy ELISA mleka, przeprowadzone w odstępach przynajmniej trzymiesięcznych, z następującym po nich testem serologicznym, wymienionym w ustępie 10, i przeprowadzonym przynajmniej sześć tygodni później;
 - (v) dwa testy serologiczne, przeprowadzone w odstępach przynajmniej trzymiesięcznych i nie dłuższych niż 12 miesięcy.

Jednakże właściwa władza Państwa Członkowskiego, dla Państwa Członkowskiego lub części Państwa Członkowskiego, które nie są urzędowo wolne od brucelozy ale, w których wszystkie stada bydła przystąpiły do urzędowego programu zwalczania brucelozy, może zmienić częstotliwość przeprowadzania rutynowych testów w następujący sposób:

- ♦ jeżeli ilość zakażonych stad bydła jest mniejsza niż 1 %, to może być wystarczające przeprowadzenie, w każdym roku, dwóch prób pierścieniowych mleka lub dwóch testów ELISA mleka, w odstępach przynajmniej trzymiesięcznych albo jednego testu serologicznego,
- ♦ jeżeli przynajmniej 99,8 % stad bydła uznane jest za urzędowo wolne od brucelozy w ostatnich czterech latach, to odstęp czasu pomiędzy testami może zostać przedłużony do dwóch lat, jeśli wszystkie zwierzęta powyżej 12 miesięcy życia są badane lub badanie może być ograniczone do zwierząt powyżej 24 miesięcy życia jeśli stada są badane corocznie. Badania muszą być przeprowadzone jednym z testów serologicznych wymienionych w ustępie 10;
- (b) wszystkie zwierzęta wprowadzane do stada pochodzą ze stad urzędowo wolnych od brucelozy, a w przypadku bydła powyżej 12 miesięcy życia, wykazywały miano przeciwciał niższe niż 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr, podczas testu seroaglutynacyjnego, przeprowadzanego zgodnie z postanowieniami Załącznika C, lub reagowały ujemnie w jakimkolwiek innym teście, zatwierdzonym zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, na 30 dni przed wprowadzeniem lub w ciągu 30 dni po wprowadzeniu do stada; w tym ostatnim przypadku zwierzę lub zwierzęta muszą być fizycznie odizolowane od innych zwierząt w

stadzie, w taki sposób aby uniknąć jakiegokolwiek bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z innymi zwierzętami do czasu uzyskania przez nie wyniku ujemnego.

Jednakże, opisany w punkcie (b) test, nie będzie wymagany w Państwach Członkowskich lub regionach Państw Członkowskich, w których procent stad zakażonych brucelozą nie przekraczał 0,2 %, przynajmniej przez dwa lata, a zwierzę pochodzi ze stada była urzędowo wolnego od brucelozy, znajdującego się w tym Państwie Członkowskim lub regionie oraz podczas transportu nie miało kontaktu z bydlęciem o niższym statusie zdrowotnym;

- (c) niezależnie od punktu (b), bydlę pochodzące ze stada wolnego od brucelozy może być wprowadzone do stada urzędowo wolnego od brucelozy, jeśli jest w wieku powyżej 18 miesięcy, a w przypadku szczepienia przeciwko brucelozie, szczepienie to zostało przeprowadzone wcześniej niż rok temu.

Takie zwierzęta, na 30 dni przed wprowadzeniem do stada, muszą wykazywać miano przeciwciał niższe niż 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr oraz mieć ujemny wynik w odczynie wiązania dopełniacza, lub w innym teście zatwierdzonym zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17.

Jeśli jednak, zwierzę pochodzące ze stada wolnego od brucelozy zostaje wprowadzone do stada urzędowo wolnego od brucelozy, zgodnie z powyższymi postanowieniami, to stado to pozostanie uważane za wolne od brucelozy przez dwa lata od daty wprowadzenia ostatniego szczepionego zwierzęcia do stada.

3A. Status stada urzędowo wolnego od brucelozy może zostać zawieszony, jeśli:

- (a) wyszczególnione w ustępach 1 i 2 warunki nie są dłużej spełniane; lub
- (b) w wyniku testów laboratoryjnych, czy też na podstawie badań klinicznych, jedno lub więcej zwierząt jest podejrzane o brucelozę oraz podejrzane zwierzęta zostały poddane ubojowi lub odizolowane w taki sposób, że nie mają kontaktu bezpośredniego lub pośredniego z innymi zwierzętami.
- Jeżeli zwierzę zostało poddane ubojowi i nie jest możliwe przeprowadzenie jego badania, to zawieszenie może być uchylone jeśli dwa testy seroaglutynacyjne, przeprowadzone zgodnie z postanowieniami Załącznika C, dotyczące wszystkich zwierząt (bydła) w stadzie, mających powyżej 12 miesięcy życia, wykażą miano przeciwciał niższe niż 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr. Pierwszy test powinien być przeprowadzony w przynajmniej 30 dni po usunięciu zwierzęcia, a drugi przynajmniej 60 dni później.
- Jeżeli zwierzę zostało odizolowane od innych zwierząt w stadzie, to może ono być ponownie wprowadzone do stada, którego status może zostać przywrócony, w następnym:
- (a) przeprowadzenia testu, który wykaże miano przeciwciał niższe niż 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr oraz jeśli uzyska wynik ujemny w odczynie wiązania dopełniacza, lub
- (b) uzyskania wyniku ujemnego w innej kombinacji testów, zatwierdzonych do tego celu zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17.

3B. Status stada urzędowo wolnego od brucelozy zostanie wycofany, jeśli w wyniku testów laboratoryjnych lub dochodzenia epizootycznego zostanie potwierdzone zakażenie w stadzie.

Status stada nie może zostać przywrócony do czasu albo poddania ubojowi wszystkich zwierząt znajdujących się w chwili wybuchu choroby w stadzie lub do czasu poddania stada kontrolnemu badaniu w wyniku, którego wszystkie zwierzęta powyżej 12 miesięcy życia uzyskają ujemne wyniki w dwóch następujących po sobie testach, przeprowadzonych w odstępnie 60 dni, przy czym pierwszy test powinien zostać przeprowadzony nie mniej niż 30 dni po usunięciu dodatnio reagujących zwierząt (zwierzęcia).

W przypadku zwierząt, które były ciężarne w czasie wybuchu choroby, końcowy test powinien być przeprowadzony przynajmniej w 21 dni po wycieleniu ostatniego zwierzęcia, będącego w ciąży w czasie wybuchu choroby.

4. Stado bydła jest wolne od brucelozy jeśli spełnia warunki wymienione w ustępie 1 (b) i ©, oraz kiedy szczepienie zostało przeprowadzone w następujący sposób:

- (i) samice były szczepione:
- ◆ przed ukończeniem szóstego miesiąca życia żywą szczepionką S 19, lub
 - ◆ przed ukończeniem 15 miesiąca życia inaktywowaną szczepionką 45/20 z adjuwantem, która wcześniej była zbadana i uznana, lub
 - ◆ innymi szczepionkami zatwierdzonymi zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17;
- (ii) zwierzęta poniżej 30 miesięcy życia, które były szczepione żywą szczepionką S 19, mogą wykazywać miano przeciwciał wyższe niż 30 jednostek międzynarodowych ale musi być ono niższe niż 80 międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr oraz pod warunkiem, że w odczynie wiązania dopełniacza dadzą wynik niższy niż 30 jednostek EWG, w przypadku samic szczepionych wcześniej niż 12 miesięcy temu oraz wynik niższy niż 20 jednostek EWG we wszystkich innych przypadkach;

5. Stado bydła zachowa status wolnego od brucelozy, jeśli:

- (i) poddane jest jednemu z programów testowych wymienionych w ustępie 2 (a);

- (ii) zwierzęta wprowadzane do stada spełniają wymagania ustępu 2 (b); lub
- ◆ pochodzą ze stad mających status wolnych od brucelozy, i w przypadku zwierząt mających więcej niż 12 miesięcy życia, na 30 dni przed wprowadzeniem do stada lub w czasie izolacji po wprowadzeniu, wykazywały miano przeciwciał niższe niż 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr oraz miały ujemny wynik w odczynie wiązania dopełniacza, oba testy muszą być przeprowadzone zgodnie z postanowieniami Załącznika C, albo
 - ◆ pochodzą ze stad posiadających status wolnych od brucelozy, są w wieku poniżej 30 miesięcy, były szczepione żywą szczepionką S 19, a w teście seroneutralizacyjnym wykażą miano przeciwciał wyższe niż 30 jednostek międzynarodowych ale niższe niż 80 jednostek międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr oraz pod warunkiem, że w odczynie wiązania dopełniacza dadzą wynik niższy niż 30 jednostek EWG, w przypadku samic szczepionych wcześniej niż 12 miesięcy oraz wynik niższy niż 20 jednostek EWG we wszystkich innych przypadkach;

6A. Status stada wolnego od brucelozy może być zawieszony, jeśli:

- (a) wyszczególnione w ustępach 4 i 5 warunki nie są dłużej spełniane; lub
- (b) w wyniku testów laboratoryjnych, czy też na podstawie badań klinicznych, jedno lub więcej zwierząt powyżej 30 miesięcy jest podejrzane o brucelozę a podejrzane zwierzęta zostały poddane ubojowi lub odizolowane w taki sposób, że nie mają kontaktu bezpośredniego lub pośredniego z innymi zwierzętami.

Jeżeli zwierzę zostało odizolowane, to może ono być ponownie wprowadzone do stada, którego status może być następnie przywrócony, jeśli wykaże w następnym badaniu miano przeciwciał niższe niż 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr oraz będzie miało ujemny wynik w odczynie wiązania dopełniacza czy też w innym teście zatwierdzonym zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17.

Jeżeli zwierzę zostało poddane ubojowi i nie jest możliwe przeprowadzenie jego badania, to zawieszenie może być uchylone jeśli dwa testy seroaglutynacyjne, przeprowadzone zgodnie z postanowieniami Załącznika C, dotyczące wszystkich zwierząt (bydła) w stadzie, w wieku powyżej 12 miesięcy, wykażą miano przeciwciał niższe niż 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr. Pierwszy test powinien być przeprowadzony przynajmniej w 30 dni po usunięciu zwierzęcia, a drugi przynajmniej 60 dni później.

Jeśli zwierzęta, które powinny zostać poddane badaniom wspomnianym w dwóch poprzednich podpunktach, mają mniej niż 30 miesięcy życia, i były szczepione żywą szczepionką S 19, to mogą one być uważane za ujemne jeśli wykazują, w teście seroaglutynacyjnym, miano przeciwciał wyższe niż 30 jednostek międzynarodowych ale niższe niż 80 międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr oraz pod warunkiem, że w odczynie wiązania dopełniacza dadzą wynik niższy niż 30 jednostek EWG, w przypadku samic szczepionych wcześniej niż 12 miesięcy temu oraz wynik niższy niż 20 jednostek EWG we wszystkich innych przypadkach.

- 6B. Status stada wolnego od brucelozy może zostać wycofany, jeśli w wyniku testów laboratoryjnych lub dochodzenia epizootycznego zostanie potwierdzone zakażenie w stadzie. Status stada nie może zostać przywrócony do czasu albo poddania ubojowi wszystkich zwierząt znajdujących się w chwili wybuchu choroby w stadzie albo poddania stada kontrolnemu badaniu a wszystkie nie szczepione zwierzęta powyżej 12 miesięcy życia dadzą ujemne wyniki w dwóch następujących po sobie testach, przeprowadzonych w odstępnie 60 dni, przy czym pierwszy test powinien zostać przeprowadzony nie mniej niż 30 dni po usunięciu dodatnio reagujących zwierząt (zwierzęcia).

Jeśli wszystkie zwierzęta, które powinny zostać poddane badaniom wspomnianym w poprzednim podpunkcie, mają mniej niż 30 miesięcy życia, i były szczepione żywą szczepionką S 19, to mogą one być uważane za ujemne jeśli wykazują miano przeciwciał wyższe niż 30 jednostek międzynarodowych ale niższe niż 80 międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr oraz pod warunkiem, że w odczynie wiązania dopełniacza dadzą wynik niższy niż 30 jednostek EWG, w przypadku samic szczepionych wcześniej niż 12 miesięcy temu oraz wynik niższy niż 20 jednostek EWG we wszystkich innych przypadkach.

W przypadku zwierząt, które były ciężarne w czasie wybuchu choroby, końcowy test powinien być przeprowadzony przynajmniej w 21 dni po wycieleniu ostatniego zwierzęcia, będącego w ciąży w czasie wybuchu choroby.

7. Państwo Członkowskie lub region Państwa Członkowskiego może zostać uznany za urzędowo wolny od brucelozy, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, jeśli spełnia następujące warunki:

(a) nie było przypadku poronienia spowodowanego zakażeniem brucellą oraz izolacji *Brucella abortus* przynajmniej przez ostatnie trzy lata, oraz przynajmniej 99,8 % stad, każdego roku i w przeciągu kolejnych pięciu lat było urzędowo uznane za wolne od brucelozy przy czym kalkulacja tego procentu powinna być przeprowadzana 31 grudnia każdego roku kalendarzowego. Jednakże, jeśli właściwa władza przyjmie politykę poddawania ubojowi całego stada, a izolowane przypadki na podstawie dochodzenia epizootycznego, są związane z wprowadzaniem zwierząt spoza Państwa Członkowskiego lub części Państwa Członkowskiego oraz

ze stad, których status urzędowo wolnych od brucelozy został wycofany lub zawieszony z innych powodów niż podejrzenie choroby, to powinny one zostać wyłączone z powyższej kalkulacji, pod warunkiem, że centralna właściwa władza Państwa Członkowskiego zainteresowana tymi przypadkami sporządzi z nich coroczne sprawozdanie i przedłoży go Komisji, zgodnie z postanowieniami Artykułu 8 (2), oraz

(b) każda sztuka bydła podlega rozpoznaniu zgodnie z ustawodawstwem unijnym, oraz;

(c) istnieje obowiązek zgłaszania każdego przypadku poronienia i zbadania go przez właściwe władze.

8. W nawiązaniu do ustępu 9, Państwo Członkowskie lub region Państwa Członkowskiego uznany za urzędowo wolny od brucelozy utrzyma swój status, jeśli:

- (a) warunki ustalone w ustępie 7 (a) i (b) są stale spełniane oraz istnieje obowiązek zgłaszania każdego przypadku poronienia i zbadania go przez właściwe władze;
- (b) corocznie przez pierwsze pięć lat po osiągnięciu statusu, wszystkie zwierzęta, powyżej 24 miesięcy życia, w nie mniej niż 20 % stad, zostały przebadane i reagowały ujemnie w teście serologicznym przeprowadzonym zgodnie z postanowieniami Załącznika C albo, w przypadku stad bydła mlecznego, w badaniu prób mleka zgodnie z postanowieniami Załącznika C;
- (c) każde zwierzę (bydło) podejrzane o zakażenie brucelozą zostaje zgłoszone do właściwych władz oraz zostaje poddane urzędowemu badaniu, składającemu się przynajmniej z dwóch testów serologicznych krwi, włączając w to odczyn wiązania dopełniacza oraz badaniu mikrobiologicznemu odpowiednich próbek;
- (d) w czasie istnienia podejrzenia, trwającego aż do otrzymania ujemnych wyników testów przewidzianych w punkcie ©, status stada pochodzenia urzędowo wolnego od brucelozy lub stada przejściowego urzędowo wolnego od brucelozy, w którym podejrzane zwierzę znajdowało się, zostanie zawieszony;
- (e) w przypadku wybuchu choroby, która następnie rozszerzyła się, wszystkie zwierzęta zostały poddane ubojowi. Zwierzęta pozostałych wrażliwych gatunków zostaną poddane odpowiednim testom a pomieszczenia i wyposażenie zostanie oczyszczone i zdezynfekowane.

9. Państwo Członkowskie lub region Państwa Członkowskiego, uznane za urzędowo wolne od brucelozy, powinny zgłaszać wszystkie przypadki brucelozy do Komisji. Jeżeli istnieje dowód, że nastąpiła znacząca zmiana w sytuacji dotyczącej brucelozy w Państwie Członkowskim lub regionie Państwa Członkowskiego, które zostały uznane za urzędowo wolne od brucelozy, to Komisja, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, może zaproponować zawieszenie lub wycofanie tego statusu do czasu spełnienia wymagań Decyzji.

10. Dla celów sekcji II, test serologiczny oznacza jeden z następujących testów: test seroaglutynacyjny, zbuforowany test z antygenem brucelozowym, odczyn wiązania dopełniacza, aglutynacja z plazmą krwi, próba pierścieniowa z plazmą krwi, odczyn mikroaglutynacji lub pojedyncza próba ELISA krwi, jak zostały one opisane w Załączniku C. Wszelkie inne testy diagnostyczne, zatwierdzone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17 i opisane w Załączniku C będą również zaakceptowane dla celów sekcji II. Test mleka znaczy próba pierścieniowa na mleku lub test ELISA mleka zgodnie z postanowieniami Załącznika C.

ZAŁĄCZNIK B

(STANDARDY DO PRODUKCJI I STOSOWANIA TUBERKULIN BYDŁĘCYCH I PTASICH)

1. Urzędowo nadzorowane próby tuberkulinowe muszą być przeprowadzane tuberkulinami PPD i HCSM.
2. Robocze standardy producentów dla sprawdzania PPD i HCSM tuberkulin bydłęcych, muszą być kalibrowane w jednostkach tuberkulinowych Wspólnoty (CTU), przy zastosowaniu próby biologicznej, w stosunku do odpowiedniego standardu tuberkuliny EWG.
3. Robocze standardy producentów, dla sprawdzania tuberkulin ptasich, muszą być kalibrowane w jednostkach międzynarodowych stosując próbę biologiczną w stosunku do standardu EWG dla PPD tuberkuliny ptasiej.
4. Standard EWG dla PPD tuberkuliny bydłowej jest dostarczany przez Institut voor Dierhouderij en Diergezondheid (ID-DLO), Lelystad, Holandia.
5. Standard EWG dla tuberkuliny bydłowej HCSM jest dostarczany przez Institut Pasteur, w Paryżu, we Francji.
6. Standard EWG dla tuberkulin ptasich jest dostarczany przez Central Veterinary Laboratory, Weybridge, Surrey, Anglia.
7. Tuberkuliny bydłowe muszą być przygotowane z jednego ze szczepów *Mycobacterium bovis* wymienionych poniżej:
 - (a) AN5;
 - (b) Vallee.
8. Tuberkuliny ptasie muszą być przygotowane z jednego ze szczepów *Mycobacterium avium* wymienionych poniżej:
 - (a) D4ER
 - (b) TB56
9. pH tuberkulin musi znajdować się pomiędzy 6.5 i 7.5.
10. Konserwanty przeciwbakteryjne lub inne substancje, które mogą być dodane do tuberkuliny, powinny być, zgodne z wymaganiami Państwowego Instytutu odpowiedzialnego za urzędowe testowanie tuberkulin. Nie mogą one osłabiać bezpieczeństwa i skuteczności produktu.
Dozwolone są następujące maksymalne stężenia fenolu i glicerolu:
 - (a) fenol: 0.5 %;
 - (b) glicerol: 10 %.
11. Zakładając, że tuberkuliny są przechowywane w temperaturze 2 do 8 °C, zabezpieczone przed światłem, to mogą one być użyte do końca następujących terminów, odpowiednio do ostatnio przeprowadzonego testu mocy:
 - (a) płynne tuberkuliny PPD: dwa lata
liofilizowane tuberkuliny PPD: osiem lat;
 - (b) rozcieńczone tuberkuliny HCSM: dwa lata
12. Wymienione powyżej Instytuty Państwowe będą odpowiedzialne za urzędowe badanie tuberkulin w ich własnych krajach:

(a) Niemcy:	Paul-Ehrlich Institut, Frankfurt nad Menem;
(b) Belgia:	Institut voor Hygiëne en Epidemiologie, J Wytmanstraat 14, B-1050 Bruksela;
(c) Francja:	Laboratoire national des médicaments vétérinaires, Fougères;
(d) Luksemburg:	Instytut kraju dostarczającego;
(e) Włochy:	Istituto superiore di sanità, Rzym;
(f) Holandia:	Institut voor Dierhouderij en Diergezondheid (ID-DLO), Lelystad, Holandia;
(g) Dania:	Statens Veterinære Serumlaboratorium, Kopenhaga V;
(h) Irlandia:	Instytut kraju dostarczającego;
(i) Wielka Brytania:	The Central Veterinary Laboratory, Weybridge, Surrey;
(j) Grecja:	Kevrpo
(k) Hiszpania:	Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Granada;
(l) Portugalia:	Laboratorio Nacional de Investigaçao Veterinária, Lizbona;
(m) Austria:	Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling;
(n) Finlandia:	Eläinlääkintä - ja elinravikelaitos, Helsingfors, Helsinki;
(o) Szwecja:	Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala.
13. Urzędowe testowanie musi być przeprowadzone na każdej partii ampułkowanych tuberkulin, które są gotowe do użycia.
14. Tuberkuliny będą testowane metodami biologicznymi i chemicznymi.
15. Tuberkuliny muszą być sterylne. Testy na jałowość będą przeprowadzane zgodnie z zaleceniami Farmakopei Europejskiej.

16. Test na brak właściwości toksycznych lub drażniących powinien być przeprowadzony zgodnie z zaleceniami Farmakopei Europejskiej.

17. Tuberkuliny muszą być przeanalizowane chemicznie dla określenia zawartości glicerolu lub / i fenolu jak również zawartości każdego innego środka konserwującego, który mógł być dodany.

18. Test na nieuczulanie na tuberkuliny musi być wykonany zgodnie z zaleceniami Farmakopei Europejskiej.

19. Moc tuberkulin musi być oceniona metodami biologicznymi. Metody te muszą być użyte dla tuberkulin HCSM oraz PPD; są one oparte na porównaniu tuberkulin standardowych z tuberkulinami testowanymi.

20. Zawartość białka w tuberkulinie PPD musi być dokonana metodą Kjeldahla. Zawartość azotu jest przeliczona na zawartość białka w tuberkulinie poprzez przemnożenie przez współczynnik 6,25.

21. Standard EWG dla bydłowej HCSM ma moc 65 000 jednostek tuberkulinowych Wspólnoty (CTU) na mililitr i znajduje się w ampułkach zawierających 5 ml tuberkuliny.

22. Standard EWG dla bydłowej PPD ma moc 50 000 jednostek tuberkulinowych Wspólnoty (CTU) w mg PPD i znajduje się w stanie zliofilizowanym w ampułkach zawierających 1.8 mg PPD ; tj. 0,00002 mg PPD ma moc równą jednostce tuberkulinowej Wspólnoty.

23. Standard EWG dla ptasiej PPD ma moc 50 000 jednostek międzynarodowych (IU) w mg suchej zawartości oczyszczonej pochodnej białkowej i znajduje się w stanie zliofilizowanym w ampułkach zawierających 10 mg PPD plus 26,3 soli; tj. 0,0000726 mg standardu posiada moc równą jednej jednostce międzynarodowej.

24. Tuberkuliny dostarczone przez producentów do Instytutów Państwowych, wymienionych w ustępie 12 muszą być przetestowane na ich moc za pomocą próby biologicznej w stosunku do odpowiednich standardów wspomnianych w ustępach 2 i 3.

25. (a) **Test mocy na świnkach morskich**

Muszą być użyte świnki morskie - albinosy, wążące pomiędzy 400 i 600 gramami. Muszą być one w dobrym stanie zdrowia w okresie wstrzykiwania tuberkulin. Nie mniej niż osiem świnek morskich musi być użyte do każdej próby. Próba musi być dokonywana nie wcześniej niż jeden miesiąc po uczuleniu.

(aa) Do przeprowadzenia próby tuberkulin bydłowych, świnki morskie powinny być uczulane jedną z poniższych metod:

1. wstrzyknięcie zabitego, w wysokiej temperaturze, szczepu *Mycobacterium bovis* AN5 w zawieszynie olejowej,
2. wstrzyknięcie żywego szczepu *Mycobacterium bovis* AN5 zawieszzonego w płynie fizjologicznym,
3. wstrzyknięcie szczepionki BCG.

(bb) Do przeprowadzenia próby tuberkulin ptasich, świnki morskie powinny być uczulane przez wstrzyknięcie 2 mg, zabitego w wysokiej temperaturze, prątka typu ptasiego zawieszzonego w jałowej czystej parafinie lub poprzez wstrzyknięcie żywego prątka typu ptasiego, zawieszzonego w płynie fizjologicznym. Do tego celu musi być użyty szczep D4 prątka gruźlicy typu ptasiego.

(cc) Każda testowana tuberkulina powinna być porównywana z odpowiednią tuberkuliną standardową, stosując próbą śródskórną i używając odpowiednio uczulonych świnek morskich.

Okrywa włosowa powinna być usunięta z obu boków każdej świnki morskiej. Próba powinna być dokonana przez porównanie reakcji spowodowanych seriami wstrzyknięć śródskórnych dokonanych w dawkach nie większych niż 0,2 ml roztworu standardowej tuberkuliny w izotonicznym, zbuforowanym roztworze fizjologicznym soli zawierającej Tween 80, 0,0005 %, z odpowiednimi seriami wstrzyknięć testowanej tuberkuliny. Rozcieńczenia powinny być dokonane w postępie geometrycznym oraz wstrzyknięte świnkom morskim w układzie kwadratu (cztery miejsca po każdej stronie jeśli wykonywany jest test ośmiopunktowy). Średnice reakcji po każdej stronie powinny zostać zmierzone i zanotowane po 24 do 48 godzin.

Dla każdej próby testowanej tuberkuliny, określenie mocy względnej w stosunku do odpowiedniego standardu oraz jej zakładane granice powinny być dokonane metodami statystycznymi, używając średnic reakcji oraz logarytmów dawek jako parametrów. Testowana tuberkulina bydłowa może być zaakceptowana co do jej mocy, jeśli określana moc gwarantuje dla pojedynczej dawki 2 000 jednostek tuberkulinowych Wspólnoty ($\pm 25\%$) dla bydła. Moc każdej testowanej tuberkuliny będzie wyrażana w odpowiednich jednostkach tuberkulinowych Wspólnoty lub jednostkach międzynarodowych na mililitr.

(b) **Testowanie mocy na bydło**

Okresowe badanie mocy tuberkulin bydłowych może być dokonywane na naturalnie lub sztucznie zakażonym gruźlicą bydło. Te testy mocy, przeprowadzane na grupach bydła gruźliczego, będą wykonywane za pomocą

śródskörnej cztero do sześciopunktowej próby, tuberkuliną testowaną w porównaniu do tuberkuliny standardowej oraz oceniane metodami statystycznymi jak w przypadku testów na świnkach morskich.

26. Przy etykietowaniu ampulek i opakowań tuberkuliny będą stosowane następujące wymagania:

Etykieta na ampulkach i etykieta na opakowaniu będzie zawierała:

- nazwę preparatu,
- dla preparatów płynnych, całkowitą pojemność ampułki,
- ilość jednostek Wspólnoty lub jednostek międzynarodowych w ml lub w mg,
- nazwę producenta,
- numer partii,
- rodzaj oraz ilość rozcieńczalnika do preparatów liofilizowanych.

Etykieta na ampule i etykieta na opakowaniu będzie zawierała:

- datę ważności,
- warunki przechowywania,
- nazwę i jeśli to możliwe, proporcje jakiegokolwiek dodanej substancji,
- szczep prątka, z którego została wykonana tuberkulina.

27. Laboratoria Wspólnoty, wyznaczone zgodnie z Artykułem 3, będą odpowiedzialne za dodatkowe rutynowe badania dokonywane na tuberkulinach używanych w Państwach Członkowskich, w celu zapewnienia, że moc każdej z tych tuberkulin odpowiada mocy standardowych tuberkulin Wspólnoty. Badania te muszą być wykonywane na bydle gruzliczym, na odpowiednio uczulonych świnkach morskich lub za pomocą odpowiednich testów chemicznych.

28. Następujące testy zostaną uznane urzędowymi śródskórnymi próbami tuberkulinowymi:

- (a) pojedyncza próba śródskórna - próba ta wymaga pojedynczego wstrzyknięcia tuberkuliny,
- (b) próba śródskórna porównawcza - próba ta wymaga jednego wstrzyknięcia tuberkuliny bydłowej oraz jednego wstrzyknięcia tuberkuliny ptasiej, dokonanych jednocześnie.

29. Dawki wstrzykniętej tuberkuliny będą wynosić:

- (1) nie mniej niż 2 000 CTU tuberkuliny bydłowej;
- (2) nie mniej niż 2 000 IU tuberkuliny ptasiej W 15;

Wstrzyknięta ilość tuberkuliny nie powinna przekraczać 0,2 ml.

30. Próby tuberkulinowe powinny być dokonywane przez wstrzyknięcie tuberkuliny w skórę szyi. Miejsce wstrzyknięcia powinno być usytuowane na granicy przedniej i środkowej jednej trzeciej szyi. Gdy wstrzyknięte zostają obie tuberkuliny, bydłowa i ptasia, miejsce wstrzyknięcia tuberkuliny ptasiej powinno znajdować się około 10 cm od górnej krawędzi szyi a miejsce wstrzyknięcia tuberkuliny bydłowej około 12,5 cm niżej w linii mniej więcej przebiegającej równoległe do linii barku albo po obu stronach szyi. U zwierząt młodych, u których nie ma miejsca aby oddzielić, w wystarczający sposób, miejsc wstrzyknięć po jednej stronie szyi to pojedyncze wstrzyknięcia powinny być wykonane po obu stronach szyi, w identycznych miejscach, w środku jednej trzeciej szyi.

31. Technika przeprowadzenia próby tuberkulinowej oraz interpretacja jej wyniku będzie wyglądać następująco:

(a) *Technika:*

Miejsca wstrzyknięcia powinny być wystrzyżone i oczyszczone. Fałd skóry w obrębie wystrzyżonej części powinien być wzięty pomiędzy palec wskazujący i kciuk oraz zmierzony suwmiarką i zanotowany. Krótka, jałowa igła, mająca skośny brzeg skierowany na zewnątrz, połączona z napełnioną tuberkuliną wyskalowaną strzykawką, powinna zostać wprowadzona skośnie do głębszych warstw skóry i powinna zostać wstrzyknięta pojedyncza dawka tuberkuliny. Prawidłowe wstrzyknięcie powinno zostać potwierdzone przez palpację małego obrzęku, wielkości groszka, w miejscu wstrzyknięcia. Grubość fałdu skóry, w miejscu każdego wstrzyknięcia, powinna być zmierzona po 72 godzinach od wstrzyknięcia i zanotowana.

(b) *Interpretacja reakcji:*

Interpretacja reakcji powinna być oparta na obserwacjach klinicznych oraz zgrubieniu fałdu skórniego w miejscach wstrzyknięć 72 godziny po wstrzyknięciu tuberkuliny (n).

(ba) *Reakcja ujemna:* Jeśli zaobserwowany jest tylko ograniczony obrzęk, z pogrubieniem fałdu skórniego nie więcej niż 2 mm i bez widocznych objawów klinicznych jak: rozlany lub ograniczony obrzęk, naciek, martwica, ból albo zapalenia naczyń chłonnych w tym regionie lub innych węzłów chłonnych.

(bb) *Reakcja wątpliwa:* Jeśli nie występują kliniczne, wspomniane w punkcie (ba) oraz wzrost grubości fałdu skórniego wynosi więcej niż 2 mm ale mniej niż 4 mm.

(bc) *Reakcja dodatnia:* Jeśli występują objawy kliniczne jak w punkcie (ba) albo występuje wzrost grubości fałdu skórniego wynoszący 4 mm lub więcej w miejscu wstrzyknięcia tuberkuliny.

32. Interpretacja urzędowych śródskórnych prób tuberkulinowych powinna wyglądać następująco:

(a) Pojedyncza próba śródskórna:

dodatnia: dodatnia reakcja na tuberkulinę bydłą jak określono ją w paragrafie 31 (bc);

wątpliwa: wątpliwa reakcja jak określono ją w paragrafie 31 (bb);

ujemna: ujemna reakcja na tuberkulinę bydłą jak określono ją w paragrafie 31 (ba);

Zwierzęta oceniane wątpliwie w pojedynczych śródskórnych próbach powinny zostać poddane ponownemu badaniu, po minimum 42 dniach.

Zwierzęta, które nie są oceniane ujemnie w tej drugiej próbie będą uznane za dodatnie w teście.

Zwierzęta dodatnie w pojedynczej próbie śródskórnej mogą być poddane śródskórnej próbie porównawczej.

(b) porównawcza próba tuberkulinowa dla ustalenia oraz utrzymania statusu stada bydła urzędowo wolnego od gruźlicy:

dodatnia: dodatnia reakcja na tuberkulinę bydłą, która jest 4 mm większa niż reakcja na tuberkulinę ptasią albo występowanie objawów klinicznych;

wątpliwa: dodatnia lub wątpliwa reakcja na tuberkulinę bydłą, która jest 1 do 4 mm większa niż reakcja na tuberkulinę ptasią oraz brak objawów klinicznych;

ujemna: ujemna reakcja na tuberkulinę bydłą albo dodatnia lub wątpliwa reakcja na tuberkulinę bydłą ale, która jest równa lub mniejsza niż dodatnia lub wątpliwa reakcja na tuberkulinę ptasią oraz brak objawów klinicznych w obu przypadkach.

Zwierzęta oceniane wątpliwie w porównawczej śródskórnej próbie tuberkulinowej będą ponownie zbadane, po minimum 42 dniach. Zwierzęta, które nie reagują ujemnie w tym drugim teście będą uznane za dodatnie;

(c) status stada urzędowo wolnego od gruźlicy może być zawieszony do czasu aż zostanie określony status wymienionych poniżej zwierząt;

1. zwierząt, które zostały uznane za wątpliwe w pojedynczej śródskórnej próbie tuberkulinowej;
2. zwierząt, które zostały uznane za dodatnie w pojedynczej śródskórnej próbie tuberkulinowej ale oczekują na przeprowadzenie powtórnej porównawczej śródskórnej próby tuberkulinowej;
3. zwierząt, które zostały uznane za wątpliwe w porównawczej śródskórnej próbie tuberkulinowej.

(d) Jeżeli zwierzęta przeznaczone do handlu w obrębie Wspólnoty muszą być poddane pojedynczej śródskórnej próbie tuberkulinowej w przeciągu 30 dni przed przewozem to jakiejkolwiek zwierzę, które wykazuje wzrost grubości fałdu skóry więcej niż 2 mm albo występowanie objawów klinicznych nie może być wprowadzone do obrotu wewnątrz Wspólnoty.

ZAŁĄCZNIK C

Bruceloza

1. Identyfikacja Czynnika

Wykazanie przez zmodyfikowany test kwasochłonności albo barwienie immunospecyficzne cech morfologicznych pałeczek Brucella w materiale aborcyjnym, wydzielinie z pochwy albo mleku dostarcza przekonujących dowodów występowania brucelozy w szczególności, gdy jest poparte testem serologicznym.

Po wyizolowaniu, gatunek oraz serotyp jest identyfikowany na podstawie testów fagowych i/albo testów metabolicznych, hodowli kultur, testów biochemicznych oraz kryteriów serologicznych.

Wykorzystywane techniki oraz media, ich standaryzacja oraz interpretacja rezultatów musi odpowiadać tym określonym w Instrukcji Standardów Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Międzynarodowego Biura ds. Epizootii (OIE), Czwarta Edycja, 2000, Rozdział 2.3.1. (bruceloza bydła), Rozdział 2.4.2. (bruceloza kóz i owiec) oraz Rozdział 2.6.2 (**bruceloza świń**).

2. Testy immunologiczne

2.1. Standardy

2.1.1. Serotyp Bruceloza abortus 1 szczep Weybridge Nr 99 albo szczep USDA 1119-3 musi być użyty do przygotowania wszystkich antygenów wykorzystywanych przy teście z czerwienią bengalską (RBT), testu seroaglutacyjnego (SAT), testu wiązania dopełniacza (CFT) oraz testu aglutynacji w mleku (MRT).

2.1.2. Standardowa surowica referencyjna dla RBT, SAT, CFT oraz MRT jest standardową surowicą referencyjną Międzynarodowego Biura ds. Epizootii (OIEISS) poprzednio nazywaną WHO drugą międzynarodową surowicą przeciwko Brucella abortus (ISAbS).

2.1.3. Standardowe surowice referencyjne dla testu ELISA to:

- OIEISS,
- Surowica standardowa słabo dodatnia OIE ELISA (OIEELISAwPSS),
- Surowica standardowa silnie dodatnia OIE ELISA (OIEELISAsPSS),
- Surowica standardowa ujemna OIE ELISA (OIEELISAnSS).

2.1.4. Wyżej wymienione standardowe surowice są dostępne w Agencji Laboratoriów Weterynaryjnych (VLA), Weybridge, Wielka Brytania.

2.1.5 OIEISS, OIEELISAwP, OIEELISAsPSS oraz OIEELISAnSS są międzynarodowymi standardami pierwszego rzędu na podstawie, których muszą być ustanowione odpowiednie drugorzędne standardy krajowe ('standardy robocze') dla każdego testu w każdym państwie członkowskim.

2.2. Testy immunoabsorpcji enzymozależnej (testy ELISA) albo inne wiążące testy na wykrycie brucelozy bydła w surowicy albo mleku

2.2.1 Materiały oraz odczynniki

Wykorzystywane techniki oraz interpretacja rezultatów muszą być potwierdzana w zgodzie z zasadami przedstawionymi w Rozdziale 1.1.3. Instrukcji Standardów Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Międzynarodowego Biura ds. Epizootii (OIE), Czwarta Edycja, 2000 i zawierać co najmniej badania laboratoryjne oraz diagnostyczne.

2.2.2. Standaryzacja testów

2.2.2.1. Standaryzacja procedury testu dla pojedynczych próbek surowicy:

(a) 1/150 rozcieńczenia wstępnego²⁹ OIEISS albo ½ rozcieńczenia wstępnego OIEELISAwPSS albo 1/16 rozcieńczenia wstępnego OIEELISAsPSS sporządzone w ujemnej surowicy (albo w ujemnym zbiorniku z surowicą) powinien dać dodatnią reakcję;

(b) 1/600 rozcieńczenia wstępnego OIEESS albo 1/8 rozcieńczenia wstępnego OIEELISAwPSS albo 1/64 rozcieńczenia wstępnego OIEELISAsPSS sporządzone w ujemnej surowicy (albo w ujemnym zbiorniku z surowicą) powinien dać ujemną reakcję;

(c) OIEELISAnSS powinno zawsze dać ujemną reakcję.

2.2.2.2. Standaryzacja procedur testowych dla zlanych próbek surowicy:

(a) 1/150 rozcieńczenia wstępnego OIEESS albo ½ rozcieńczenia wstępnego OIEELISAwPSS albo 1/16 rozcieńczenia wstępnego OIEELISAsPSS sporządzone w ujemnej surowicy (albo w ujemnym zbiorniku z surowicą) i ponownie rozcieńczone w ujemnej surowicy w liczbie próbek składających się na zbiornik powinien dać dodatnią reakcję;

(b) OIEELISAnSS powinien dać zawsze ujemną reakcję;

(c) test musi być odpowiedni dla wykrycia objawów choroby u pojedynczego zwierzęcia z grupy zwierząt, z których próbki surowicy zostały zebrane.

2.2.2.3. Standaryzacja procedur testowych dla zebranego mleka albo próbek serwatki;

(a) 1/1000 rozcieńczenia wstępnego OIEESS albo 1/16 rozcieńczenia wstępnego OIEELISAwPSS albo 1/125 rozcieńczenia wstępnego OIEELISAsPSS sporządzonego w ujemnej surowicy (albo w ujemnym zbiorniku z surowicą) i ponownie rozcieńczone w 1/10 ujemnego mleka powinno dać pozytywną reakcję;

(b) OIEELISAnSS rozcieńczone w 1/10 ujemnego mleka powinno zawsze dać ujemną reakcję;

(c) test musi być odpowiedni dla wykrycia dowodów choroby u pojedynczego zwierzęcia z grupy zwierząt, z których próbki mleka albo serwatki zostały zebrane.

2.2.3. Warunki wykorzystania ELISA dla diagnozy brucelozy bydła:

2.2.3.1. Wykorzystując wyżej wymienione warunki kalibrowania dla testu ELISA w próbkach surowicy, wrażliwość diagnostyczna ELISA jest równa albo większa niż RBT albo CFT biorąc pod uwagę sytuację epidemiologiczną, w której jest wykorzystywana.

2.2.3.2. Wykorzystując wyżej wymienione warunki kalibrowania dla testu ELISA w próbkach zebranego mleka, wrażliwość diagnostyczna ELISA jest równa albo większa niż MRT biorąc pod uwagę nie tylko sytuację epidemiologiczną, ale również przeciętną i oczekiwaną skrajną systemy żywienia zwierząt.

2.2.3.3. Gdy test ELISA jest wykorzystywany dla celów certyfikacji w zgodzie z Artykułem 6(1) albo w celu ustanowienia i utrzymania statusu stada w zgodzie z Załącznikiem A(II)(10), zbieranie próbek surowicy musi być przeprowadzane w taki sposób by rezultaty testów dotyczące próbek zbiorczych mogły być bez wątpliwości odniesione do pojedynczych zwierząt.

2.2.3.4. Test ELISA może być wykorzystywany przy próbkach mleka pobieranych z mleka zebranego z gospodarstw, z co najmniej 30% krów mlecznych. Jeśli używana jest ta metoda, muszą być podjęte środki w celu zapewnienia, iż próbki pobrane do badania muszą być bez wątpliwości powiązane z poszczególnymi zwierzętami od których pochodzi mleko. Każdy test potwierdzający musi być przeprowadzony na próbkach surowicy pobranych od indywidualnych zwierząt.

2.3. Test wiązania dopełniacza (CFT)

²⁹ Dla celów niniejszego Załącznika, rozcieńczenia wzięte dla sporządzenia cieczy odczynnikowej są wyrażone, na przykład tak, że 1/150 oznacza 1 w rozcieńczeniu 150.

2.3.1. Antygeny prezentowane są w zawiesinie kultur bakteryjnych w fenolowej solance (NaCl 0,85%(m/v) z dodatkiem 5% fenolu(v/v)) albo w zbuforowanej veronie. Antygeny mogą być dostarczane w formie skoncentrowanej pod warunkiem, iż środek rozcieńczający, który powinien być użyty jest wskazany na etykiecie ampulki. Antygen musi być przechowywany w temperaturze 4 stop. C

2.3.2. Surowice muszą być inaktywowane jak poniżej:

- surowica wołowa: 56 do 60 stop. C na 30 do 50 minut,
- surowica wieprzowa: 60 stop. C na 30 do 50 minut.

2.3.3. W celu przeprowadzenia prawidłowej reakcji w ramach procedury testowej, powinna być użyta dawka całkowita wyższa niż minimum niezbędne do całkowitej hemolizy.

2.3.4. Przy przeprowadzaniu testu wiązania dopełniacza, następujące kontrole muszą być przeprowadzane za każdym razem:

- (a) kontrola antydopełniaczowego efektu w surowicy;
- (b) kontrola antygenów;
- (c) kontrola wrażliwości czerwonych krwinek;
- (d) kontrola uzupełnienia;
- (e) kontrola wrażliwości na początku reakcji przy użyciu pozytywnej surowicy;
- (f) kontrola swoistości reakcji przy użyciu ujemnej surowicy.

2.3.5. Obliczanie wyników

OIEISS zawiera 1 000 międzynarodowych jednostek CFT (ICFTU) na ml. Jeśli OIEISS jest testowane przy pomocy podanej metody wynik jest podawany jako stężenie (T oieiss). Wyniki testu badanej surowicy podanej jako stężenie (T test serum) musi być wyrażone w ICFTU na ml. W celu przeliczenia wyrażonego stężenia na ICFTU, czynnik (F) niezbędny do przeliczenia stężenia nieznanej testowanej surowicy (T test serum) testowanej powyższą metodą na ICFTU może być obliczony przy pomocy poniższego wzoru:

$$F = 1\ 000 * 1/T_{oieiss}$$

oraz zawartość międzynarodowych jednostek CFT na ml. testowanej surowicy (ICFTU test serum) z poniższego wzoru:

$$ICFTU\ test\ serum = F * T\ test\ serum$$

2.3.6. Interpretacja wyników

Surowica zawierająca 20 albo więcej ICFTU na ml. jest uważana za dodatnią.

2.4. Test aglutynacji w mleku (MRT)

2.4.1. Antygeny prezentowane są w zawiesinie kultur bakteryjnych w fenolowej solance (NaCl 0,85%(m/v) z dodatkiem 5% fenolu(v/v)) barwionych hematoksyliną. Antygeny muszą być przechowywane w temperaturze 4 stop. C i nie mrożony.

2.4.2. Wrażliwość antygenów musi być standaryzowana w odniesieniu do OIEISS w taki sposób, że reakcja pozytywna pojawia się w rozcieńczeniu 1/500 OIEISS w ujemnym mleku podczas gdy w 1/1000 rozcieńczenia powinna być ujemna.

2.4.3 Test aglutynacji musi być przeprowadzony na próbkach reprezentujących zawartość każdej bańki mleka albo zawartość każdego zbiornika z gospodarstwa.

2.4.4. Próbkę mleka nie mogą być mrożone, podgrzewane albo intensywnie wstrząsane.

2.4.5. Próba musi być wykonywana przy wykorzystaniu jednej z poniższych metod:

- w słupie mleka o wysokości przynajmniej 25 mm i objętości 1 ml, do którego dodaje się 0,03 ml albo 0,05 ml jednego ze standaryzowanych barwionych antygenów,
- w słupie mleka o wysokości przynajmniej 25 mm i objętości 2 ml, do którego dodaje się 0,05 ml jednego ze standaryzowanych barwionych antygenów,
- na ilości mleka 8 ml, do którego dodaje się 0,08 ml jednego ze standaryzowanych barwionych antygenów.

2.4.6. Mieszanka mleka i antygenów musi być inkubowana w temperaturze 37 stop. C przez 60 minut, wraz z dodatnimi oraz ujemnymi standardami roboczymi. Następnie 16 do 24 godzin inkubacji w temperaturze 4 stop. C podnosi wrażliwość testu.

2.4.7. Interpretacja wyników:

(a) reakcja ujemna: mleko zabarwione, śmietana nie zabarwiona;

(b) reakcja dodatnia:

- mleko i śmietana jednakowo zabarwione, albo
- mleko nie zabarwione i zabarwiona śmietana.

2.5. Test płytkowy z czerwienią bengalską (RBT)

2.5.1. Antygeny prezentowane są w zawiesinie kultur bakteryjnych w zbuforowanym rozcieńczalniku antygenów Brucella o pH $3,65 \pm 0,05$, barwionym przy użyciu czerwieni bengalskiej. Antygen dostarczany jest gotowy do wykorzystania i musi być przechowywany w temperaturze 4 stop. C i nie mrożony.

2.5.2. Antygeny mogą być przygotowywane bez odniesienia do stężenia komórek bakteryjnych ale jego czułość musi być standaryzowana w stosunku do OIESS w taki sposób by wystąpiła reakcja dodatnia w rozcieńczeniu 1/45 i ujemna reakcję w rozcieńczeniu 1/55.

2.5.3. RBT powinien być przeprowadzany w następujący sposób:

- (a) surowica (20-30 ul) jest wymieszana z równą objętością antygenów na białej płytce albo emaliowym naczyniu w celu otrzymania strefy o średnicy zbliżonej do 2 centymetrów. Mieszanka jest delikatnie wstrząsana przez 4 minuty w temperaturze otoczenia a następnie oglądana w dobrym dla aglutynacji świetle;
- (b) metoda automatyczna może być wykorzystywana, lecz musi być, co najmniej tak czuła i dokładna jak metoda ręczna.

2.5.4. Interpretacja wyników

Każda widoczna reakcja jest uważana za dodatnią, chyba, że było nadmierne suszenie wokół krawędzi.

Dodatnie oraz ujemne standardy robocze powinny być włączane do każdej serii testów.

2.6. Test aglutynacji surowicy (SAT)

2.6.1. Antygeny prezentowane są w zawiesinie kultur bakteryjnych w fenolowej solance (NaCl 0,85%(m/v) z dodatkiem 5% fenolu(v/v)). Nie może być wykorzystywany formaldehyd.

Antygeny mogą być dostarczane w formie skoncentrowanej pod warunkiem, iż środek rozcieńczający, który powinien być użyty jest wskazany na etykiecie ampulki.

EDTA może być dodane do zawiesiny antygenów do 5 mM końcowego rozcieńczenia testu w celu zmniejszenia wyników fałszywie dodatnich w teście aglutynacji surowicy. Konsekwentnie pH 7,2 musi być przystosowane do zawiesiny antygenów.

2.6.2. OIEISS zawiera 1000 międzynarodowych jednostek aglutynacji.

2.6.3. Antygeny mogą być przygotowane bez odniesienia do stężenia komórek bakteryjnych, ale jego czułość musi być standaryzowana w stosunku do OIESS w taki sposób by antygen dawał zarówno 50% aglutynacji w

końcowym rozcieńczeniu surowicy 1/600 do 1/100 albo 75% aglutynacji w końcowym rozcieńczeniu surowicy 1/500 do 1/750.

Można doradzać również oddziaływanie nowych oraz poprzednio standaryzowanych serii antygenów przy użyciu panelu określonych surowic.

2.6.4. Test jest przeprowadzany zarówno w probówkach jak i w mikro-naczynkach. Mieszanka antygenów oraz rozcieńczonej surowicy powinna być inkubowana przez 16 do 24 godzin w temperaturze 37 stopni C.

Przygotowane muszą być, co najmniej trzy rozcieńczenia każdej surowicy. Rozcieńczenia podejrzonej surowicy muszą być zrobione w taki sposób, iż odczytanie reakcji w granicy dodatniej jest dokonywane w środkowej próbówce (albo studziencie przy metodzie mikro naczyniowej).

2.6.5 Interpretacja wyników

Stopień aglutynacji w surowicy w przypadku brucelozy musi być wyrażona w IU na ml.

Surowica zawierająca 30 albo więcej IU na ml jest uważana za dodatnią.

3. TESTY UZUPEŁNIAJĄCE

3.1 Testy skórne w kierunku brucelozy (BST)

3.1.1. Warunki wykorzystania testów BST

(a) Testy skórne w kierunku brucelozy nie są wykorzystywane dla celów certyfikacji w handlu wewnątrz Wspólnotowym.

(b) Test skórny w kierunku brucelozy jest jednym z najbardziej czułych testów wykrywających brucelozę u nieszczepionych zwierząt, aczkolwiek diagnoza nie powinna być stawiana wyłącznie na podstawie dodatnich reakcji śródskórnych.

(c) by było badane przy użyciu testów serologicznych i określonych w niniejszym Załączniku które dają wynik negatywny i reagujący dodatnio na BST jest uważane za zakażone.

(d) by było, testowane z dodatnim wynikiem jednym z testów serologicznych określonych w niniejszym Załączniku może być objęty BST w celu wsparcia interpretacji wyników testów serologicznych, w szczególności wtedy gdy nie mogą być wykluczone reakcje krzyżowe wolnych albo oficjalnie wolnych od brucelozy stad z przeciwciałami innych bakterii.

3.1.2. Test musi być przeprowadzony przy użyciu standaryzowanego i określonego preparatu antygenów Brucella, który nie zawiera prostych lipopolysacharydów (LPS) antygeny, które mogą wywołać nieswoiste zapalne reakcje albo zakłócać kolejne testy serologiczne.

Jednym z takich preparatów jest Brucellin INRA sporządzony ze zjadliwych szczepów *B.melitensis*. Wymagania co do ich produkcji są uszczegółowione w Sekcji B2 Rozdziału 2.4.2. Instrukcji Standardów Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Międzynarodowego Biura ds. Epizootii (OIE), Czwarta Edycja, 2000.

3.1.3. Procedura testu.

3.1.3.1. Ilość 0,1 ml antygenów brucella jest wstrzykiwana śródskórnie w fałd ogonowy, skórę boku, albo bok szyi.

3.1.3.2. Test jest odczytywany po 48-72 godzinach.

3.1.3.3. Grubość skóry w miejscu zastrzyku mierzona jest kalibrażem werniera (suwmiarką) przed zastrzykiem oraz w czasie powtórnego badania.

3.1.3.4. Interpretacja wyników

Silne reakcje są łatwo rozpoznawalne dzięki miejscowej opuchliznie oraz twardnieniu.

Pogrubienie skóry o 1,5 do 2 mm jest uznawane za dodatnią reakcją na BST.

3.2 Test konkurencyjnej immunoabsorbpcji enzymozależnej (cELISA)

3.2.1 Warunki wykorzystania cELISA

- (a) cELISA nie jest wykorzystywany dla celów certyfikacji w handlu wewnątrz Wspólnotowym.
- (b) cELISA wykazał właściwość wyższej swoistości niż na przykład pośredni test ELISA i dlatego może być wykorzystywany w celu wsparcia interpretacji wyników testów serologicznych.

3.2.2. Procedura testu

Test jest przeprowadzany w zgodzie z zapisami Instrukcji Standardów Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Międzynarodowego Biura ds. Epizootii (OIE), Czwarta Edycja, 2000, Rozdział 2.3.1 (2)(a).

4. Krajowe Laboratoria Referencyjne

4.1 Zadania oraz kompetencje

Krajowe laboratoria referencyjne są odpowiedzialne za:

- (a) zatwierdzanie wyników badań uzasadniających wiarygodność metod testowych wykorzystywanych w państwach członkowskich;
- (b) określanie maksymalnej ilości próbek gromadzonych w wykorzystywanych odczynnikach ELISA;
- (c) kalibrację standardów drugorzędnych odnoszonych do krajowych standardów surowicy ('standardy robocze') na podstawie pierwszorzędnych międzynarodowych standardów surowicy określonych w ustępie 2.1;
- (d) kontrolę jakości wszystkich partii antygenów oraz odczynników ELISA wykorzystywanych w państwach członkowskich;
- (e) współpracę w ramach Sieci Unii Europejskiej Krajowych Laboratoriów Referencyjnych ds. Brucelozy.

4.2. Lista krajowych laboratoriów referencyjnych

Belgia

Centre d'études et de recherches vétérinaires et agrochimiques (CERVA/CODA)
Groeselenberg 99
B-1180 Bruxelles/Brussel

Dania

Danish Veterinary Institute
Bulowsvej 27
DK-1790 Copenhagen

Niemcy

Bundesinstitut für Gesundheitlichen Verbraucherschutz und Veterinärmedizin (BGVV)
Nationales Veterinärmedizinisches Referenzlabor für Brucellose
Postfach 33 00 13
D-14191 Berlin

Grecja

Veterinary Laboratory of Larissa
Department of Microbiology
6th km of National Road Larissa-Trikala
GR-4111 10 Larissa

Hiszpania

Laboratorio Central de Veterinaria de Santa Fe
Camino del Jau S/N
E-18320 Santa Fe (Granada)

Francja

Laboratoire national et OIE/FAO de référence pour la brucellose
Agence française de sécurité sanitaire des aliments (AFSSA)

BP 67
F-94703 Maisons-Alfort Cedex
EN Official Journal of the European Communities 23.3.2002 L 80/28

Irlandia
Brucellosis Laboratory
Model Farm Road
Cork
Ireland

Włochy
Istituto Zooprofilattico Sperimentale dell'Abruzzo e del Molise
Via Campo Boario
I-64100 Teramo

Luksemburg
State Laboratory for Veterinarian Medicine
54, avenue Gaston Diderich
B.P. 2081
L-1020 Luxembourg

Holandia
Centraal Instituut voor DierziekteControle
CIDC-Lelystad
Houtribweg 39
P.O. Box 2004
8203 AA Lelystad
Nederland

Austria
Bundesanstalt für veterinärmedizinische Untersuchungen
Robert-Koch-Gasse 17
A-2340 Modling

Portugalia
Laboratório Nacional de Investigação Veterinária (LNIV)
Estrada de Benfica, n.o 701
P-1549-011 Lisboa

Finlandia
National Veterinary and Food Research Institute
Hämeentie 57
PO Box 45
FIN-00581 Helsinki

Szwecja
National Veterinary Institute
S-751 89 Uppsala

Zjednoczone Królestwo
1. FAO/WHO Collaborating Centre for Reference and Research on Brucellosis
Veterinary Laboratories Agency
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB

Zjednoczone Królestwo
2. Immunodiagnosics Department
Veterinary Sciences Division

Stoney Road Stormont
Belfast BT4 3SD
Zjednoczone Królestwo

ZAŁĄCZNIK D

ROZDZIAŁ I URZĘDOWO WOLNE OD ENZOOTYCZNEJ BIAŁACZKI BYDŁA STADA, PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE I REGIONY

A. Stado urzędowo wolne od enzootycznej białaczki bydła oznacza stado, w którym:

- (i) nie było dowodów, w postaci objawów klinicznych lub na podstawie testów laboratoryjnych, na wystąpienie przypadku enzootycznej białaczki bydła w stadzie oraz, że taki przypadek nie był notowany w poprzednich dwóch latach; oraz
- (ii) wszystkie zwierzęta powyżej 24 miesięcy życia, w poprzednich 12 miesiącach, reagowały ujemnie w dwóch testach przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami Załącznika, w odstępach czasu wynoszących przynajmniej cztery miesiące; lub
- (iii) spełnia ono wymagania podpunktu (i) powyżej oraz jest ono usytuowane w regionie czy też Państwie Członkowskim urzędowo wolnym od enzootycznej białaczki bydła.

B. Stado utrzyma swój status urzędowo wolnego od enzootycznej białaczki bydła po warunkiem, że:

- (i) są dalej spełniane warunki ustalone w punkcie A (i);
- (ii) każde zwierzę wprowadzone do stada pochodzi ze stada urzędowo wolnego od enzootycznej białaczki bydła;
- (iii) wszystkie zwierzęta, mające więcej niż 24 miesiące życia, będą nadal reagowały ujemnie w teście, przeprowadzonym zgodnie z postanowieniami Rozdziału II, w odstępach trzyletnich;
- (iv) wprowadzone do stada zwierzęta przeznaczone do rozrodu, a pochodzące z kraju trzeciego, zostały importowane zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 72/462/EEC.

C. Status stada urzędowo wolnego od enzootycznej białaczki bydła zostanie zawieszony jeśli warunki, szczególnie wymienione w punkcie B, przestają być spełniane lub jeśli w wyniku testów laboratoryjnych albo na podstawie badań klinicznych jedno czy też więcej zwierząt jest podejrzane o enzootyczną białaczkę bydła oraz podejrzane zwierzę (zwierzęta) są natychmiast poddane ubojowi.

D. Status ten zostanie zawieszony do czasu spełnienia następujących warunków:

1. Jeżeli pojedyncze zwierzę, w stadzie bydła urzędowo wolnym od enzootycznej białaczki bydła, reagowało dodatkowo w jednym z testów wymienionych w Rozdziale II lub jeśli istnieje podejrzenie zakażenia u jednego zwierzęcia w stadzie:
 - (i) zwierzę, które reagowało dodatkowo, a w przypadku krowy także każde cielę przez nią urodzone, zostało skierowane do uboju, pod urzędowym nadzorem władz weterynaryjnych;
 - (ii) wszystkie pozostałe zwierzęta, powyżej 12 miesięcy życia, reagowały ujemnie w dwóch testach serologicznych (wykonanych w odstępie czasu nie krótszym niż 4 miesiące i nie dłuższym niż 12 miesięcy) przeprowadzonych, zgodnie z postanowieniami Rozdziału II, przynajmniej w trzy miesiące po usunięciu zwierzęcia reagującego dodatkowo, a także jeśli jest to właściwe także jego potomstwa;
 - (iii) zostało przeprowadzone dochodzenie epizootyczne, a stada połączone epizootycznie ze stadem zainfekowanym zostały poddane środkom określonym w podpunkcie (ii).
 - (iv) Jednakże, właściwa władza może udzielić odstępstwa od konieczności uboju cielęcia od zakażonej krowy, jeśli zostanie ono oddzielone od krowy zaraz po urodzeniu. W tym przypadku, cielę musi być poddane wymaganiom przewidzianym w punkcie 2 (iii).
2. Jeżeli, w stadzie urzędowo wolnym od enzootycznej białaczki bydła, dodatkowo reagowało więcej niż jedno zwierzę, w jednym z testów wymienionych w Rozdziale II lub gdy zakażenie w stadzie jest podejrzane u więcej niż jednego zwierzęcia:
 - (i) zwierzęta, które reagowały dodatkowo, a w przypadku krów także ich cielęta, muszą być skierowane do uboju pod urzędowym nadzorem władz weterynaryjnych;
 - (ii) wszystkie zwierzęta, które ukończyły 12 miesięcy życia, muszą reagować ujemnie w dwóch testach, przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami Rozdziału II, w przedziale czasowym wynoszącym przynajmniej cztery miesiące i nie dłuższym niż 12 miesięcy;

- (iii) wszystkie pozostałe zwierzęta, ze stada po ich identyfikacji, muszą pozostać w gospodarstwie do czasu ukończenia, przez nie 24 miesięcy życia i muszą być poddane testom zgodnie z postanowieniami Rozdziału II po osiągnięciu wspomnianego powyżej wieku, z wyjątkiem tego, że właściwa władza może zezwolić na ubój takich zwierząt, pod urzędowym nadzorem;
- (iv) musi zostać przeprowadzone dochodzenie epizootyczne, a stada połączone epizootycznie ze stadem zainfekowanym muszą zostać poddane środkom określonym w podpunkcie (ii).
Jednakże, właściwa władza może udzielić odstępstwa od konieczności uboju cielęcia od zakażonej krwi, jeśli zostanie ono oddzielone od krwi zaraz po urodzeniu. W tym przypadku, cielę musi być poddane wymaganiom przewidzianym w punkcie 2 (ii).

E. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17 oraz na podstawie informacji dostarczonej zgodnie z postanowieniami Artykułu 8, Państwo Członkowskie lub region Państwa Członkowskiego będzie uważany za wolny od enzoptycznej białaczki bydła, jeśli:

- (a) spełniane są warunki punktu A oraz przynajmniej 99,8 % stad bydła jest uznane za urzędowo wolne od enzoptycznej białaczki bydła;
lub
- (b) w tym Państwie Członkowskim lub części Państwa Członkowskiego nie było potwierdzonego przypadku enzoptycznej białaczki bydła w ostatnich trzech latach a stwierdzenie guzów podejrzanych jako związane z enzoptyczną białaczką bydła, podlega obowiązkowi zgłaszania i dochodzeniu przyczyny ich pojawienia się, oraz w przypadku Państwa Członkowskiego, wszystkie zwierzęta powyżej 24 miesiąca życia, w wybranych przypadkach przynajmniej 10 % stad, reagowały ujemnie w testach przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami Rozdziału II w ostatnich 24 miesiącach, lub
w przypadku części Państwa Członkowskiego, wszystkie zwierzęta powyżej 24 miesiąca życia zostały, z wynikiem ujemnym, poddane testowi przewidzianemu w Rozdziale II, w poprzednich 24 miesiącach;
lub
- (c) jakkolwiek inna metoda wykazuje, z dokładnością 99 %, że mniej niż 0,2 % stad było zakażonych.

F. Państwo Członkowskie lub region Państwa Członkowskiego utrzyma swój status urzędowo wolnego od enzoptycznej białaczki bydła, jeśli:

- (a) wszystkie zwierzęta poddawane ubojowi na terytorium Państwa Członkowskiego lub w regionie są urzędowo badane poubojowo, a w czasie tego badania wszystkie guzy, które mogą być powodowane przez wirus enzoptycznej białaczki bydła, zostaną pobrane i wysłane do badania laboratoryjnego;
- (b) Państwo Członkowskie będzie zgłaszało wystąpienie wszystkich przypadków enzoptycznej białaczki bydła w regionie do Komisji;
- (c) wszystkie zwierzęta, które reagowały dodatnio w jakimkolwiek teście wymienionym w Rozdziale II, zostaną poddane ubojowi, a stado zostanie poddane restrykcjom do czasu przywrócenia jego statusu zgodnie z postanowieniami Sekcji D, oraz
- (d) wszystkie zwierzęta powyżej dwóch lat życia były badane albo jeden raz w ciągu pierwszych pięciu lat po nadaniu statusu, zgodnie z postanowieniami Rozdziału II, lub w pierwszych pięciu latach po nadaniu statusu według innej procedury wykazującej, z dokładnością 99 %, że mniej niż 0,2 % stad było zakażonych. Jednakże, jeśli nie było zgłaszanego przypadku enzoptycznej białaczki bydła w Państwie Członkowskim lub regionie Państwa Członkowskiego w proporcji jedno stado na 10 000, w ciągu ostatnich trzech lat, to może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, że rutynowe badania serologiczne mogą być zredukowane, pod warunkiem, iż wszystkie zwierzęta (bydło) powyżej 12 miesięcy życia, z przypadkowo wybranych każdego roku 1 % stad, zostaną poddane testowi przeprowadzonemu zgodnie z postanowieniami Rozdziału II.

G. Status Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego, urzędowo wolnego od enzoptycznej białaczki bydła, zostanie zawieszony, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, jeśli w wyniku przeprowadzonego dochodzenia, zgodnie z postanowieniami ustępu F powyżej, nastąpiła poważna zmiana w sytuacji dotyczącej enzoptycznej białaczki bydła w Państwie Członkowskim lub regionie Państwa Członkowskiego, które były urzędowo uznane za wolne od enzoptycznej białaczki bydła.

Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17, ten status Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego urzędowo wolnego od enzoptycznej białaczki bydła może być przywrócony, jeśli kryteria określone według tej samej procedury zostaną spełnione.

ROZDZIAŁ II

TESTY W KIERUNKU ENZOOTYCZNEJ BIAŁACZKI BYDŁA

Testy dla rozpoznawania enzootycznej białaczki bydła będą przeprowadzane testem immunodyfuzji zgodnie z warunkami opisanymi poniżej w punktach A i B oraz testem immunoenzymatycznym (ELISA), zgodnie z warunkami opisanymi poniżej w punkcie C. Metoda immunodyfuzji może być użyta wyłącznie do testów indywidualnych. Jeśli wyniki testów będą kwestionowane w uzasadniony sposób, to powinien zostać przeprowadzony dodatkowy test immunodyfuzji.

A. Test immunodyfuzji w żelu agarowym do rozpoznawania enzootycznej białaczki bydła

B.

1. Używany w teście antygen musi zawierać glikoproteinę wirusa białaczki bydła. Antygen musi być standaryzowany w odniesieniu do standardowej surowicy (Surowica E1), dostarczanej przez State Veterinary Serum Laboratory w Kopenhadze.

2. Wymienione poniżej krajowe instytuty muszą być odpowiedzialne za miareczkowanie używanego standardowego antygeny w odniesieniu do urzędowego standardu surowicy EWG (Surowica E1) dostarczanej przez State Veterinary Serum Laboratory w Kopenhadze.

- (a) Niemcy Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Tübingen
- (b) Belgia Institut national de recherches vétérinaires, w Brukseli;
- (c) Francja Laboratoire national de pathologie bovine, Lyon
- (d) Luksemburg: -
- (e) Włochy Istituto Zooprofilattico Sperimentale, Perugia
- (f) Holandia Institut voor Dierhouderij en Diergezondheid (ID-DLO), Lelystad, Holandia;
- (g) Dania Statens Veterinære Serum Laboratorium, Kopenhaga
- (h) Irlandia Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Dublin
- (i) Wielka Brytania:

– Wlk. Brytania The Central Veterinary Laboratory, Weybridge, Anglia
Pn. Irlandia Veterinary Research Laboratory, Stormont, Belfast

- (j) Hiszpania Subdirección general de sanidad animal. Laboratorio de sanidad y producción animal ELGETE (Madryt)
- (k) Portugalia Laboratorio Nacional de Investigaçao Veterinária, Lizbona
- (l) Grecja: Kevro..... ;
- (m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling;
- (n) Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors;
- (o) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala;

3. Antygeny standardowe, używane w laboratoriach muszą być dostarczane przynajmniej raz w roku do laboratoriów referencyjnych Wspólnoty, wymienionych w punkcie 2 powyżej dla przetestowania z urzędową standardową surowicą EWG. Oprócz tej standaryzacji używany antygen musi być miareczkowany zgodnie z paragrafem B.

4. Odczynniki do przeprowadzenia testu powinny składać się z:

- a. antygeny: antygen musi zawierać swoistą glikoproteinę wirusa enzootycznej białaczki bydła, który był standaryzowany z urzędową surowicą EWG;
- b. testowanej surowicy;
- c. surowicy wzorcowej dodatniej;
- d. (d) żelu agarowego,
 - 0,8% agar,
 - 8,5% NaCl,
 - 0,05 buforu Tris o pH 7,2,

15 ml tego agaru musi być wlane na dno płytki Petriego o średnicy 85 mm, dając w rezultacie głębokość agaru 2,6 mm.

5. Wzór testu, składający się z siedmiu suchych studzienek, powinien zostać wycięty aż do dna płytki; Wzór ten musi zawierać jedną studzienkę centralną oraz sześć studzienek peryferyjnych, ułożonych w kręgu.
Średnica studzienki centralnej: 4 mm
Średnica studzienek peryferyjnych: 6 mm
Odległość pomiędzy studzienką centralną a peryferyjnymi: 3 mm
 6. Studzienka centralna musi zostać napełniona standardowym antygenem. Studzienki peryferyjne 1 i 4 (patrz poniższy diagram), są napełnione znaną dodatnią surowicą wzorcową, studzienki 2, 3, 5 i 6 surowicą testowaną. Studzienki napełnia się aż do zniknięcia menisku.
 7. Daje to następujące ilości:
antygen: 32 µl;
surowica kontrolna: 73 µl;
surowica testowana 73 µl;
 8. Inkubacja musi się odbywać przez 72 godziny w temperaturze pokojowej (20 do 27 ° C) w zamkniętej komorze wilgotnej.
 9. Wyniki testu odczytuje się po 24 i 48 godzinach ale rezultat końcowy nie może być uzyskany wcześniej niż po 72 godzinach:
 - (a) testowana surowica jest dodatnia jeśli tworzy specyficzny prążek precypitacyjny z antygenem wirusowym EBB enzootycznej białaczki bydła) i ten prążek precypitacyjny łączy się z surowicą kontrolną;
 - (b) testowana surowica jest ujemna jeśli nie tworzy specyficznego prążka precypitacyjnego z antygenem wirusowym EBB i nie zakrzywiła linii surowicy kontrolnej;
 - (c) wynik jest wątpliwy jeśli surowica:
 - (i) zakrzywiła linię surowicy kontrolnej w kierunku studzienek z antygenem wirusowym EBB ale bez tworzenia widocznego prążka precypitacyjnego z antygenem;
 - albo
 - (ii) nie może być odczytana ani jako ujemna ani jako dodatnia.
- W przypadku wyników wątpliwych test może być powtórzony z użyciem skoncentrowanej surowicy.

B. Metoda standaryzowania antygeny

Wymagane roztwory i odczynniki:

1. 40 ml 1,6% agarozę w 0,05 M Tris/HCl buforze, pH 7.2 z 8.5 % NaCl.
2. 15 ml białaczkowej surowicy bydłowej, posiadającej przeciwciała wyłącznie dla glikoprotein wirusa enzootycznej białaczki bydła, rozcieńczonej 1:10 w 0,05 M Tris/HCl buforze, pH 7.2 z 8.5 % NaCl.
3. 15 ml białaczkowej surowicy bydłowej, posiadającej przeciwciała wyłącznie dla glikoprotein wirusa enzootycznej białaczki bydła, rozcieńczonej 1:5 w 0,05 M Tris/HCl buforze, pH 7.2 z 8.5 % NaCl.
4. Cztery plastikowe płytki Petriego o średnicy 85 mm.
5. Sztanca do studzienek o średnicy 4 do 6 mm.
6. Wzorcowy antygen.
7. Antygen, który będzie standaryzowany.
8. Łażnia wodna (56 ° C).

Procedura:

Rozpuścić agarozę (1,6%) w Tris/HCl buforze poprzez ostrożne podgrzewanie do 100 ° C. Umieścić w 56 ° C łaźni wodnej na około godzinę. Do 56 ° C łaźni wodnej należy także wstawić roztwór białaczkowej surowicy bydłowej. Po wyjęciu należy zmieszać 15 ml roztworu agarozę z 15 ml bydłowej surowicy białaczkowej (1:10), szybko wstrząsając wlać mieszaninę do dwóch płytek Petriego. Powtórzyć procedurę z bydłową surowicą białaczkową (1:5).

Gdy agarozę stwardnieje należy wykonać studzienki jak następuje:

Dodawanie antygeny:

Płytki Petriego 1 i 3

studzienka A	nie rozcieńczony wzorcowy antygen
studzienka B	1:2 rozcieńczony wzorcowy antygen
studzienki C i E	antygen wzorcowy
studzienka D	nie rozcieńczony antygen do testowania.

Płytki Petriego 2 i 4

studzienka A	nie rozcieńczony testowany antygen,
studzienka B	rozcieńczony testowany antygen 1:2
studzienka C	rozcieńczony testowany antygen 1:4
studzienka D	rozcieńczony testowany antygen 1:8.

Zalecenia dodatkowe:

1. Próba powinna być wykonywana z dwoma rozcieńczeniami surowicy (1:5 i 1:10) w celu otrzymania optymalnej precypitacji.
2. Jeśli średnica precypitacji jest za mała z obydwoma rozcieńczeniami to surowicę należy rozcieńczyć jeszcze bardziej.
3. Jeśli średnica precypitacji jest za duża i niewyraźna to należy wziąć mniejsze rozcieńczenie.
4. Końcowe rozcieńczenie agarozy musi wynosić 0,8 %; i odpowiednio surowicy 5% i 10%.
5. Nanieść zmierzone średnice do poniższego układu współrzędnych. Rozcieńczenie antygeny testowanego identyczne z identyczną średnicą jak średnica antygeny wzorcowego jest rozcieńczeniem do praktycznego stosowania.

C. Test immunoenzymatyczny (ELISA) dla wykrywania enzoptycznej białaczki bydła.

1. Powinny być użyte następujące materiały i odczynniki:

- a. mikropłytki testowe, kuwety oraz inne naczynia fazy stałej;
- b. antygen znajdujący się na fazie stałej przy użyciu lub bez przeciwciał poliklonalnych i monoklonalnych. Jeśli płytki są opłaszczane antygenem to wszystkie próbki dodatkowo muszą być powtórnie badane z antygenem kontrolnym wirusa enzoptycznej białaczki bydła. Kontrolny antygen powinien zawierać te same komponenty, z wyjątkiem wirusa EBB. Jeśli płytki są opłaszczane przeciwciałami to nie mogą one wiązać się z innymi antygenami niż antygeny wirusa enzoptycznej białaczki bydła;
- c. płyn biologiczny do testowania;
- d. kontrola dodatnia i ujemna;
- e. konjugat;
- f. substrat przystosowany do używanego antygeny;
- g. jeśli to niezbędne, roztwór stopujący;
- h. roztwory do rozcieńczania próbek i przygotowywania odczynników oraz do płukania;
- i. odpowiednie czytniki, w zależności od użytego substratu.

2. Standaryzacja i czułość testu:

Czułość testu Elisa musi być na takim poziomie, że surowica E4 jest oceniana jako dodatnia gdy jest rozcieńczona 10 - krotnie (próbki surowicy) albo 250 - krotnie (próbki mleka) więcej niż rozcieńczenie uzyskane z próbek indywidualnych gdy są one umieszczone w puli. W testach, w których próbki (surowica i mleko) są badane indywidualnie, surowica E4 rozcieńczona 1 do 10 (w ujemnej surowicy) lub 1 do 250 (w ujemnym mleku) musi być oceniona dodatnio gdy jest testowana w tym samym rozcieńczeniu jak tym użytym w testowanych indywidualnych próbkach. Urzędowe instytuty wymienione w punkcie A. 2 będą odpowiedzialne za kontrolę jakości metody Elisa, w szczególności za określenie, w każdej produkowanej partii, puli surowic, które powinny odpowiadać czułości surowicy E4.

Surowica E4 będzie dostarczana przez National Veterinary Laboratory w Kopenhadze.

3. Warunki stosowania testu Elisa dla enzoptycznej białaczki bydła

Metoda Elisa może być stosowana do próbek mleka i serwatki wziętych z mleka pobranego z farmy od przynajmniej 30 % krów będących aktualnie w laktacji.

Jeśli zostanie zastosowana wyżej wymieniona metoda to muszą zostać podjęte środki w celu zapewnienia, że pobrane próbki będą identyfikowane ze zwierzętami od, których badane mleko czy surowica zostały pobrane.

ZAŁĄCZNIK E (I)

(a) Choroby bydła:

- ◆ pryszczycza
- ◆ wścieklizna
- ◆ gruźlica
- ◆ bruceloza
- ◆ zaraza płucna bydła
- ◆ enzootyczna białaczka bydła
- ◆ wąglik

(b) Choroby świń

- ◆ wścieklizna
- ◆ bruceloza
- ◆ pomór klasyczny świń
- ◆ afrykański pomór świń
- ◆ pryszczycza
- ◆ choroba pęcherzykowa świń
- ◆ wąglik

ZAŁĄCZNIK E II)

- ◆ choroba Aujeszky
 - ◆ zakaźne zapalenie nosa i tchawicy bydła
 - ◆ bruceloza świń
 - ◆ wirusowe zapalenie żołądka i jelit u świń
-

ZAŁĄCZNIK F

Wzór 1

ŚWIADECTWO ZDROWIA DLA ZWIERZĄT, NALEŻĄCYCH DO GATUNKU BYDŁO, PRZEZNACZONYCH DO UBOJU ⁽¹⁾, CHOWU ⁽¹⁾, PRODUKCJI ⁽¹⁾

Państwo Członkowskie pochodzenia:

Region pochodzenia:

Numer świadectwa ⁽⁷⁾
Numer referencyjny do oryginału świadectwa ⁽⁸⁾

SEKCJA A

Nazwisko (nazwa) i adres wysyłającego:

Nazwa i adres gospodarstwa pochodzenia:

Numer zatwierdzenia dealera: ⁽²⁾Adres i numer zatwierdzenia punktu gromadzenia w Państwie Członkowskim pochodzenia ⁽¹⁾ lub tranzytu ⁽¹⁾: ⁽³⁾**Informacja o zdrowiu**

Niniejszym zaświadczam, że każde zwierzę w opisanej poniżej wysyłce

- otrzymano z gospodarstwa pochodzenia oraz obszaru, które zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty lub krajowym, nie podlega żadnym restrykcjom czy ograniczeniom z powodów chorób zwierząt atakujących bydło;
- otrzymano ze stada pochodzenia usytuowanego w Państwie Członkowskim lub części jego terytorium
 - z siecią nadzoru zatwierdzoną: Decyzją Komisji/....../EC ⁽³⁾
 - które jest uznane jako będące;
 - ◆ urzędowo wolne od gruźlicy Decyzją Komisji/....../EC ⁽³⁾
 - ◆ urzędowo wolne od brucelozy Decyzją Komisji/....../EC ⁽³⁾
 - ◆ urzędowo wolne od białaczki Decyzją Komisji/....../EC ⁽³⁾
- ⁽³⁾ jest zwierzęciem do chowu ⁽¹⁾ lub produkcji ⁽¹⁾, które:
 - ◆ tak dalece jak mogą być tego pewny, znajdowało się w gospodarstwie pochodzenia przez ostatnie 30 dni, lub od urodzenia jeśli nie ma ukończonych 30 dni życia oraz, że w tym czasie żadne zwierzę importowane z kraju trzeciego nie zostało wprowadzone do tego gospodarstwa, jeśli nie było ono odizolowane od wszystkich zwierząt znajdujących się w tym gospodarstwie.
 - ◆ pochodzi ze stada, które jest urzędowo wolne od gruźlicy, brucelozy i białaczki oraz w czasie 30 dni przed wysyłką z gospodarstwa pochodzenia zostało poddane następującym testom, zgodnie z postanowieniami Artykułu 6 (2) Dyrektywy 64/432/EEC, z wynikami ujemnymi:

Test	Test nie wymagany dla następujących kategorii zwierząt	Wymagany Tak/Nie ⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾	Data badania lub pobierania próbek
Próba tuberkulinowa	Zwierzęta poniżej 6 tygodni życia		
Test seroaglutynacyjny ⁽⁶⁾ w kierunku brucelozy	Zwierzęta wykastrowane oraz zwierzęta poniżej 12 miesięcy życia		
Test na białaczkę	Zwierzęta poniżej 12 miesięcy życia		

- ⁽³⁾ jest zwierzęciem do uboju pochodzącym ze stada urzędowo wolnego od gruźlicy i białaczki i jest
 - ◆ albo wykastrowane ⁽³⁾ lub
 - ◆ nie wykastrowane i pochodzi ze stada urzędowo wolnego od brucelozy ⁽³⁾
- ⁽³⁾ jest zwierzęciem do uboju pochodzącym ze stada, które nie jest urzędowo wolne od gruźlicy, brucelozy i białaczki i zostaje wysłane, zgodnie z postanowieniami Artykułu 6 (3) Dyrektywy 64/432/EEC, według zezwolenia Nr z gospodarstwa w Hiszpanii oraz w ciągu 30 dni poprzedzających wysyłkę z gospodarstwa pochodzenia zostało poddane, z wynikami ujemnymi, następującym testom:

Test	Data badania lub pobierania próbek
Próba tuberkulinowa	
Test seroaglutynacyjny ⁽⁶⁾ w kierunku brucelozy	
Test na białaczkę	

6.⁽¹¹⁾ opierając się na podstawie informacji podanej albo w urzędowym dokumencie lub w świadectwie, w którym Sekcja A i B została wypełniona przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez zatwierdzonego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za

gospodarstwo, należy wypełnić odpowiednie wymagania zdrowotne zawarte w punktach 1 do 5 Sekcji A, które z tego powodu nie są szczegółowo podane w niniejszym świadectwie.

7. ³ jest zwierzęciem w wieku poniżej 30 miesięcy, przeznaczonym na ubój i produkcję mięsa, pochodzącym ze stada opatrzonego oficjalnymi świadectwami, stwierdzającymi brak występowania gruźlicy, brucelozy i przerostu tkanek układu białokrwinkowego, i zostaje wysłane zgodnie z postanowieniami artykułu 6 ust.2 lit. e) Dyrektywy nr 64/432/EWG, zgodnie z licencją nr...”.

SEKCJA B

Opis wysyłki

Data wysyłki:

Ogólna ilość zwierząt:

Identyfikacja zwierzęcia (zwierząt):

Numer paszportu	Numer tymczasowego dokumentu (dla zwierząt poniżej 4 tygodnia życia)	Urzędowe oznakowanie (do 31. 08. 1999 dla zwierząt do uboju zgodnie z Artykułem 4 (1) Rozporządzenia Rady (EC) Nr 820/97)

Jeśli to niezbędne należy kontynuować na załączonym wykazie podpisanym i podstemplowanym przez urzędowego lub zatwierzonego lekarza weterynarii.

Numer zatwierdzenia firmy / osoby transportującej (jeśli różni się od tej wymienionej w Sekcji C i / lub jeśli odległość transportu przekracza 50 km):

Środek transportu: Rejestracja:

Poświadczenie Sekcji A i B

Urzędowy stempel	Miejsce	Data	Podpis (*)

Nazwisko i uprawnienia dużymi literami:

Adres podpisującego lekarza weterynarii:

(*) Sekcja A i B świadectwa musi być podpisana i podstemplowane, albo przez urzędowego lekarza weterynarii gospodarstwa pochodzenia, jeśli nie jest lekarzem weterynarii podpisującym sekcję C, lub podpisane przez zatwierzonego lekarza weterynarii gospodarstwa pochodzenia, jeśli Państwo Członkowskie wysyłki wprowadziło system nadzoru sieciowego, zatwierdzony Decyzją Komisji .../.../EC, lub podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za zatwierdzony punkt gromadzenia w dniu wysyłki zwierząt.

SEKCJA C ⁽⁹⁾

Nazwisko (nazwa) i adres odbiorcy:.....

Nazwa i adres gospodarstwa przeznaczenia ⁽¹⁾ lub zatwierzonego punktu gromadzenia w Państwie Członkowskim przeznaczenia ⁽¹⁾

(tą część należy wypełnić drukowanymi literami)

Nazwa:

Ulica:

Kraj / prowincja:

Kod pocztowy: Państwo Członkowskie:

Numer zatwierdzenia dealera: ⁽³⁾

Numer zatwierdzenia firmy / osoby transportującej (jeśli odległość transportu przekracza 50 km):

⁽¹⁰⁾

Środek transportu: Rejestracja:

Po przeprowadzeniu, wymaganej rozporządzeniami, inspekcji niniejszym zaświadczam, że:

1. opisane powyżej zwierzęta zostały poddane inspekcji dnia (wstaw datę) w czasie 24 godzin poprzedzających wysyłkę i nie wykazywały objawów choroby zakaźnej lub zaraźliwej;
2. gospodarstwo pochodzenia i, jeśli jest to właściwe, zatwierdzony punkt gromadzenia znajdują się na terenie nie podlegającym zakazom lub restrykcjom z powodu chorób zwierząt dotykających bydło, zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty lub krajowym;
3. wszystkie mające tu zastosowanie postanowienia Dyrektywy Rady 64/432/EEC zostały spełnione;
4. ⁽³⁾ powyższe zwierzęta spełniają dodatkowe gwarancje dotyczące:
 - ◆ Choroby:
 - ◆ Zgodnie z Decyzją Komisji/...../EC;
5. zwierzęta nie przebywały dłużej niż sześć dni w zatwierdzonym punkcie gromadzenia ⁽³⁾.
6. w czasie inspekcji powyższe zwierzęta były zdadne do transportu w ramach zamierzonej podróży zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 91/628/EWG ⁽¹²⁾.

Poświadczenie Sekcji C

Urzędowy stempel	Miejsce	Data	Podpis (*)

Nazwisko i uprawnienia dużymi literami:

Adres podpisującego lekarza weterynarii:

(*) Sekcja C świadectwa musi być podpisana i podstemplowana przez urzędowego lekarza weterynarii albo gospodarstwa pochodzenia, lub zatwierdzonego punktu gromadzenia znajdującego się w Państwie Członkowskim pochodzenia lub zatwierdzonego punktu gromadzenia znajdującego się w Państwie Członkowskim tranzytowym, w czasie wypełniania świadectwa dla wysyłki zwierząt do Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Dodatkowa informacja

2. Niniejsze świadectwo musi być podpisane i postemplowane w kolorze różniącym się od druku.
3. Świadectwo pozostaje ważne w ciągu 10 dni od daty inspekcji zdrowotnej, o której mowa w Sekcji C, przeprowadzonej w Państwie Członkowskim pochodzenia.
4. Wymagane szczegółowe dane zawarte w tym świadectwie muszą być wprowadzone do systemu ANIMO w dniu wystawiania świadectwa a przynajmniej nie później niż 24 godziny po jego wystawieniu.

⁽¹⁾ Niewłaściwe skreśl.⁽²⁾ Nie mające zastosowania jeśli zwierzęta pochodzą z kilku gospodarstw.⁽³⁾ Skreśl nie mające zastosowania.⁽⁴⁾ Nie wymagane jeśli system nadzoru sieciowego jest zatwierdzony Decyzją Komisji/...../EC.⁽⁵⁾ Nie wymagane jeśli Państwo Członkowskie lub część Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się stado jest uznane za urzędowo wolne od danej choroby.⁽⁶⁾ Lub każdy inny test zatwierdzony zgodnie z postanowieniami Artykułu 17 Dyrektywy 64/432/EC.⁽⁷⁾ Do wypełnienia przez urzędowego lekarza weterynarii Państwa Członkowskiego pochodzenia.⁽⁸⁾ Do wypełnienia przez urzędowego lekarza weterynarii w zatwierdzonym punkcie gromadzenia tranzytowego Państwa Członkowskiego.⁽⁹⁾ Skreśl jeśli świadectwo jest używane do przemieszczania zwierząt w obrębie Państwa Członkowskiego pochodzenia i wypełnione i podpisane są tylko Sekcje A i B.⁽¹⁰⁾ Skreśl jeśli osoba / firma transportująca nie różni się od tej wymienionej w Sekcji B.⁽¹¹⁾ Punkt 6 Sekcji A musi być podpisany przez urzędowego lekarza weterynarii w zatwierdzonym punkcie gromadzenia, po dokonaniu sprawdzenia dokumentów i tożsamości zwierząt przybyłych z urzędowym dokumentem lub wypełnionymi Sekcjami A i B świadectwa, w przeciwnym razie punkt ten powinien zostać skreślony.⁽¹²⁾ Niniejsze oświadczenie nie zwalnia przewoźników z ich obowiązków zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi, w szczególności dotyczącymi zdadności zwierząt do transportu.

Wzór 2

**ŚWIADECTWO ZDROWIA DLA ZWIERZĄT, NALEŻĄCYCH DO GATUNKU TRZODA CHLEWNA,
PRZEZNACZONYCH DO UBOJU ⁽¹⁾, CHOWU ⁽¹⁾, PRODUKCJI ⁽¹⁾**

Państwo Członkowskie pochodzenia:

Region pochodzenia:

Numer świadectwa ⁽⁴⁾
Numer referencyjny do oryginału świadectwa ⁽⁵⁾

SEKCJA A

Nazwisko (nazwa) i adres wysyłającego:

Nazwa i adres gospodarstwa pochodzenia:

Numer zatwierdzenia dealera: ⁽²⁾Adres i numer zatwierdzenia punktu gromadzenia w Państwie Członkowskim pochodzenia ⁽¹⁾ lub tranzytu ⁽¹⁾: ⁽³⁾**Informacja o zdrowiu**

Niniejszym zaświadczam, że każde zwierzę w opisanej poniżej wysyłce

1. otrzymano z gospodarstwa pochodzenia oraz obszaru, które zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty lub krajowym, nie podlega żadnym restrykcjom czy ograniczeniom z powodów chorób zwierząt atakujących trzodę chlewną;

2. ⁽³⁾ jest zwierzęciem do chowu ⁽¹⁾ lub produkcji ⁽¹⁾, które tak dalece jak mogą być tego pewny, znajdowało się w gospodarstwie pochodzenia przez ostatnie 30 dni, lub od urodzenia jeśli nie ma ukończonych 30 dni życia oraz, że w tym czasie żadne zwierzę importowane z kraju trzeciego nie zostało wprowadzone do tego gospodarstwa, jeśli nie było ono odizolowane od wszystkich zwierząt znajdujących się w tym gospodarstwie.

SEKCJA B

Opis wysyłki

Data wysyłki:

Ogólna ilość zwierząt:

Identyfikacja zwierzęcia (zwierząt):

Rasa	Data urodzenia	Urzędowe oznakowanie

Jeśli to niezbędne należy kontynuować na załączonym wykazie podpisanym i podstemplowanym przez urzędowego lub zatwierdzonego lekarza weterynarii.

Numer zatwierdzenia firmy / osoby transportującej (jeśli różni się od tej wymienionej w Sekcji C i / lub jeśli odległość transportu przekracza 50 km):

Środek transportu: Rejestracja:

Poświadczenie Sekcji A i B

Urzędowy stempel	Miejsce	Data	Podpis (*)

Nazwisko i uprawnienia dużymi literami:

Adres podpisującego lekarza weterynarii:

(*) Sekcja A i B świadectwa musi być albo

podpisana i podstemplowana, przez urzędowego lekarza weterynarii gospodarstwa pochodzenia, jeżeli nie jest on lekarzem weterynarii podpisującym Sekcję C, lub podpisane przez zatwierdzonego lekarza weterynarii gospodarstwa pochodzenia, jeśli Państwo Członkowskie wysyłki wprowadziło system nadzoru sieciowego, zatwierdzony Decyzją Komisji .../.../EC,

lub podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za zatwierdzony punkt gromadzenia, w dniu wysyłki zwierząt.

SEKCJA C ⁽⁶⁾

Nazwisko (nazwa) i adres odbiorcy:

Nazwa i adres gospodarstwa przeznaczenia (tą część należy wypełnić drukowanymi literami)

Nazwa:

Ulica:

Kraj / prowincja:

Kod pocztowy: Państwo Członkowskie:

Numer zatwierdzenia firmy / osoby transportującej (jeśli odległość transportu przekracza 50 km):

Środek transportu: Rejestracja: ⁽⁷⁾

Po przeprowadzeniu, wymaganej rozporządzeniami, inspekcji niniejszym zaświadczam, że:

1. opisane powyżej zwierzęta zostały poddane inspekcji dnia (wstaw datę) w czasie 24 godzin poprzedzających wysyłkę i nie wykazywały objawów choroby zakaźnej lub zaraźliwej;
2. gospodarstwo pochodzenia i, jeśli jest to właściwe, zatwierdzony punkt gromadzenia znajdują się na terenie nie podlegającym zakazom lub restrykcjom z powodu chorób zwierząt dotykających bydło zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty lub krajowym;
3. wszystkie mające tu zastosowanie postanowienia Dyrektywy Rady 64/432/EEC zostały spełnione;
4. ⁽³⁾ powyższe zwierzęta spełniają dodatkowe gwarancje dotyczące:
 - ◆ choroby:
 - ◆ zgodnie z Decyzją Komisji/...../EC;
5. zwierzęta nie przebywały dłużej niż sześć dni w zatwierdzonym punkcie gromadzenia ⁽³⁾.
6. w czasie inspekcji powyższe zwierzęta były zdadne do transportu w ramach zamierzonej podróży zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 91/628/EWG ⁽⁸⁾.

Poświadczenie Sekcji C

Urzędowy stempel	Miejsce	Data	Podpis (*)

Nazwisko i uprawnienia dużymi literami:

Adres podpisującego lekarza weterynarii:

(*) Sekcja C świadectwa musi być podpisana i podstemplowana przez urzędowego lekarza weterynarii albo gospodarstwa pochodzenia, lub zatwierdzonego punktu gromadzenia znajdującego się w Państwie Członkowskim pochodzenia lub zatwierdzonego punktu gromadzenia znajdującego się w Państwie Członkowskim tranzytowym, w czasie wypełniania świadectwa dla wysyłki zwierząt do Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Dodatkowa informacja

2. Niniejsze świadectwo musi być podpisane i postemplowane w kolorze różniącym się od druku.
3. Świadectwo pozostaje ważne w ciągu 10 dni od daty inspekcji zdrowotnej, o której mowa w Sekcji C, przeprowadzonej w Państwie Członkowskim pochodzenia.
4. Wymagane szczegółowe dane zawarte w tym świadectwie muszą być wprowadzone do systemu ANIMO w dniu wystawiania świadectwa a przynajmniej nie później niż 24 godziny po jego wystawieniu.

⁽¹⁾Niewłaściwe skreśl.⁽²⁾ Nie mające zastosowania jeśli zwierzęta pochodzą z kilku gospodarstw.⁽³⁾ Skreśl nie mające zastosowania.⁽⁴⁾ Do wypełnienia przez urzędowego lekarza weterynarii Państwa Członkowskiego pochodzenia.⁽⁵⁾ Do wypełnienia przez urzędowego lekarza weterynarii w zatwierdzonym punkcie gromadzenia tranzytowego Państwa Członkowskiego.⁽⁶⁾ Skreśl jeśli świadectwo jest używane do przemieszczania zwierząt w obrębie Państwa Członkowskiego pochodzenia i wypełnione i podpisane są tylko Sekcje A i B.⁽⁷⁾ Skreśl jeśli osoba / firma transportująca nie różni się od tej wymienionej w Sekcji.⁽⁸⁾ Niniejsze oświadczenie nie zwalnia przewoźników z ich obowiązków zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi, w szczególności dotyczącymi zdatności zwierząt do transportu.

DYREKTYWA RADY**o warunkach sanitarnych przy produkcji i wprowadzaniu na rynek świeżego mięsa****(64/433/EEC)**

Poprawiona oraz uaktualniona Dyrektywami Rady 91/496 z 29 lipca 1991 roku i 92/5 z 10 lutego 1992 oraz Decyzjami Rady 95/1 z 1 stycznia 1995 roku i 95/23 z 22 czerwca 1995 roku

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności Artykuł 43 tam zawarty,

Mając na względzie propozycje Komisji,

Mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego,

Mając na względzie opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego,

Zważywszy, że Rozporządzenie Rady (EEC) Nr 805/68 z 27 czerwca 1968 roku o wspólnej organizacji rynku wołowiną i cielęciną¹, Rozporządzenie Rady (EEC) Nr 2759/75 z 29 października 1975 roku o wspólnej organizacji rynku wieprzowiną² oraz Rozporządzenie Rady (EEC) Nr 3013/89 z 25 września 1989 roku o wspólnej organizacji rynku baraniną i mięsem kozim³, stworzyły podstawy do wolnego obiegu wołowiny i cielęciny, wieprzowiny, baraniny i mięsa koziego;

Zważywszy, że tak długo jak handel mięsem wewnątrz Wspólnoty jest utrudniony z powodu różnic pomiędzy

wymaganiami sanitarnymi poszczególnych Państw Członkowskich jeśli chodzi o mięso to wprowadzenie wspomnianych powyżej uregulowań nie przyniesie zamierzonego skutku;

Zważywszy, że w celu wyeliminowania istniejących różnic przepisy sanitarne Państw Członkowskich muszą być zbliżane zgodnie z wyżej wspomnianymi rozporządzeniami;

Zważywszy, że obiektem takiego zbliżania musi być w szczególności ujednoczenie wymagań sanitarnych dla mięsa w rzeźniach i zakładach rozbioru oraz podczas jego przechowywania i transportu; zważywszy, że powinien być wprowadzony system zatwierdzania rzeźni i zakładów rozbioru, które spełniają wymagania określone w niniejszej Dyrektywie, wraz z procedurami inspekcyjnymi Wspólnoty dla zapewnienia, że warunki takiego zatwierdzenia są przestrzegane; zważywszy, że powinny być wprowadzone przepisy dla zatwierdzania chłodni składowych;

Zważywszy, że małe zakłady powinny być zatwierdzane przy uproszczonych kryteriach dotyczących struktury i infrastruktury ale ciągle muszą spełniać wymagania sanitarne określone w niniejszej Dyrektywie;

Zważywszy, iż znakowanie sanitarne mięsa oraz poświadczenie przez urzędowego lekarza weterynarii dokumentu transportowego zakładu mięsnego pochodzenia jest najlepszym sposobem dla zapewnienia właściwej władzy miejsca przeznaczenia, że wysyłka mięsa odpowiada przepisom niniejszej Dyrektywy; zważywszy, że świadectwo zdrowia powinno być utrzymane dla weryfikacji miejsca przeznaczenia mięsa;

Zważywszy, że zasady, przepisy i środki ochronne ustalone Dyrektywą Rady 90/675/EEC z 10 grudnia 1990 roku, określające zasady obowiązujące przy organizacji kontroli

¹ OJ Nr L 148, 28. 6. 1968, str. 24. Rozporządzenie ostatnio znowelizowane przez Rozporządzenie (EEC) Nr 3577/90 (OJ Nr L 353, 17. 12. 1990, str. 23).

² OJ Nr L 282, 1. 11. 1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio znowelizowane przez Rozporządzenie (EEC) Nr 1249/89 (OJ Nr L 129, 11. 5. 1989, str. 12).

³ OJ Nr L 289, 7. 10. 1989, str. 1. Rozporządzenie ostatnio znowelizowane przez Rozporządzenie (EEC) Nr 3577/90 (OJ Nr L 353, 31. 12. 1990, str. 23).

weterynaryjnych dla produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich⁴, powinny być tutaj stosowane;

Zważywszy, że w kontekście handlu pomiędzy Państwami Członkowskimi, powinny być także stosowane przepisy określone w Dyrektywie 89/662/EEC z 11 grudnia 1989 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrz Wspólnoty z myślą o zakończeniu tworzenia rynku wewnętrznego⁵

Zważywszy, że Komisja powinna mieć powierzone zadanie przyjęcia pewnych środków dla wprowadzenia niniejszej Dyrektywy w życie; zważywszy, że w tym celu powinny być określone procedury ustalające bliską i efektywną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza Dyrektywa określa przepisy sanitarne dotyczące produkcji i umieszczania na rynku świeżego mięsa przeznaczonego do spożycia przez ludzi, pochodzącego z następujących gatunków zwierząt domowych: bydła (włączając gatunki *Bubalus bubalis* oraz *Bison bison*), trzody chlewnej, owiec i kóz oraz domowych zwierząt jednokopytnych.

2. Dyrektywa niniejsza nie będzie stosowana do rozbioru i przechowywania świeżego mięsa, mającego miejsce w sklepach sprzedaży detalicznej lub pomieszczeniach przyległych do punktów sprzedaży, jeśli jego rozbiór i przechowywanie służy wyłącznie do zaopatrywania miejscowego konsumenta.

3. Dyrektywa niniejsza będzie stosowana z zastrzeżeniem do specjalnych przepisów Wspólnoty dotyczących mięsa mielonego.

⁴ OJ Nr L 373, 30. 12. 1990, str. 1.

⁵ OJ Nr L 395, 30. 12. 1989, str. 13. Dyrektywa znowelizowana przez Dyrektywę 90/675/EEC (OJ Nr L 373, 31. 12. 1990, str. 1).

4. Dyrektywa niniejsza nie wpłynie na jakiegokolwiek restrykcje, wprowadzone w związku z ogólnymi postanowieniami Traktatu, dotyczące sprzedaży detalicznej mięsa zwierząt jednokopytnych.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej Dyrektywy:

(a) „mięso” znaczy wszystkie części domowych gatunków bydła (włączając gatunki *Bubalus bubalis* oraz *Bison bison*), trzody chlewnej, owiec i kóz oraz domowych zwierząt jednokopytnych, które są przeznaczone do spożycia przez ludzi;

(b) „świeże mięso” znaczy mięso, które nie przeszło żadnej innej obróbki oprócz schłodzenia zapewniającego przedłużenia okresu przechowywania, a także mięso zapakowane próżniowo lub zapakowane w kontrolowanej atmosferze.

(c) „mięso uzyskane drogą mechaniczną” znaczy mięso otrzymane za pomocą narzędzi mechanicznych z tkanek przylegających do kości, a przeznaczone dla zakładów zatwierdzonych zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 77/99/EEC⁶, nie dotyczy to mięsa uzyskanego z kości głowy, odcinków dalszych kończyn położonych poniżej stawów nadgarstka i skokowego a w przypadku świń także z kręgów ogonowych;

(d) „tusza” znaczy całe ciało ubitego zwierzęcia po wykrwawianiu, wytrzewieniu oraz usunięciu kończyn w stawie nadgarstkowym i skokowym, usunięciu głowy, ogona i wymienia, a dodatkowo u bydła, owiec, kóz i zwierząt jednokopytnych także po oskórowaniu. Jednakże, w przypadku świń, można zaniechać usunięcia głowy gdy mięso jest przeznaczone do obróbki zgodnie z postanowieniem Dyrektywy 77/99/EEC;

(e) „uboczne surowce rzeźne” znaczy świeże mięso, z wyjątkiem tuszy, jak została ona określona w punkcie (d), nawet jeśli w dalszym ciągu pozostaje ono złączone z tuszą;

⁶ OJ Nr L 26, 31. 1. 1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio poprawiona przez Dyrektywę 89/662/EEC (OJ Nr L 395, 31. 12. 1989, str. 13).

(f) „trzewia” znaczy uboczne surowce rzeźne pochodzące z jamy piersiowej, brzusznej i miednicznej z tchawicą i przelykiem włącznie;

(g) „urzędowy lekarz weterynarii” znaczy lekarz weterynarii wyznaczony przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;

(h) „kraj eksportujący” znaczy Państwo Członkowskie, z którego świeże mięso jest wysyłane;

(i) „kraj miejsca przeznaczenia” znaczy Państwo Członkowskie, do którego świeże mięso jest wysyłane z innego Państwa Członkowskiego;

(j) „środki transportu” znaczy przewożące ładunki przedziały samochodów, wagonów kolejowych oraz samolotów, ładownie statków czy też kontenery transportowane drogą lądową, morską i powietrzną;

(k) „zakład” znaczy zatwierdzona rzeźnia, zatwierdzony zakład rozbioru mięsa lub zatwierdzona chłodnia składowa czy też kompleks grupujący kilka takich zakładów;

(l) „opakowanie pierwotne” znaczy zabezpieczenie świeżego mięsa poprzez zawijanie lub z użyciem pojemnika, który ma bezpośredni kontakt z przedmiotowym świeżym mięsem oraz sam materiał użyty do zawijania lub sam pojemnik;

(m) „opakowanie wtórne” znaczy umieszczenie zawiniętego świeżego mięsa w pojemniku lub umieszczenie pierwotnego pojemnika w drugim pojemniku oraz sam drugi pojemnik;

(n) „ubój z konieczności” znaczy jakikolwiek ubój zarządzony przez urzędowego lekarza weterynarii w następstwie wypadku lub poważnych zaburzeń fizjologicznych i czynnościowych. Ubój z konieczności może mieć miejsce poza rzeźnią jeśli lekarz weterynarii uważa, że transport zwierzęcia jest niemożliwy albo, że spowoduje on niepotrzebne cierpienie zwierzęcia.

95/23

(o) „zakład przepakowania” znaczy zakład lub magazyn, w którym zapakowane mięso przeznaczone do wprowadzenia na rynek jest rozpakowane i / lub następnie umieszczone w innej wielkości opakowaniach.

Artykuł 3

64/433

1. Każde Państwo Członkowskie zapewni, że:

A. tusze, półtusze, czy półtusze rozebrane na nie więcej niż trzy hurtowe części oraz ćwierćtusze:

95/23

(a) zostały pobrane z rzeźni spełniającej warunki określone w Rozdziałach I oraz II Załącznika I oraz zatwierdzonej i nadzorowanej zgodnie z postanowieniami Artykułu 10;

64/433

(b) pochodzą od zwierząt badanych przed ubojem przez urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z postanowieniami Rozdziału VI załącznika I oraz w rezultacie tego badania zostały uznane za nadające się do uboju dla celów przewidzianych w niniejszej Dyrektywie;

(c) były poddane obróbce w odpowiednich warunkach sanitarnych zgodnych z warunkami ustalonymi w Rozdziałach V i VII Załącznika I;

(d) były zbadane po uboju przez urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z postanowieniami Rozdziału VII Załącznika I, i nie wykazują jakichkolwiek zmian, z wyjątkiem zmian pourazowych, które mogły zdarzyć się na krótko przed ubojem albo umiejscowionych wad rozwojowych czy zmian miejscowych pod warunkiem, że zostanie ustalone, jeśli to niezbędne za pomocą niezbędnych testów laboratoryjnych, że te zmiany pourazowe, wady rozwojowe czy inne zmiany nie czynią tusz lub ubocznych surowców rzeźnych niezdatnymi do spożycia przez ludzi lub szkodliwymi dla zdrowia ludzi;

(e) są oznakowane pieczęciami sanitarnymi, zgodnie z postanowieniami Rozdziału XI Załącznika I;

(f) podczas transportu posiadają towarzyszące:

(i) do 30 czerwca 1993 roku, świadectwo zdrowia wydane przez urzędowego lekarza weterynarii w czasie załadunku, które musi odpowiadać w formie i zawartości wzorowi zamieszczonemu w Załączniku V oraz musi być sporządzone przynajmniej w urzędowym języku lub językach kraju miejsca przeznaczenia. Musi ono składać się z pojedynczej kartki papieru.

95/23

(ii) towarzyszący dokument handlowy, który musi:

-- być sporządzony przez zakład wysyłający,
-- oprócz szczegółowych informacji, przewidzianych w punkcie 50 Rozdziału X Załącznika I, zawierać numer zatwierdzenia weterynaryjnego danego zatwierdzonego zakładu, a w przypadku mięsa mrożonego także, wyraźnie podany miesiąc i rok zamrożenia,

-- dla mięsa przeznaczonego do Finlandii i Szwecji, zawierać jedną ze wskázówek przewidzianych w trzecim akapicie części IV Załącznika IV,

-- być przetrzymywane przez odbiorcę, aby mogło być przedstawione na żądanie właściwej władzy. Dane komputerowe muszą być wydrukowane na żądanie wyżej wspomnianej władzy;

Na żądanie właściwej władzy Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia musi być dostarczona ocena sanitarna jeżeli po przeróbce mięso jest przeznaczone na eksport do kraju trzeciego. Koszty poniesione w związku z taką oceną będą poniesione przez strony danej operacji handlowej;

64/433
(iii) świadectwo zdrowia sporządzone zgodnie z postanowieniami Rozdziału XI Załącznika I, w przypadku mięsa pochodzącego z rzeźni usytuowanej w regionie lub obszarze zastrzeżonym lub w przypadku mięsa wysyłanego do innego Państwa Członkowskiego, po tranżycie przez kraj trzeci, w zaplombowanym samochodzie ciężarowym.

Szczegółowe przepisy stosowania punktu (ii), a w szczególności związane z nadaniem numerów kodowych oraz ze sporządzeniem jednej lub kilku list wyznaczonych urzędowych lekarzy weterynarii, będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

(g) po poddaniu ich badaniu poubojowemu są przechowywane, zgodnie z postanowieniami Rozdziału XIV Załącznika I, w dobrych warunkach sanitarnych oraz w zakładzie zatwierdzonym zgodnie z Artykułem 10 i nadzorowanym zgodnie z postanowieniami Rozdziału X Załącznika I;

(h) są transportowane w zadawalających warunkach sanitarnych, zgodnych z postanowieniami Rozdziału XV Załącznika I;

95/23

B. części pochodzące z rozbioru lub kawałki mniejsze niż te wymienione a Sekcji A albo mięso bez kości zapakowane czy nie zapakowane:

(a) były pozbawione kości lub poddane rozbiorowi
64/433

w zakładzie rozbioru mięsa, który spełnia warunki określone w Rozdziałach I i III Załącznika I oraz jest zatwierdzony i nadzorowany zgodnie z postanowieniami Artykułu 10;

95/23

(b) były pozbawione kości lub poddane rozbiorowi albo zapakowane

64/433

oraz pozyskane zgodnie z postanowieniami Rozdziału IX Załącznika I i pochodziły ze:

-- świeżego mięsa, które spełnia wymagania ustanowione w sekcji A, z wyjątkiem wymagań wspomnianych w podpunkcie (h) oraz, które jest transportowane zgodnie z postanowieniami Rozdziału XV Załącznika I, lub

-- świeżego mięsa importowanego z krajów trzecich zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 90/675/EEC;

(c) były przechowywane w warunkach, które odpowiadają postanowieniom Rozdziału XV Załącznika I, w zakładach zatwierdzonych zgodnie z postanowieniami Artykułu 10 oraz nadzorowanych zgodnie z postanowieniami Rozdziału X Załącznika I;

(d) były zbadane przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z postanowieniami Rozdziału X Załącznika I;

(e) spełniają wymagania dotyczące pakowania pierwotnego oraz pakowania wtórnego określone w Rozdziale X Załącznika I;

(f) spełniają wymagania sekcji A (c), (e), (f) oraz (h);

C. Uboczne surowce rzeźne pochodzą z zatwierdzonej rzeźni lub zatwierdzonego zakładu rozbioru mięsa.

95/23

Uboczne surowce rzeźne, które nie zostały poddane rozbiorowi, muszą spełniać wymagania sekcji A i B,

64/433

Uboczne surowce rzeźne muszą spełniać wymagania sekcji B.

Podpunkt drugi skreślony przez 95/23

64/433

D. świeże mięso, które było przechowywane zgodnie z postanowieniami niniejszej Dyrektywy w chłodni składowej zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie oraz, które później nie zostało poddane żadnej obróbce, z wyjątkiem czynności związanych ze składowaniem:

(a) spełnia wymagania sekcji A (c), (e), (g) i (h) oraz sekcji B i C albo jest to mięso importowane z krajów trzecich zgodnie z wymaganiami Dyrektywy 90/675/EEC;

(b) podczas transportu do miejsca przeznaczenia posiada towarzyszący dokument handlowy lub świadectwo wymienione w ustępie A (f).

95/23

W tym przypadku, w towarzyszącym dokumencie handlowym, musi być podany numer weterynaryjnego zatwierdzenia chłodni składowej.

64/433

Jeżeli mięso musi posiadać świadectwo zdrowia to powinno ono być wypełnione przez urzędowego lekarza weterynarii na podstawie świadectw zdrowia załączonych do wysyłki świeżego mięsa przy jego składowaniu oraz w przypadku importu musi stwierdzać miejsce jego pochodzenia;

E. świeże mięso produkowane zgodnie z postanowieniami niniejszej Dyrektywy, które było składowane w chłodni składowej kraju trzeciego, zatwierdzonej zgodnie z Dyrektywą Rady 72/462/EEC⁷, pod nadzorem celnym oraz które później nie zostało poddane żadnej obróbce, z wyjątkiem czynności związanych ze składowaniem:

(a) spełnia wymagania sekcji A, B i C;

(b) spełnia specjalne gwarancje dotyczące sprawdzania i potwierdzania zgodności z wymaganiami co do przechowywania oraz transportu;

⁷ OJ Nr L 224, 18. 8. 1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio znowelizowana przez Dyrektywę 91/174/EEC (OJ Nr L 85, 5. 4. 1991, str. 37).

(c) posiada towarzyszące świadectwo sporządzone według wzoru, który zostanie ustalony zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

Te specjalne gwarancje dotyczące sprawdzania i stwierdzania zgodności z wymaganiami dotyczącymi przechowywania i transportu oraz wydawania świadectwa będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

2. Jednakże, z zastrzeżeniem do wymagań Wspólnoty co do zdrowia zwierząt, ustęp 1 nie będzie stosowany do:

(a) świeżego mięsa przeznaczonego do wykorzystania innego niż spożycie przez ludzi;

(b) świeżego mięsa przeznaczonego na wystawy, specjalne badania czy analizy pod warunkiem, że urzędowa kontrola zapewni, że mięso nie zostanie wykorzystane do spożycia przez ludzi, a po zamknięciu wystawy lub po zakończeniu specjalnych badań czy analiz mięso to zostanie zniszczone, z wyjątkiem przypadku gdy zostało ono wcześniej zużyte dla celów analitycznych;

(c) świeżego mięsa przeznaczonego wyłącznie na zaopatrzenie organizacji międzynarodowych.

95/23

F. świeże mięso, z którego zostało usunięte opakowanie, i które ma być powtórnie zapakowane w innym zakładzie niż było pakowane pierwotnie:

(a) musi spełniać wymagania sekcji A, B i C i D;

(b) musi być wyjęte z opakowań i zapakowane ponownie w zakładzie przepakowania, który spełnia wymagania Rozdziału I Załącznika I oraz jest zatwierdzony i nadzorowany zgodnie z postanowieniami Artykułu 10.

Artykuł 4

A. Począwszy od 1 stycznia 1995 roku, Państwa Członkowskie, odstępując od postanowień Artykułu 3, mogą zezwolić na wprowadzenie do obrotu na rynku wewnętrznym mięsa pochodzącego z rzeźni nie spełniających wymagań Rozdziałów I i II Załącznika I, przy zapewnieniu, że zostaną spełnione następujące warunki:

(a) przedmiotowe rzeźnie muszą:

(i) ubijać nie więcej niż 20 dużych sztuk przeliczeniowych zwierząt na tydzień przy maksymalnej ilości 1000 dużych sztuk przeliczeniowych zwierząt w ciągu roku;

(ii) z Załącznika I, spełniać wymagania Rozdziałów V i VII, pierwszego, drugiego i czwartego ustępu punktu 66 oraz punktu 67 Rozdziału XIV oraz punktów 69, 71, 72 i 73 Rozdziału XV, z wyjątkiem wymagań odnoszących się do importowanego świeżego mięsa;

(iii) spełniać wymagania zawarte w Załączniku II;

(iv) powiadamiać z odpowiednim wyprzedzeniem służbę weterynaryjną o czasie uboju oraz ilości ubijanych zwierząt, a także o miejscu ich pochodzenia, umożliwiając w ten sposób przeprowadzenie badania przedubojowego zgodnego z postanowieniami Rozdziału VI Załącznika I, które to badanie może być dokonane w gospodarstwie lub w rzeźni.

(b) kierujący rzeźnią, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr:

- wprowadzanych do zakładu zwierząt oraz opuszczających zakład produktów,
- przeprowadzanych kontroli,
- wyników tych kontroli.

Informacja ta będzie przekazana właściwej władzy na jej prośbę;

(c) urzędowy lekarz weterynarii lub jego pomocnik musi przeprowadzać badanie poubojowe mięsa zgodnie z postanowieniami Rozdziału VIII Załącznika I przy przestrzeganiu postanowień punktu 32, Rozdziału VII tego samego Załącznika. W przypadku występowania zmian właściwości mięsa lub kiedy mięso wykazuje oznaki rozkładu, to badanie poubojowe musi być przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii. Urzędowy lekarz weterynarii, pod którego kierunkiem pracują jego pomocnicy, musi regularnie sprawdzać przestrzeganie przepisów sanitarno - weterynaryjnych określonych w Rozdziałach V i VII Załącznika I.

Przy stosowaniu postanowień niniejszego Artykułu Państwa Członkowskie będą używały następujących wskaźników przeliczeniowych:

(i) *wołowina i cielęcina*

-- zwierzęta dorosłe, gatunków bydła w rozumieniu Rozporządzenia (EEC) Nr 805/68 oraz zwierzęta jednokopytne: 1 duża sztuka przeliczeniowa

-- inne gatunki bydła: 0,50 dużych sztuk przeliczeniowych

(ii) *wieprzowina*

-- świnie o wadze żywej powyżej 100 kg: 0,20 dużych sztuk przeliczeniowych

-- inne świnie⁸: 0,15 dużych sztuk przeliczeniowych

(iii) *inne mięso*

-- owce i kozy: 0,10 dużych sztuk przeliczeniowych

-- jagnięta, kozłeta i prosięta ważące mniej niż 15 kg żywej wagi: 0,05 dużych sztuk przeliczeniowych.

B. W obrębie limitu 1000 dużych sztuk przeliczeniowych, wspomnianego w podpunkcie (a) (i), punktu pierwszego, sekcji A, Państwa Członkowskie mogą zezwalać na odstępianie od określonego tam limitu tygodniowego biorąc pod uwagę potrzeby ubijania jagniąt i kozłat w okresie czasu przed zbliżającymi się uroczystościami religijnymi, pod warunkiem, iż podczas uboju jest obecny urzędowy lekarz weterynarii, że spełniane są wymagania sanitarne oraz, że mięso nie było mrożone przed jego wprowadzeniem na rynek.

C. Maksymalny limit 1000 dużych sztuk przeliczeniowych, wymieniony w podpunkcie (a) (i), punktu pierwszego, sekcji A może być zastosowany do poszczególnych osób, ubijających swoje zwierzęta, w różnych dniach tygodnia oraz w zakładzie spełniającym następujące warunki:

(a) właściciel zakładu, czy też inna osoba korzystająca z zakładu, przeszedł specjalne przeszkolenie w zakresie warunków sanitarnych produkcji, które to szkolenie jest uznawane przez właściwą władzę;

⁸ Dla celów zastosowania wskaźników przeliczeniowych zwierzęta dzikie powinny być traktowane tak samo jak odpowiadające im gatunki zwierząt domowych

(b) ubijane zwierzęta są własnością właściciela zakładu lub prywatnego rzeźnika czy też zostały przez nich zakupione, a spełniają wymagania wymienione w punkcie (d);

(c) mięso jest produkowane w pomieszczeniach spełniających wymagania Załącznika II;

(d) produkcja musi być ograniczona do zakładów zaopatrywanych przez rzeźników wymienionych w punkcie (b) oraz do sprzedaży na miejscu lub dla miejscowych zakładów.

Jeżeli kilka oddzielnie ubijanych partii zwierząt sumuje się, to przewidziana ilość wymieniona w podpunkcie (a) (i), punktu pierwszego, sekcji A może być zwiększona do 30 dużych sztuk przeliczeniowych na tydzień lub do 1500 dużych sztuk przeliczeniowych w ciągu roku dla rzeźni spełniających warunki ustanowione w podpunkcie pierwszym. Państwa Członkowskie korzystające z takich możliwości przedstawią Komisji listę zakładów korzystających z takiej możliwości.

D. Zgodnie z procedurami przewidzianymi w Artykule 16, Państwa Członkowskie, na ich własną prośbę, mogą uzyskać zezwolenie na zastosowanie wymagań sekcji A dla rzeźni usytuowanych w regionach o trudnych warunkach geograficznych, mających z tego powodu trudności w zaopatrzeniu, które ubijają nie więcej niż 2000 dużych sztuk przeliczeniowych w ciągu roku.

E. Właściwa władza może udzielić zezwolenia na odstępstwa od postanowień Załącznika II w przypadku zakładów rozbioru mięsa, które nie znajdują się w zatwierdzonych zakładach, i które produkują nie więcej niż pięć ton mięsa bez kości na tydzień czy też równoważną ilość mięsa z kością.

Z Załącznika I, do czynności rozbioru i przechowywania w placówkach wymienionych w pierwszym podpunkcie, będą stosowane postanowienia Rozdziału V, postanowienia punktu 38 Rozdziału VII, postanowienia Rozdziału IX [z wyjątkiem wymagań co do temperatury wymaganej w pomieszczeniu rozbioru mięsa określonej w drugim zdaniu punktu 46 (c)] oraz postanowienia punktu 48 Rozdziału X.

F. Mięso, które pochodzi z zakładów wymienionych w niniejszym Artykule, i które zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi, biorąc pod uwagę wymagania sanitarne i zdrowotne określone w niniejszej Dyrektywie, musi być oznakowane pieczęcią krajową, która nie może być pomyłona z

pieczęcią Wspólnoty, a w szczególności nie może ona być owalna. Jednakże pieczęć ta nie jest niezbędna do znakowania mięsa pochodzącego z rozbioru, które nie zostało zapakowane.

G. Państwa Członkowskie mogą także zwolnić, z minimalnych wymagań Rozdziału I Załącznika I, chłodnie składowe o małej powierzchni przechowywania, w których przechowywane są wyłącznie zapakowane mięso oraz inna żywność. Szwecja, do dnia 20 czerwca 1997 roku, będzie mogła przechowywać zapakowane i nie zapakowane mięso w tej samej chłodni składowej ale pod warunkiem, że są one odpowiednio od siebie oddzielone.

H. Rzeźnie korzystające z odstępstw przewidzianych w niniejszym Artykule będą podlegały inspekcjom Wspólnoty wymaganych dla zatwierdzonych zakładów.

Artykuł 4a

1. Do dnia 31 grudnia 1995 roku, Państwa Członkowskie przedstawią wykaz zakładów wspomnianych w Artykule 2 Dyrektywy 91/498/EEC oraz wykaz zakładów, dla których ustalono limit czasowy zgodnie z niniejszym Artykułem.
2. Rzeźni, która kwalifikuje się do zwolnień zgodnie z postanowieniami Artykułu 2 Dyrektywy 91/498/EEC, a która spełniając wymagania właściwych władz może wykazać, że rozpoczęła przystosowywanie się do wymogów niniejszej Dyrektywy ale z powodów od niej niezależnych, nie może tego dokonać w czasie pierwotnie ustalonym, właściwe władze mogą udzielić dodatkowego czasu w celu dostosowania się do postanowień niniejszej Dyrektywy.
3. Jeżeli zakład, zarejestrowany zgodnie z postanowieniami Artykułu 4, przechodzi zmiany dokonywane na podstawie planu przebudowy, zatwierdzonego przez odpowiednie władze, w celu uzyskania autoryzacji zgodnie z ustaleniami Artykułu 10, to właściwa władza może określić ilości mięsa wprowadzanego przez dany zakład na rynek uzależniając to od postępu robót.
4. Przy przetransponowaniu postanowień niniejszej Dyrektywy w ustawodawstwo krajowe, Państwa Członkowskie określą sposób w jaki stosowane będą kary przewidziane w Artykule 10 oraz Artykule 2 (2) Dyrektywy 91/498/EEC w przypadku nie spełnienia, przez wymieniony w niniejszym Artykule zakład, zobowiązań podjętych w następstwie udzielonych

tymczasowych odstępstw, tak aby nakładanie tych kar mogło być zastosowane od 31 grudnia 1995 roku oraz jeśli chodzi o Szwecję od 31 grudnia 1996 roku, a od 31 grudnia 1997 roku jeśli chodzi o Austrię i Finlandię.

64/433

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że urzędowy lekarz weterynarii oceni za niezdatne do spożycia przez ludzi:

(a) mięsa ze zwierząt:

(i) u których, z zastrzeżeniem do chorób wymienionych w Załączniku C do Dyrektywy 90/425/EEC⁹, została zdiagnozowana jedna z następujących chorób:

- uogólniona aktynobacylloza lub promienica,
- szelestrnica,
- uogólniona gruźlica,
- uogólnione zapalenie węzłów chłonnych,
- nosaczna,
- wścieklizna,
- tężec,
- ostra postać salmonellozy,
- ostra postać brucelozy,
- różyca świń,
- botulizm,
- posocznica, ropnica, toksemia czy wiremia;

(ii) wykazujących ostre zmiany chorobowe przy: zapaleniu oskrzeli i płuc, zapaleniu opłucnej, zapaleniu otrzewnej,

zapaleniu macicy, zapaleniu wymienia, zapaleniu stawów, zapaleniu osierdzia, zapaleniu jelit oraz zapaleniu mózgu i opon mózgowych, które to zmiany są potwierdzone szczegółowym badaniem, jeśli to możliwe uzupełnione przez badanie bakteriologiczne i badanie pozostałości substancji posiadających działanie farmakologiczne.

Jednakże, jeśli wyniki wyżej wspomnianych badań specjalnych są korzystne, to tusza może być uznana za zdatną do spożycia przez ludzi, po wcześniejszym usunięciu wszystkich jej części niezdatnych do spożycia przez ludzi;

(iii) dotkniętych jedną z następujących chorób pasożytniczych:

95/23

uogólniona, widoczna makroskopowo

64/433

sarkosporidioza, uogólniona wągrzyca, włośnica;

(iv) martwych, martwo urodzonych i nie narodzonych;

(v) poddanych ubojowi za młodo, jeśli ich mięso wykazuje obrzęk;

(vi) wykazujących wychudzenie lub objawy zaawansowanej anemii;

(vii) wykazujących wielorakie guzy, ropnie lub poważne zranienia w różnych miejscach tuszy lub w różnych miejscach trzewi;

(b) mięso od zwierząt:

(i) które wykazywały wynik dodatni lub wątpliwy w przeprowadzanej śródskórnej próbie tuberkulinowej, a u których badanie, przeprowadzone zgodnie z postanowieniami punktu 41 (G) Rozdziału VIII Załącznika I, wykazało tylko zlokalizowane zmiany w pewnych organach lub pewnych partiach tuszy.

Jednakże, kiedy zmiany gruźliczowe są stwierdzane wyłącznie w węzłach chłonnych przynależnego organu lub części tuszy to zajęty organ lub część tuszy oraz należące do nich węzły chłonne będą uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi;

(ii) które reagowały dodatnio lub wątpliwie w teście na brucelozę jeśli stwierdzone zostały zmiany chorobowe wskazujące na ostrą infekcję.

⁹ OJ Nr L 224, 18. 8. 1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio znowelizowana przez Dyrektywę 91/174/EEC (OJ Nr L 85, 5. 4. 1991, str. 37).

Jeśli nawet nie zostały stwierdzone zmiany w wymieniu, układzie rozrodczym oraz we krwi mimo to musi być ono jednak uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi;

(c) -- części tuszy z poważnymi wylewami krwiotocznymi, ograniczonymi ropniami lub zlokalizowanymi zanieczyszczeniami,

-- uboczne surowce rzeźne lub trzewia ze zmianami patologicznymi o pochodzeniu zakaźnym, pasożytniczym lub urazowym;

(d) mięso, które:

-- wykazuje zmiany gorączkowe,

-- wykazuje poważne nieprawidłowości dotyczące zabarwienia, zapachu, konsystencji lub smaku;

(e) jeżeli urzędowy lekarz weterynarii jest przekonany, że tusza lub uboczne surowce rzeźne zawierają ogniska zapalenia serowaciejącego lub jakiegokolwiek inne zmiany ropne oraz jeżeli wspomniane zmiany nie są uogólnione albo związane z wychudzeniem:

(i) poszczególne organy z ich przynależnymi węzłami chłonnymi jeśli wspomniana zmiana znajduje się na powierzchni lub w samej tkance tego organu lub węzła chłonnego;

(ii) w każdym przypadku kiedy nie da się zastosować podpunktu (i) sama zmiana i otaczająca część tkanki, tak jak jest to przez niego oceniane za stosowne, mając na względzie okres czasu w jakim ta zmiana istnieje oraz stopień aktywności tej zmiany, przy zrozumieniu faktu, że zmiana całkowicie otoczona torebką musi być uważana za nieczynną;

(f) mięso pochodzące z wycięcia punktu klucia;

(g) jeżeli urzędowy lekarz weterynarii jest przekonany, że cała tusza, jej część lub jakikolwiek uboczny surowiec rzeźny jest dotknięty chorobą lub zmianami innymi niż tymi wspomnianymi w poprzednich punktach, to cała tusza, uboczny surowiec rzeźny lub ich części jakie uzna on za stosowne;

(h) tusze, których podroby nie zostały poddane badaniu poubojowemu;

(i) krew pochodząca ze zwierzęcia, którego tusza została uznana za niezdatną do spożycia przez ludzi, zgodnie z

poprzednimi punktami oraz krew zanieczyszczona zawartością żwacza lub zabrudzona inną substancją;

(j) mięso od zwierząt, którym podawano:

(i) niedozwolone substancje wymienione w Dyrektywach 81/602/EEC¹⁰ oraz 88/146/EEC¹¹;

(ii) produkty, które mogą uczynić mięso niebezpiecznym lub szkodliwym dla zdrowia ludzi co do, których decyzje zostaną podjęte, zgodnie z procedurą określona w Artykule 16, po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego.

(iii) środki wpływające na zmiękczenie mięsa;

(k) mięso zawierające pozostałości dozwolonych substancji, z wyjątkami przewidzianymi w Artykule 4 Dyrektywy 81/602/EEC oraz w Artykułach 2 i 7 Dyrektywy 88/146/EEC, pozostałości środków medycznych, antybiotyków, pestycydów lub innych substancji, które są szkodliwe lub mogą spowodować, że mięso będzie niebezpieczne czy szkodliwe dla zdrowia człowieka, jeśli zostanie przekroczony ich poziom określony w przepisach Wspólnoty;

(l) mięso zanieczyszczone lub skażone w stopniu, który będzie ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 16, po otrzymaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego;

(m) wątroba i nerki otrzymane od zwierząt starszych niż dwa lata, pochodzących z regionów, w których wprowadzony, zgodnie z Dyrektywą 86/469/EEC¹², monitoring wykazał powszechne występowanie metali ciężkich w środowisku;

(n) mięso, które z zastrzeżeniem do ewentualnych uregulowań Wspólnoty w zakresie jonizacji, zostało poddane promieniowaniu jonizującemu lub ultrafioletowemu;

(o) mięso o wyraźnym zapachu pćciowym.

¹⁰ OJ Nr L 222, 7. 8. 1981, str. 32. Dyrektywa ostatnio znowelizowana przez Dyrektywę 85/358/EEC (OJ Nr L 191, 23. 7. 1985, str. 46).

¹¹ OJ Nr L 70, 16. 3. 1988, str. 16.

¹² OJ Nr L 275, 26. 9. 1986, str. 36.

2. Uzupełnienia lub poprawki do ustępu 1 mogą być przyjęte, w szczególności dla gruźlicy, brucelozy i salmonellozy, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16 oraz po otrzymaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego;

3. Jeśli chodzi o salmonellozę oraz oczekując na przyjęcie postanowień Komisji, zostaną zastosowane następujące przepisy dla mięsa przeznaczonego dla Finlandii i Szwecji:

(a) wysyłki mięsa będą poddane testowi mikrobiologicznemu, po pobraniu próbek w zakładzie pochodzenia mięsa, zgodnie z przepisami będącymi do ustalenia przez Radę, na podstawie propozycji Komisji, przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu;

(b) (i) przewidziany w punkcie (a) test nie będzie przeprowadzany przy kontroli wysyłek mięsa przeznaczonych dla zakładu, który przeprowadzi pasteryzację, sterylizację lub jakąkolwiek inną obróbkę przynoszącą ten sam skutek;

(ii) jednakże, w ciągu trzech lat od wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, wspomniane w punkcie (a) mięso będzie podlegało przepisom przewidzianym w programie operacyjnym zastosowanym przez Finlandię i Szwecję. W związku z tym, do tego mięsa zastosowane będą takie same środki jakie są stosowane do mięsa pochodzącego z Finlandii i Szwecji. Przed końcem tego trzyletniego okresu, postanowienie to będzie poddane ocenie i prawdopodobnie poprawione zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 16;

(c) przewidziany w punkcie (a) test nie będzie przeprowadzany dla mięsa pochodzącego z zakładu, który uczestniczy w programie uznanym jako równoważny temu, który został wymieniony w ustępie 4, zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 16.

4. Przewidziane w ustępie 3 gwarancje będą stosowane wyłącznie po zatwierdzeniu przez Komisję, programu operacyjnego przedstawionego przez Finlandię i Szwecję. Decyzje Komisji muszą zostać podjęte przed datą wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu w celu umożliwienia wprowadzenia programów operacyjnych i gwarancji przewidzianych w ustępie 3 od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu.

Artykuł 6

64/433

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że;

(a) z zastrzeżeniem do przypadków przewidzianych w Artykule 5 (1) (a) (iii) oraz w Artykule 5 (2), jeżeli świeże mięso wieprzowe lub mięso końskie wspomniane w Artykule 3, nie było badane na włośnię zgodnie z Załącznikiem I do Dyrektywy 77/96/EEC¹³, to zostanie ono poddane chłodzeniu zgodnie z Załącznikiem IV do niniejszej Dyrektywy;

(b) mięso pochodzące od:

(i) knurów używanych do rozplodu;

(ii) świń wnetrów lub hermafrodytów;

(iii) z zastrzeżeniem do przypadków przewidzianych w Artykule 5 (1) (o), od niewykastrowanych osobników męskich świń przy wadze tuszy powyżej 80 kg, z wyjątkiem przypadków kiedy zakład może zagwarantować za pomocą metody uznanej zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16 lub w przypadku braku takiej metody za pośrednictwem metod uznanych przez zainteresowane właściwe władze, że tusze posiadające wyraźny odór knura mogą zostać wykryte,

będą oznakowane specjalną pieczęcią przewidzianą w Decyzji 84/371/EEC¹⁴ oraz zostaną poddane jednej z obróbek przewidzianych w Dyrektywie 77/99/EEC;

(c) mięso uzyskane mechanicznie zostanie poddane obróbce cieplnej zgodnie z Dyrektywą 77/99/EEC;

(d) po usunięciu części nie nadających się do spożycia, świeże mięso i uboczne produkty rzeźne, pochodzące od zwierząt z nieuogólnionym zakażeniem *Cysticercus bovis* czy *Cysticercus cellulosae*, zostaną poddane chłodzeniu za pośrednictwem metody uznanej zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16;

¹³ OJ Nr L 26, 31. 1. 1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio znowelizowana przez Dyrektywę Komisji 89/321/EEC (OJ Nr L 133, 17. 5. 1989, str. 33).

¹⁴ OJ Nr L 196, 26. 7. 1984, str. 46.

(e) zwierzęta poddane ubojowi z konieczności mogą być przeznaczone do spożycia przez ludzi na rynku lokalnym, wyłącznie po spełnieniu następujących warunków:

-- gospodarstwo pochodzenia nie podlega restrykcjom z powodów zdrowotnych,

-- przed ubojem zwierzę zostało poddane badaniu przedubojowemu, przez lekarza weterynarii, zgodnie z Artykułem 3 (1) (A) (b),

-- zwierzę zostało poddane ubojowi po oszołomieniu oraz wykrwawione i jeśli to możliwe wytrzewione na miejscu; lekarz weterynarii może zwolnić z konieczności oszołomienia i w specjalnych warunkach zezwolić na zastrzelenie zwierzęcia,

-- poddane ubojowi i wykrwawione zwierzę będzie transportowane tak szybko jak to jest możliwe, po uboju przeprowadzonym w zadawalających warunkach sanitarnych, do rzeźni zatwierdzonej zgodnie z niniejszą Dyrektywą. Jeżeli poddane ubojowi zwierzę nie może być dostarczone w ciągu godziny do takiej rzeźni to musi ono być transportowane w kontenerze lub środkach transportu, w których może być utrzymana temperatura pomiędzy 0° i 4° C. Wytrzewienie musi być dokonane w ciągu trzech godzin po uboju, jeżeli nie zostało ono dokonane w czasie uboju. Jeśli wytrzewienie zostało przeprowadzone na miejscu to trzewia muszą być przesłane do rzeźni razem z tuszą,

-- podczas transportu do rzeźni zwierzęciu musi towarzyszyć świadectwo wydane przez lekarza weterynarii, który zarządził ubój zwierzęcia, potwierdzające korzystny wynik

95/23

badania przedubojowego,

64/433

dokładny czas uboju oraz rodzaj jakiegokolwiek zaaplikowanego leczenia, a jeśli to niezbędne także wynik badania trzewi; świadectwo to musi odpowiadać wzorowi, który zostanie sporządzony zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16,

-- do czasu przeprowadzenia, zgodnie z Artykułem 3 (1) (A) (d), badania poubojowego, jeśli to niezbędne popartego badaniem bakteriologicznym, tusza powinna być przetrzymywana w taki sposób aby nie miała kontaktu z tuszami mięsa lub ubocznymi surowcami rzeźnymi przeznaczonymi do spożycia przez ludzi;

(f) mięso pochodzące z obszaru, w którym obowiązują restrykcje z powodu zdrowia zwierząt będzie przedmiotem specjalnych przepisów ustalanych, zależnie od poszczególnych przypadków, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16;

(g) przewidziana w poprzednich punktach obróbka będzie przeprowadzana w zakładzie pochodzenia lub w innym zakładzie wyznaczonym przez rządowego lekarza weterynarii; 95/23

(g) mięso musi być oznakowane pieczęcią krajową, która nie może być mylona z pieczęcią Wspólnoty, a w szczególności nie może być kształtu owalnego.

64/433

2. Przed 1 lipca 1992 roku Rada, działając na podstawie propozycji Komisji, określi części terytorium Wspólnoty, na których mogą być dozwolone odstępstwa od wymagań punktu 1 (a), pod warunkiem, że:

-- brak występowania włośnicy jest potwierdzony przez badania epidemiologiczne,

-- zwierzęta żywe oraz zwierzęta po uboju są poddane efektywnym metodom wykrywania i zwalczania włośnicy.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że:

(a) mięso ocenione jako niezdatne do spożycia przez ludzi będzie wyraźnie odróżniało się od mięsa uznanego za zdatne do spożycia przez ludzi;

(b) mięso ocenione jako niezdatne do spożycia przez ludzi będzie traktowane zgodnie z Dyrektywą 90/667/EEC¹⁵.

2. Jeśli to niezbędne, to szczegółowe przepisy wprowadzenia w życie niniejszego Artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

Artykuł 8

¹⁵ OJ Nr L 363, 27. 12. 1990, str. 51.

1. Z zastrzeżeniem do Dyrektywy 86/469/EEC, zwierzęta lub mięso z nich pochodzące muszą przejść badania na pozostałości, jeżeli urzędowy lekarz weterynarii podejrzewa ich obecność na podstawie wyników kontroli sanitarno - weterynaryjnej.

Badanie to musi sprawdzić zarówno zawartość pozostałości mających działanie farmakologiczne, jak też zawartość innych substancji odkładanych w mięsie, które mogą być szkodliwe dla zdrowia człowieka.

Jeżeli badane mięso wykazuje ślady pozostałości w ilościach przewyższających dozwolone poziomy to musi być ono uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi.

Badanie na pozostałości musi być przeprowadzone zgodnie ze sprawdzonymi oraz uznanymi naukowo metodami, szczególnie metodami określonymi w przepisach Wspólnoty lub w innych międzynarodowych standardach..

Wyniki badań na pozostałości muszą być sprawdzalne przy użyciu metod referencyjnych, ustalonych zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16 musi być wyznaczone przynajmniej jedno laboratorium referencyjne dla przeprowadzania badań na pozostałości.

2. Działając w związku z propozycjami Komisji, Rada ustali dozwolone ilości substancji odkładanych w mięsie, innych niż tych ustalonych w Dyrektywie 86/363/EEC¹⁶ oraz Rozporządzeniu Rady (EEC) Nr 2377/90¹⁷, które prawdopodobnie są szkodliwe dla zdrowia ludzi.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie zapewnią:

(i) ciągłą obecność przynajmniej jednego urzędowego lekarza weterynarii, w rzeźni zatwierdzonej zgodnie z Artykułem 10, podczas badania przedubojowego oraz badania poubojowego;

(ii) obecność przynajmniej jeden raz dziennie urzędowego lekarza weterynarii, w zakładzie rozbioru mięsa zatwierdzonym zgodnie z Artykułem 10, w czasie wykonywania rozbioru mięsa w celu sprawdzenia warunków sanitarnych zakładu oraz zarejestrowania świeżego mięsa wchodzącego do zakładu oraz opuszczającego zakład.

(iii) regularną obecność urzędowego lekarza weterynarii w chłodni składowej i
64/433
w zatwierdzonym zakładzie przepakowywania;

64/433
Urzędowy lekarz weterynarii może korzystać z usług pomocników, pracujących pod jego nadzorem i odpowiedzialnością, przy wykonywaniu następujących czynności:

(a) badaniu przedubojowym, przy czym zadanie pomocników polegać będzie na przeprowadzeniu badania wstępnego oraz na pomocy przy wykonywaniu zadań praktycznych:

(b) badaniu poubojowym, pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii ma możliwość nadzorowania służby pomocniczej na miejscu;

(c) kontrolowaniu stanu sanitarnego zakładu rozbioru mięsa i chłodni składowej;

(d) nadzorze i inspekcji zakładów zatwierdzonych zgodnie z Artykułem 10.

Maksymalna liczba pracowników służby pomocniczej, którzy mogą asystować urzędowemu lekarzowi weterynarii przy wykonywaniu jego zadań będzie ustalona przez Radę, działającą na podstawie propozycji Komisji do 1 stycznia 1992 roku. Liczba ta musi być odpowiednio mała aby umożliwić urzędowemu lekarzowi weterynarii sprawowanie efektywnego nadzoru nad przeprowadzanym badaniem poubojowym.

Jako pracownicy służby pomocniczej mogą być zatrudnione wyłącznie osoby, które spełniają wymagania Załącznika III, i które przeszły test organizowany przez właściwą władzę centralną Państwa Członkowskiego lub zorganizowany przez odpowiednie władze zatrudnione przez władzę centralną danego kraju.

¹⁶ OJ Nr L 221, 7. 8. 1986, str. 43.

¹⁷ OJ Nr L 224, 18. 8. 1990, str. 1.

W celu zapewnienia wspomnianej wyżej pomocy, służba pomocnicza będzie działała w zespole inspekcyjnym pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. Zespół ten musi być niezależny od zakładu. Właściwe władze Państwa Członkowskiego określą skład zespołu inspekcyjnego dla każdego zakładu, w taki sposób, że urzędowy lekarz weterynarii będzie miał możliwość nadzoru nad przeprowadzanymi operacjami.

Szczegółowe przepisy określające pomoc wspomnianą w niniejszym Artykule, w zakresie uznanym za niezbędny, zostaną ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w Artykule 16.

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie sporządzi wykaz zatwierdzonych zakładów, innych niż te wymienione w Artykule 4, przy czym każdy zakład musi posiadać numer zatwierdzenia weterynaryjnego. Państwa Członkowskie prześlą ten wykaz do Komisji i pozostałych Państw Członkowskich.

Zakłady rozbioru mięsa, wspomniane w drugim akapicie ustępu drugiego punktu 19 Załącznika I, muszą być zatwierdzone zgodnie z Dyrektywą 71/118/EEC¹⁸. Takie specjalne zatwierdzenia powinny zostać umieszczone, w wykazie zakładów rozbioru opublikowanym przez Komisję.

Państwo Członkowskie nie zatwierdzi zakładu, jeśli nie stosuje się on do postanowień niniejszej Dyrektywy.

Jeżeli zostanie stwierdzone, że stan sanitarny zakładu jest niewystarczający i gdy środki, zastosowane w myśl punktu 41 (F) Rozdziału VIII Załącznika I, są niewystarczające dla uzdrowienia zaistniałej sytuacji, to właściwe władze krajowe tymczasowo zawieszają zatwierdzenie

95/23

dotyczące części zakwestionowanej działalności lub całego zakładu.

64/433

Jeżeli kierujący zakładem, właściciel lub jego przedstawiciel nie wyeliminuje zauważonych usterek w czasie wyznaczonym przez właściwe władze krajowe to te ostatnie wycofują zatwierdzenie

95/23

dotyczące części zakwestionowanej działalności lub całego zakładu.

64/433

Państwa Członkowskie, których to dotyczy, wezmą pod uwagę wnioski jakichkolwiek kontroli dokonywanych zgodnie z Artykułem 12. Pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisja będą poinformowane o zawieszeniu lub wycofaniu zatwierdzenia.

2. Kierujący zakładem, właściciel zakładu lub jego przedstawiciel, zgodnie z drugim punktem ustępu 4, muszą dokonywać regularnych przeglądów ogólnych warunków sanitarnych i warunków produkcji, poprzez przeprowadzanie obowiązkowych badań mikrobiologicznych.

Badania te muszą objąć narzędzia, armaturę i urządzenia techniczne używane we wszystkich stadiach produkcji, a jeśli to niezbędne także badanie produktów.

Kierujący zakładem, właściciel zakładu lub jego przedstawiciel, na prośbę urzędowej służby, muszą być w stanie poinformować urzędowego lekarza weterynarii lub ekspertów weterynaryjnych Wspólnoty o rodzaju, częstotliwości i wynikach dokonywanych w tym celu kontroli, i jeśli to będzie konieczne, wraz z podaniem nazwy dokonującego badania laboratorium.

Rodzaj przeprowadzanych kontroli, ich częstotliwość, jak również metody pobierania próbek do badań bakteriologicznych, będą ustalone zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

3. Kierujący zakładem, właściciel zakładu lub jego przedstawiciel, muszą ustalić program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom zastosowanie się do warunków sanitarnych produkcji, odpowiednich do struktury produkcji.

Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za zakład musi uczestniczyć w planowaniu programu oraz przy wprowadzeniu go w życie.

4. Inspekcja i nadzór nad zakładami będzie należała do odpowiedzialności urzędowego lekarza weterynarii, któremu zgodnie z Artykułem 9, mogą przy wykonywaniu zadań

¹⁸ OJ Nr L 55, 8. 3. 1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio znowelizowana przez Dyrektywę 90/654/EEC (OJ Nr L 353, 17. 12. 1990, str. 48).

praktycznych asystować pomocnicy. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć cały czas swobodny dostęp do wszystkich pomieszczeń zakładu w celu upewnienia się, że postanowienia niniejszej Dyrektywy są przestrzegane. Jeżeli zaistnieje wątpliwość co do miejsca pochodzenia ubijanych zwierząt lub mięsa urzędowy lekarz weterynarii musi mieć dostęp do dokumentów księgowych, które umożliwią mu ustalenie gospodarstwa pochodzenia ubijanego zwierzęcia.

Urzędowy lekarz weterynarii będzie analizował wyniki kontroli przewidzianych w punkcie 2. Na podstawie tej analizy może on przeprowadzać dalsze badania mikrobiologiczne na wszystkich etapach produkcji lub badanie samych produktów.

Wynik tych analiz będzie ujęty w sporządzonym na piśmie raporcie, wnioski i rekomendacje, którego zostaną przekazane osobie kierującej rzeźnią, właścicielowi lub jego przedstawicielowi, który jest zobowiązany naprawić zauważone niedociągnięcia, dla poprawy warunków sanitarnych.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie powierzą służbie centralnej lub wyspecjalizowanej organizacji zadania zbierania i wykorzystania informacji badań przedubojowych i badań poubojowych, przeprowadzanych przez urzędowego lekarza weterynarii, jeśli chodzi o diagnozę chorób przenoszonych na człowieka (zoonoz).

Jeżeli taka choroba zostanie zdiagnozowana, to wynik takiego przypadku będzie przekazany, tak szybko jak to tylko jest możliwe, właściwym władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór nad stadem, z którego dane zwierzęta pochodziły.

Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji informację o niektórych chorobach, a w szczególności o przypadkach zdiagnozowania chorób przenoszących się na ludzi.

Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16, przyjmie szczegółowe przepisy wprowadzenia niniejszego Artykułu w życie, a w szczególności:

-- regularność dostarczania wspomnianych informacji do Komisji,

-- rodzaj informacji,

-- choroby, co do których zbieranie informacji będzie stosowane,

-- procedury dla zbierania i wykorzystania informacji.

95/23

Artykuł 12

1. Eksperti weterynaryjni Komisji, we współdziałaniu z właściwymi władzami krajowymi, tak dalece jak jednolite zastosowanie wymogów niniejszej Dyrektywy czyni to niezbędnym, mogą przeprowadzić kontrole na miejscu. Poprzez dokonanie kontroli w pewnej ilości zakładów, mogą one zweryfikować czy właściwe władze sprawdzają przestrzeganie niniejszej Dyrektywy. Państwo Członkowskie, na którego terytorium dokonywana jest inspekcja zapewni ekspertom weterynaryjnym Wspólnoty wszelką pomoc, która może być wymagana do spełnienia ich misji. Komisja poinformuje zainteresowane Państwo Członkowskie o wynikach tych kontroli.

64/433

Państwo Członkowskie, na którego terytorium dokonywana jest inspekcja zapewni ekspertom weterynaryjnym Wspólnoty wszelką pomoc, która może być potrzebna podczas wykonywania ich zadań.

Ogólne zasady wprowadzenia niniejszego Artykułu w życie będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

Po otrzymaniu opinii Państw Członkowskich w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego, Komisja sporządzi rekomendację dotyczącą przepisów, które muszą być przestrzegane przy przeprowadzaniu kontroli przewidzianych w niniejszym ustępie.

2. Przed 1 stycznia 1995 roku, Komisja dokona rewizji niniejszego Artykułu na podstawie sprawozdania Komisji, które może zawierać propozycje zmian.

95/23

3. Postanowienia wprowadzające w życie niniejszy Artykuł, a w szczególności te, które obejmą uzgodnienia co do kooperacji z władzami krajowymi, będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16.

Artykuł 13

1. Skreślony przez 95/23
64/433

2. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16:

-- mogą być udzielone odstępstwa od postanowień drugiego, trzeciego i czwartego akapitu punktu 14 (c) Rozdziału II, od postanowień punktu 42 (A) (2) Rozdziału VIII oraz od postanowień punktu 46 (d) Rozdziału IX Załącznika I, na prośbę każdego Państwa Członkowskiego zapewniającego odpowiednie gwarancje. Odstępstwa te muszą wyznaczać warunki zdrowotne, które powinny odpowiadać warunkom zawartym w Załączniku I,

-- może zostać podjęta decyzja o wymaganiach dodatkowych, stosowanych w odpowiednich sytuacjach wynikłych w zainteresowanych Państwach Członkowskich, jeśli chodzi o pewne choroby mogące spowodować zagrożenie zdrowia ludzi,

-- może zostać podjęta decyzja o warunkach specjalnych dla zatwierdzania zakładów znajdujących się w obrocie masowym.

Artykuł 14

1. Z zastrzeżeniem do specjalnych postanowień niniejszej Dyrektywy, urzędowy lekarz weterynarii lub właściwa władza, w przypadku podejrzenia, że ustawodawstwo weterynaryjne nie jest przestrzegane lub, że istnieje wątpliwość czy dane mięso jest zdatne do spożycia, może dokonywać wszelkich kontroli weterynaryjnych jakie uzna za stosowne.

2. Państwa Członkowskie podejmą wszystkie niezbędne administracyjne lub karne środki aby ukarać jakiegokolwiek naruszenie ustawodawstwa weterynaryjnego Wspólnoty, szczególnie jeżeli zostanie stwierdzone, że zostały naruszone przepisy Wspólnoty, a szczególnie gdy zastało ustalone, że świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają statusowi mięsa, że pieczęcie identyfikacyjne nie odpowiadają przepisom albo, że mięso nie był przedstawione do kontroli czy, że mięso zostało wykorzystane dla celów innych niż te do, których zostało pierwotnie przeznaczone.

Artykuł 15

Załączniki do niniejszej Dyrektywy będą znowelizowane przez Radę, która przyjmie zmiany kwalifikowaną większością na podstawie propozycji Komisji, szczególnie dotyczyć to będzie zaadaptowania ich, stosownie do postępu technologicznego.

Artykuł 16

1. Gdy ma być wykorzystana procedura określona w niniejszym Artykule, Przewodniczący zwróci się ze sprawą bezzwłocznie, działając z własnej inicjatywy lub na prośbę przedstawiciela Państwa Członkowskiego, do Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży do Komitetu propozycję środków, które powinny być podjęte. Komitet zaopiniuje propozycje, w czasie, który może być wyznaczony przez Przewodniczącego, w zależności od pilności sprawy. Opinia będzie wydana większością 54 głosów. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie będą liczone w sposób określony w tym Artykule 148 (2) Traktatu. Przewodniczący nie będzie głosował.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki i wprowadzi je natychmiast w życie jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub też opinia nie została wydana, Komisja może bezzwłocznie przedstawić Radzie propozycję własną odnoszącą się do środków, które powinny być podjęte. Rada zaakceptuje środki kwalifikowaną większością.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od daty przedstawienia propozycji Radzie, nie podjęła ona działania, to Komisja przyjmie proponowane środki, z wyjątkiem sytuacji gdy Rada zadecydowała, zwykłą większością, przeciwko tym środkom.

Artykuł 17

Przed 1 lipca 1994 roku, Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie, w miarę możliwości z załączonymi propozycjami, o metodach przeprowadzania badań, które mają zapewnić poziom sanitarny równy temu, który gwarantowany jest przez metody badania przedubojowego i poubojowego, przedstawione w Rozdziałach VI i VIII Załącznika I. Rada zatwierdzi to

sprawozdanie głosując zgodnie z procedurą określoną w Artykule 43 Traktatu.

Artykuł 18

Przepisy ustanowione w Dyrektywie 89/662/EEC dotyczące kontroli weterynaryjnych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, z myślą o zakończeniu tworzenia rynku wewnętrznego, będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i sprawdzania kontroli dokonywanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków zabezpieczających.

Artykuł 19

Niniejsza Dyrektywa adresowana jest do Państw Członkowskich.

ZAŁĄCZNIK I**ROZDZIAŁ I****WARUNKI OGÓLNE DLA ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW MIĘSNYCH**

Zakłady muszą posiadać przynajmniej:

1. W pomieszczeniach, w których świeże mięso jest uzyskiwane, poddane obróbce lub przechowywane oraz w korytarzach i innych pomieszczeniach przez, które mięso jest transportowane:

(a) wodoszczelne podłogi, które są łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, zabezpieczone przed butwieniem oraz położone w taki sposób aby przyspieszyć odpływ wody; spadek odpływowy wody musi być w kierunku kratki ściekowych wyposażonych w urządzenia zabezpieczające przed cofaniem się wody (syfony), dla uniknięcia powstawania przykrych zapachów. Jednakże:

-- w przypadku pomieszczeń wymienionych w punkcie 14 (d) i (f) Rozdziału II, punktu 15 (a) Rozdziału III oraz punktu 16 (a) Rozdziału IV, skierowanie wody w kierunku kanałów odpływowych wyposażonych w kratki i urządzenia zabezpieczające przed cofaniem się wody (syfony) nie jest wymagane, a w przypadku pomieszczeń wymienionych w punkcie 16 (a) wystarczające jest urządzenie, z którego woda może być łatwo usunięta,

-- w przypadku pomieszczeń wymienionych w punkcie 17 (a) Rozdziału IV oraz w pomieszczeniach i korytarzach przez, które świeże mięso jest transportowane, wystarczająca jest wodoszczelna i zabezpieczona przed gniciem podłoga;

(b) gładkie, trwałe i nieprzepuszczalne ściany, pomalowane na jasny kolor ze zmywalną warstwą do dwóch metrów wysokości, a w pomieszczeniach gdzie dokonuje się uboju do wysokości trzech metrów ; w pomieszczeniach chłodniczych i zamrażalniczych oraz w magazynach ściany muszą mieć zmywalną warstwę ochronną do wysokości składowania. Miejsca łączenia ścian i podłóg powinny być o zaokrąglonych kształtach umożliwiającym dokładne mycie i dezynfekcję, nie jest to wymagane w pomieszczeniach wymienionych w punkcie 17 (a) Rozdziału IV.

Jednakże ściany wykonane z drewna, w pomieszczeniach wymienionych w punkcie 17 Rozdziału IV, nie stanowią podstaw do wycofania zatwierdzenia pod warunkiem, że zostały one zbudowane przed miesiącem styczniem 1983 roku;

(c) drzwi wykonane z twardego nie korodującego materiału, a jeśli wykonane zostały z drewna to muszą mieć twarde nieprzepuszczalne pokrycie na wszystkich powierzchniach;

(d) materiały izolacyjne, które nie ulegają rozkładowi i są bezwonne;

(e) wystarczającą wentylację oraz dobre odprowadzanie pary;

(f) wystarczające naturalne lub sztuczne oświetlenie, które nie zmienia barwy oświetlanego obiektu;

(g) czysty oraz łatwy do czyszczenia sufit; przy jego braku, pokrycie dachowe o powierzchni wewnętrznej, które spełnia powyższe warunki;

2. (a) tak blisko jak to jest możliwe do stanowisk pracy, wystarczającą ilość urządzeń do mycia i dezynfekcji rąk oraz do czyszczenia narzędzi gorącą wodą. Krany nie mogą być obsługiwane ręcznie. Dla mycia rąk urządzenia te muszą mieć bieżącą ciepłą i zimną wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury używaną także do czyszczenia i dezynfekcji przyrządów oraz muszą one posiadać higieniczne środki do osuszania rąk;

(b) urządzenia do dezynfekowania narzędzi, z dostarczaną gorącą wodą o temperaturze powyżej 82 °C;

3. odpowiednie zabezpieczenia przed szkodnikami takimi jak owady i gryzonie;

4. (a) urządzenia i wyposażenie takie jak stoły do rozbioru, stoły z odłączanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, pasy transmisyjne i piły wykonane z nierdzewnego metalu i nie zanieczyszczające mięsa oraz łatwe do oczyszczania i dezynfekcji. Powierzchnie mające kontakt lub mogące mieć kontakt z mięsem włączając w to miejsca styku i połączenia, muszą być gładkie szczególnie w przypadku pakowania mięsa:

(b) nierdzewne urządzenia i sprzęt, spełniające wymagania sanitarne dla:

-- przenoszenia mięsa,

-- przechowywania pojemników na mięso, w taki sposób aby ani mięso ani pojemniki nie miały bezpośredniego kontaktu z podłogami czy ścianami;

(c) odpowiednie pomieszczenia, włączając w to właściwie umiejscowione i wyposażone miejsca przyjęć i gromadzenia, przeznaczone dla higienicznego przenoszenia i zabezpieczenia mięsa podczas załadunku i rozładunku;

(d) specjalne wodoszczelne nierdzewne pojemniki, z pokrywami i zamknięciami dla zabezpieczenia przed nieupoważnionymi osobami, które mogą z nich zabrać rzeczy, dla przetrzymywania mięsa niezdatnego do spożycia przez ludzi (konfiskatory) lub zamykane pomieszczenie przeznaczone na takie mięso jeśli ilości mięsa są wystarczająco duże aby

pomieszczenie to było potrzebne albo w przypadku gdy mięso nie jest codziennie usuwane. Jeżeli takie mięso jest usuwane za pomocą kanałów, to muszą one być tak skonstruowane i zainstalowane aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka zanieczyszczenia świeżego mięsa;

(e) pomieszczenia dla higienicznego przechowywania materiałów do pakowania jeżeli czynności takie są wykonywane w zakładzie;

5. urządzenia chłodnicze do utrzymywania wewnętrznej temperatury mięsa na poziomie wymaganym przez niniejszą Dyrektywę. Urządzenia te muszą zawierać system odpływu wody pochodzącej ze skraplania skonstruowany w taki sposób aby nie było możliwości zanieczyszczenia mięsa;

6. dostarczana pod ciśnieniem, nadająca się do picia woda w rozumieniu Dyrektywy 80/778/EEC¹⁹. Jednakże dostarczanie wody nie nadającej się do picia może być dozwolone w wyjątkowych przypadkach dla produkcji pary, do celów przeciwpożarowych oraz chłodzenia w urządzeniach chłodniczych, pod warunkiem, że zainstalowane rury wykluczają wykorzystanie wody do innych celów i nie stanowią ryzyka zakażenia świeżego mięsa. Rury z wodą nie nadającą się do picia muszą być oznakowane w sposób wyraźnie odróżniający je od rur z wodą nadającą się do picia;

7. wystarczająca ilość gorącej, zdatnej do picia wody w rozumieniu Dyrektywy 80/778/EEC;

8. systemy usuwania płynnych i stałych odpadków, spełniające wymagania sanitarne;

9. odpowiedni i zamykany pokój do wyłącznego użytku przez służbę weterynaryjną; albo, w przypadku składów wymienionych w punkcie 17 Rozdziału IV, odpowiednie udogodnienia do wykonywania nadzoru;

10. udogodnienia umożliwiające sprawne oraz możliwe w każdym czasie dokonywanie badań weterynaryjnych, przewidzianych w niniejszej Dyrektywie;

11. wystarczająca ilość przebieralni z gładką, wodoodporną powierzchnią, zmywalnymi podłogami i ścianami, umywalkami, prysznicami oraz splukiwanymi toaletami tak wyposażonymi aby zabezpieczyć czyste części budynku przed zanieczyszczeniem.

Ubikacje nie mogą mieć drzwi otwieranych do pomieszczeń służących do pracy. Instalowanie pryszniców nie jest wymagane w chłodniach składowych otrzymujących i wysyłających wyłącznie higienicznie opakowane świeże mięso. Do umywalk musi być doprowadzona bieżąca ciepła i zimna woda lub woda zmieszana do odpowiedniej temperatury. Przy

¹⁹ OJ Nr L 229, 30. 8. 1980, str. Dyrektywa ostatnio znowelizowana przez Dyrektywę 81/858/EEC (OJ Nr L 319, 7. 11. 1981, str. 19).

umywalkach muszą znajdować się środki do mycia i dezynfekcji rąk oraz higieniczne środki do ich osuszania. Krany umywarek nie mogą być otwierane za pomocą rąk lub przedramienia. Blisko ubikacji musi znajdować się odpowiednia ilość umywarek;

12. wystarczającą ilość miejsca dla oczyszczania i dezynfekowania środków do transportu mięsa z wyjątkiem chłodni składowych otrzymujących i wysyłających wyłącznie higienicznie opakowane świeże mięso. Oddzielne miejsce i odpowiednie urządzenia dla środków transportu służących do przewozu żywych zwierząt musi być zabezpieczone w przypadku rzeźni. Jednakże, wyodrębnienie tych miejsc i urządzeń nie jest wymagane jeśli istnieją warunki do oczyszczania i dezynfekcji w innych urzędowo uznanych miejscach do tego przeznaczonych;

13. pomieszczenie lub specjalne miejsce do przechowywania detergentów, środków dezynfekcyjnych i tym podobnych substancji.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI SANITARNE DLA ZATWIERDZANIA RZEŻNI

14. Oprócz wymagań ogólnych rzeźnie muszą mieć przynajmniej:

(a) odpowiednie miejsca do leżenia lub jeśli klimat na to pozwala zagrody do przetrzymywania zwierząt (magazyny żywca); ich ściany i podłogi muszą być wykonane z trwałego materiału, być nieprzepuszczalne oraz łatwe do oczyszczania i odkażania; pomieszczenia te muszą posiadać wyposażenie do pojenia zwierząt, a jeśli to niezbędne również do ich żywienia oraz odpowiedni system odpływu ścieków;

(b) pomieszczenia do uboju zwierząt powinny być wystarczająco duże tak aby praca mogła być wykonywana we właściwy sposób. W pomieszczeniach rzeźni, w których ubijane są świnię i inne gatunki zwierząt, musi być przewidziane specjalne miejsce do uboju świń; jednakże, takie specjalnie wydzielone miejsce nie jest wymagane jeżeli ubój świń i innych gatunków zwierząt nie ma miejsca w tym samym czasie; ale w takich przypadkach czynności takie jak oparzanie, odwłosienie, skrobanie i opalanie muszą być wykonywane w specjalnie do tego wydzielonych miejscach, które są wyraźnie oddzielone od linii ubojowej albo poprzez pozostawienie otwartej przestrzeni o szerokości przynajmniej pięciu metrów lub poprzez przegrodę o wysokości nie mniejszej niż trzy metry;

(c) wystarczająco duże oddzielne pomieszczenia przeznaczone wyłącznie do:

-- opróżniania z treści pokarmowej i czyszczenia żołądków i jelit.

Jednakże oddzielne pomieszczenia nie są niezbędne jeżeli czynności opróżniania i czyszczenia żołądka są wykonywane za pośrednictwem urządzenia mechanicznego, o zamkniętym obiegu, posiadającego odpowiedni system wentylacyjny oraz spełniającego następujące wymagania:

(i) urządzenie musi być zainstalowane w taki sposób, że proces oddzielania jelit od żołądka oraz opróżniania i czyszczenia żołądka są wykonywane w odpowiednich warunkach sanitarnych. Musi być ono ulokowane w wydzielonym miejscu, szczególnie musi być oddzielone od świeżego mięsa za pośrednictwem przegrody rozciągającej się od samej podłogi, aż do wysokości trzech metrów oraz okalającej miejsce, w którym te procesy technologiczne są przeprowadzane;

95/23

jeśli takie procesy mają miejsce w rzeźni. Jeśli chodzi o ubój świń, to niniejsze postanowienie będzie dotyczyło zabezpieczenia przed zanieczyszczeniem świeżego mięsa oraz ubocznych surowców rzeźnych;

64/433

(ii) typ zainstalowanej maszyny oraz jej obsługa musi skutecznie zabezpieczać świeże mięso przed zanieczyszczeniem;

(iii) musi być zainstalowany wyciąg powietrza oraz funkcjonować w taki sposób aby usuwać odór i nie spowodować ryzyka zanieczyszczenia aerozolowego;

(iv) maszyna musi być wyposażona w urządzenie pozwalające na usuwanie, w systemie zamkniętym, pozostającej wody i zawartości żołądka do kanalizacji;

(v) droga obiegu żołądka do maszyny i z powrotem musi być wyraźnie oddzielona oraz umiejscowiona w pewnej odległości od linii ubojowej świeżego mięsa. Natychmiast po usunięciu zawartości żołądków i ich oczyszczeniu, muszą one zostać w higieniczny sposób usunięte;

(vi) obróbka żołądków musi być wykonana przez personel, który nie pracuje przy świeżym mięsie. Personel, który dokonuje obróbki żołądków nie może mieć dostępu do świeżego mięsa;

-- dla osłonek i flaków jeśli są przygotowywane w rzeźni. Jednak, obróbka ta może być dokonywana w pomieszczeniu wspomnianym w akapicie pierwszym, pod warunkiem, że uniknie się zanieczyszczenia pomiędzy nimi;

-- obróbki i oczyszczania ubocznych surowców rzeźnych, innych niż te wymienione w poprzednim akapicie, a także oddzielne miejsce do gromadzenia głów znajdujące się w odpowiedniej odległości od innych ubocznych surowców rzeźnych. Dotyczy to obróbki dokonywanej w rzeźni ale nie przeprowadzanej na normalnej linii ubojowej;

-- do składowania skór, rogów, kopyt i świńskiej szczeciny, w zamkniętych i zabezpieczonych przed wyciekaniem pojemnikach, w wypadku gdy nie są one usuwane z rzeźni bezpośrednio w dniu uboju, oczekując na ich zabranie,

(d) oddzielne miejsce do pakowania ubocznych surowców rzeźnych jeśli jest ono dokonywane w rzeźni;

(e) zamykane pomieszczenia lub w przypadku gdy klimat na to pozwala odpowiednio usytuowane zagrody z oddzielną kanalizacją dla zwierząt chorych i podejrzanych o chorobę; zamykane pomieszczenia do uboju tych zwierząt, przechowywania zatrzymanego mięsa oraz mięsa niezdatnego do spożycia przez ludzi. Pomieszczenia do uboju tych zwierząt nie są niezbędne w zakładzie nie posiadającym zezwolenia właściwej władzy do uboju tych zwierząt lub jeśli ich ubój przeprowadzany jest po zakończeniu normalnego uboju ale pod warunkiem, że zostaną podjęte kroki aby uniknąć zanieczyszczenia mięsa uznanego za zdatne do spożycia przez ludzi. W przypadku takiego uboju pomieszczenia muszą być, pod urzędowym nadzorem, specjalnie oczyszczone i odkażone przed ich ponownym użyciem do uboju zwierząt, które nie są ani chore ani podejrzane o występowanie choroby;

(f) wystarczająco duże komory chłodnicze i zamrażalnicze wyposażone w przeciwkorozyjne urządzenia zaprojektowane tak aby świeże mięso nie miało kontaktu ze ścianami i podłogami w czasie jego przetrzymywania i przemieszczania;

(g) środki umożliwiające kontrolę wejścia na teren rzeźni i wyjścia z niej;

(h) wyraźny rozdział pomiędzy częściami czystymi i tzw. częściami nieczystymi budynków w celu uniknięcia zanieczyszczenia czystych części pomieszczeń;

(i) wyposażenie tego rodzaju, iż po oszołomieniu obróbka poubojowa może być przeprowadzana na zawieszonym zwierzęciu; w czasie przeprowadzania obróbki poubojowej, zawieszone zwierzę, pod żadnym warunkiem, nie może dotykać podłogi;

(j) system kolejki napowietrznej dla dalszej obróbki mięsa;

(k) jeżeli nawóz naturalny jest składowany na terenach rzeźni, specjalnie wydzieloną sekcję dla składowania tego nawozu;

(l) odpowiednio wyposażone pomieszczenia do przeprowadzania badań na włośnię, jeżeli badania takie są wykonywane w zakładzie.

ROZDZIAŁ III

SPECJALNE WARUNKI SANITARNE DLA ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU MIĘSA

15. Oprócz wymagań ogólnych, zakłady rozbioru mięsa powinny mieć przynajmniej:

- (a) wystarczająco duże komory chłodnicze i zamrażalnicze do przechowywania mięsa oraz jeśli w zakładzie przechowywane jest mięso opakowane to również oddzielne pomieszczenie dla mięsa opakowanego. Nie opakowane mięso nie może być przechowywane w komorach chłodniczych czy zamrażalniczych jeśli nie zostały one wcześniej oczyszczone i odkażone;
- (b) pomieszczenie do rozbioru mięsa i obierania mięsa z kości oraz pierwotnego pakowania posiadające termometr rejestrujący temperaturę lub termometr teleskopowy;
- (c) pomieszczenie do pakowania wtórnego, jeżeli jest to dokonywane w zakładzie rozbioru mięsa chyba, że spełnione są warunki przewidziane w punkcie 63 Rozdziału XII;
- (d) pomieszczenie do składowania opakowań pierwotnych i wtórnych, jeżeli pakowanie jest dokonywane w zakładzie rozbioru mięsa.

ROZDZIAŁ IV

SPECJALNE WARUNKI SANITARNE DLA ZATWIERDZANIA CHŁODNI SKŁADOWYCH

16. Oprócz wymagań ogólnych chłodnie składowe, w których przechowywane jest świeże mięso, zgodnie z postanowieniami ustępu pierwszego punktu 66, Rozdziału XIV muszą mieć przynajmniej:

- (a) wystarczająco duże komory chłodnicze i zamrażalnicze, które są łatwe do czyszczenia oraz, w których świeże mięso może być przechowywane w temperaturach przewidzianych w ustępie pierwszym punktu 66;
- (b) termometr rejestrujący temperaturę lub termometr teleskopowy umieszczony wewnątrz lub przeznaczony dla każdej przestrzeni chłodniczej.

17. Oprócz wymagań ogólnych chłodnie składowe, w których świeże mięso jest przechowywane, zgodnie z

95/23

postanowieniami ustępu ósmego punktu 66, Rozdziału XIV muszą przynajmniej mieć:

64/433

(a) wystarczająco duże komory chłodnicze i zamrażalnicze, które są łatwe do czyszczenia oraz, w których świeże mięso może być przechowywane w temperaturach przewidzianych w ustępie czwartym punktu 66;

(b) termometr rejestrujący temperaturę lub termometr teleskopowy umieszczony wewnątrz komory lub przeznaczony dla każdej komory chłodniczej.

ROZDZIAŁ V

WYMAGANIA SANITARNE ODNOŚĄCE SIĘ DO PERSONELU, POMIESZCZEŃ I URZĄDZEŃ W ZAKŁADACH MIĘSNYCH

18. Od personelu, pomieszczeń i wyposażenia będzie wymagana absolutna czystość:

(a) personel przenoszący nie opakowane lub opakowane mięso lub pracujący w pomieszczeniach czy na terenie, w którym mięso jest poddane obróbce, pakowane czy transportowane musi w szczególności mieć ubrane czyste i łatwe do oczyszczenia nakrycie głowy, buty i jasnego koloru odzież roboczą oraz gdy to niezbędne mieć ubrany czysty impregnowany fartuch gumowy lub inną odzież ochronną. Personel dokonujący uboju zwierząt lub pracujący przy obróbce mięsa musi ubrać czystą odzież roboczą na początku każdego dnia roboczego i musi ją zmienić również w ciągu dnia w przypadku jej zabrudzenia, musi także myć i odkażać ręce kilka razy dziennie oraz przed każdym rozpoczęciem pracy. Osoby, które miały kontakt z chorymi zwierzętami lub z zainfekowanym mięsem musi natychmiast po tym umyć ręce i przedramiona ciepłą wodą a następnie je odkażić. Palenie tytoniu jest zakazane w pomieszczeniach gdzie odbywa się praca, w magazynach, miejscach załadunku i wyładunku oraz w innych pomieszczeniach i korytarzach przez, które świeże mięso jest transportowane;

(b) żadne zwierzę nie może być wprowadzone do zakładu z wyjątkiem zwierząt do uboju w przypadku budynków rzeźni oraz, w przypadku terenów rzeźni także zwierząt używanych do różnych niezbędnych czynności wykonywanych przez te zwierzęta na terenie rzeźni. Gryzonie, owady i inne robactwo muszą być systematycznie zwalczane;

(c) sprzęt i narzędzia, używane przy obróbce mięsa, muszą być czyste oraz ciągle naprawiane. Powinny one być oczyszczane i odkażane kilkakrotnie w ciągu dnia roboczego, na koniec każdego dnia roboczego oraz przed ich ponownym użyciem po zanieczyszczeniu.

19. Pomieszczenia, narzędzia i wyposażenie nie mogą być użyte do innych celów niż obróbka świeżego mięsa lub mięsa otrzymanego ze zwierząt dzikich hodowanych na fermach zgodnie z Dyrektywą 91/495/EEC.

Tego ograniczenia nie stosuje się do:

- urządzeń do transportu używanych w pomieszczeniach wymienionych w punkcie 17 (a), gdy mięso jest opakowane,
- rozbioru mięsa drobiowego, mięsa króliczego lub dziczyzny czy też do produkcji przetworów mięsnych, pod warunkiem, że jest to dokonywane w innym czasie niż obróbka świeżego mięsa lub mięsa otrzymanego ze zwierząt dzikich hodowanych na fermach, wspomnianych w ustępie pierwszym oraz, że pomieszczenie, w którym rozbiór jest dokonywany będzie całkowicie oczyszczone i zdezynfekowane przed jego ponownym użyciem do rozbioru świeżego mięsa lub mięsa otrzymanego ze zwierząt dzikich hodowanych na fermach.

Instrumenty do rozbioru mięsa muszą być używane wyłącznie do tego celu.

21. Do wszystkich procesów technologicznych musi być użyta woda zdatna do picia; Jednakże dostarczanie wody nie nadającej się do picia może być dozwolone w wyjątkowych przypadkach dla produkcji pary, pod warunkiem, że zainstalowane rury wykluczają wykorzystanie wody do innych celów i nie stanowią ryzyka zakażenia świeżego mięsa. Oprócz tego woda nie nadająca się do picia może służyć w wyjątkowych wypadkach do oziębiania urządzeń chłodniczych. Rury z wodą nie nadającą się do picia muszą być oznakowane w sposób wyraźnie odróżniający je od rur z wodą nadającą się do picia.

22. Rozrzucanie trocin lub podobnych substancji na podłodze pomieszczeń roboczych i służących do przechowywania świeżego mięsa jest zakazane.

23. Detergenty, środki dezynfekcyjne oraz podobne substancje muszą być używane w taki sposób, aby nie wpływało to niekorzystnie na narzędzia i sprzęt. Po ich użyciu należy takie narzędzia i sprzęt starannie wypłukać wodą nadającą się do picia,

24. Osoby mogące zakazić mięso nie mogą pracować przy obróbce mięsa lub jego przenoszeniu.

Przy zatrudnianiu pracowników, wszyscy kandydaci do pracy przy obróbce świeżego mięsa będą proszeni o przedstawienie świadectwa zdrowia, stwierdzającego, że nie ma przeciwwskazań do ich zatrudnienia. Nadzór medyczny nad pracownikami będzie odbywał się zgodnie z ustawodawstwem krajowym danego Państwa Członkowskiego.

BADANIE PRZEDUBOJOWE

95/23

25. Zwierzęta muszą zostać poddane badaniu przedubojowemu w czasie krótszym niż 24 godziny po przybyciu do rzeźni i nie dłuższym niż 24 godziny przed ubojem. Oprócz tego urzędowy lekarz weterynarii może przeprowadzić badanie w każdym innym czasie.

64/433

Kierujący rzeźnią, właściciel rzeźni lub jego przedstawiciel muszą umożliwić i ułatwić czynności wykonywane przy badaniu przedubojowym, a w szczególności zapewnić wszelką niezbędną pomoc przy przytrzymywaniu zwierząt.

Każde zwierzę przeznaczone do uboju musi mieć znak identyfikacyjny, umożliwiając w ten sposób określenie miejsca jego pochodzenia.

26. (a) Urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzić badanie przedubojowe, zgodnie z przepisami sanitarno - weterynaryjnymi i przy odpowiednim oświetleniu.

(b) Urzędowy lekarz weterynarii, musi sprawdzić spełnienie przepisów Wspólnoty o zapewnieniu dobra zwierząt, w stosunku do zwierząt dostarczonych do rzeźni.

27. Badanie przedubojowe musi ustalić:

(a) czy zwierzęta cierpią z powodu choroby, która jest zaraźliwa dla ludzi i innych zwierząt, czy wykazują one objawy choroby lub są w stanie ogólnym wskazującym, że choroba ta może wystąpić;

(b) czy wykazują one objawy chorobowe lub zaburzenia ogólne, które mogą spowodować, że ich mięso nie będzie nadawało się do spożycia przez ludzi; musi być także zwrócona uwaga na jakikolwiek objaw wskazujący, że zwierzęta otrzymały substancje o działaniu farmakologicznym lub, że zjadły one inne substancje, które mogą spowodować, że ich mięso będzie szkodliwe dla zdrowia ludzi;

(c) czy są one zmęczone, podniecone lub zranione.

28. (a) Zmęczone lub podniecone zwierzęta muszą odpoczywać przez 24 godziny chyba, że urzędowy lekarz weterynarii zadecyduje inaczej.

(b) Zwierzęta, u których zdiagnozuje się choroby wymienione w punkcie 27 (a) i (b) nie mogą być poddane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

(c) Ubój zwierząt cierpiących z powodu jednej z chorób wymienionych w punkcie 27 (a) i (b) musi być odłożony. Zwierzęta te muszą przejść badanie kliniczne w celu postawienia diagnozy.

Jeżeli konieczne jest badanie poubojowe w celu postawienia diagnozy, to urzędowy lekarz weterynarii poprosi aby podejrzane zwierzęta zostały poddane ubojowi oddzielnie lub na końcu normalnego uboju.

Zwierzęta te zostaną poddane szczegółowemu badaniu poubojowemu uzupełnionemu, jeśli lekarz weterynarii uzna to za stosowne, badaniem bakteriologicznym albo poszukiwaniem pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne, przy podejrzeniu, że były one podawane w celu leczenia zaobserwowanych zmian patologicznych.

ROZDZIAŁ VII

WYMAGANIA SANITARNE DOTYCZĄCE UBOJU ZWIERZĄT ORAZ ROZBIORU I OBRÓBKI MIĘSA

29. Zwierzęta wprowadzone do pomieszczeń rzeźni muszą natychmiast zostać poddane ubojowi, a wykrwawianie, skórowanie lub usunięcie szczeciny, mycie poubojowe i wytrzewianie musi być przeprowadzone w taki sposób aby uniknąć jakiegokolwiek zanieczyszczenia mięsa.

30. Wykrwawianie musi być całkowite; krew przeznaczona do spożycia przez ludzi musi być zbierana do absolutnie czystych pojemników. Krew nie może być mieszana ręką, a wyłącznie narzędziami, które spełniają wymagania sanitarne.

31. Z wyjątkiem świń, bezzwłoczne i całkowite skórowanie jest obowiązkowe, jednak z zastrzeżeniem do odstępstw przewidzianych w drugim zdaniu punktu 41 (D), Rozdziału VIII. Jeżeli świni nie są skórowane to szczecina musi być usunięta natychmiast. Do tego celu mogą też być użyte środki chemiczne, pod warunkiem, że świni będą następnie starannie opłukane wodą nadającą się do picia.

Jednakże, skórowanie głowy cieląt i bydła nie jest konieczne pod warunkiem, że takie głowy są poddane obróbce w taki sposób aby uniknąć zanieczyszczenia mięsa.

32. Wytrzewianie musi być przeprowadzone natychmiast i nie później niż 45 minut po oszołomieniu lub w przypadku uboju rytualnego, w pół godziny po wykrwawieniu. Płuca, serce, nerki, śledziona i śródpiersie mogą być albo oddzielone od tuszy lub pozostawione przy niej, przyłączone za pośrednictwem naturalnych połączeń.

Jeśli zostaną one oddzielone, to muszą być ponumerowane lub oznakowane w inny sposób, który umożliwi ich rozpoznanie jako przynależne do danej tuszy; to samo stosuje się do głowy, języka, przewodu pokarmowego oraz innych części ciała zwierzęcia wymaganych do badania lub w przypadku, jeśli jest konieczne do przeprowadzania kontroli określonych w Dyrektywie 86/469/EEC. Wspomniane powyżej części muszą pozostać w pobliżu tuszy do czasu

zakończenia badania. Jednakże, prącie może być usunięte natychmiast, jeśli nie wykazuje ono zmian patologicznych. U wszystkich gatunków zwierząt nerki muszą być uwolnione z tkanki tłuszczowej; w przypadku bydła, świń i zwierząt jednokopytnych nerki muszą być wyłuszczone z otaczającej je torebki.

33. Jakiegokolwiek narzędzie czy sprzęt nie może zostać pozostawione na mięsie; oczyszczanie mięsa przez pocieranie płótnem lub innym materiałem oraz przez dmuchanie jest zabronione. Jednakże, nadmuchiwanie organu może być dozwolone dla celów rytualnych ale w tym przypadku nadmuchiwany organ nie może być przeznaczony do spożycia przez ludzi.

95/23

Nadmuchiwanie za pomocą środków mechanicznych w celu skórowania jagniąt i kozłat o wadze żywej do 15 kg, może być dozwolone przez właściwe władze ale musi to być przeprowadzone zgodnie z wymaganiami sanitarnymi.

64/433

34. Tusze zwierząt koniowatych, świń powyżej czterech tygodni życia oraz bydła powyżej sześciu miesięcy życia muszą być dostarczone do badania rozdzielone na dwie półtusze wzdłuż kręgosłupa. Jeżeli jest to wymagane do przeprowadzania badania, to urzędowy lekarz weterynarii może zażądać przepołowienia jakiegokolwiek głowy czy tuszy.

35. Do czasu ukończenia badania, nie poddane badaniom tusze i uboczne surowce rzeźne nie mogą mieć kontaktu z tuszami i ubocznymi surowcami rzeźnymi już zbadanymi, a usuwanie, rozbiór i dalsza obróbka tusz nie jest dozwolona.

36. Zatrzymane mięso oraz przeznaczone do spożycia przez ludzi żołądki, jelita i niejadalne produkty uboczne nie mogą mieć styczności z mięsem uznanym za zdatne do spożycia przez ludzi. Muszą one być umieszczone, tak szybko jak to jest możliwe, w specjalnych pomieszczeniach lub pojemnikach ulokowanych i ułożonych w sposób, który zabezpiecza świeże mięso przed jakimkolwiek zanieczyszczeniem.

37. Jeżeli krew lub uboczne surowce rzeźne pochodzące od kilku zwierząt, przed ukończeniem badania poubojowego są umieszczone w jednym pojemniku, a jedna z tusz tych zwierząt zostanie uznana za niezdatną do spożycia przez ludzi, to cała zawartość pojemnika musi być uznana za niezdatną do spożycia przez ludzi.

38. Przenoszenie, wykrawanie, dalsza obróbka oraz transport mięsa oraz ubocznych surowców rzeźnych musi być przeprowadzane w odpowiednich warunkach sanitarnych. Jeśli takie mięso jest pakowane to muszą być przestrzegane postanowienia punktu 14 (d) Rozdziału II i warunki ustanowione w Rozdziale XI. Zapakowane mięso musi być przechowywane w oddzielnych pomieszczeniach niż eksponowane świeże mięso.

BADANIE POUBOJOWE

39. Wszystkie części ciała zwierzęcia włącznie z krwią muszą, natychmiast po uboju, zostać zbadane w celu określenia czy mięso jest zdatne do spożycia przez ludzi.

40. Badanie poubojowe musi zawierać:

- (a) oględziny ubitego zwierzęcia oraz jego organów wewnętrznych;
- (b) palpacja wymienionych w punkcie 41 organów, a także macicy, jeśli urzędowy lekarz weterynarii uzna to za stosowne;
- (c) nacinanie niektórych organów i węzłów chłonnych oraz zależnie od wniosków wyciąganych przez urzędowego lekarza weterynarii także macicy. Jeżeli oglądanie czy palpacja pewnych organów wskazuje, że zwierzę posiada zmiany chorobowe, które mogą zanieczyścić tusze, wyposażenie, personel czy pomieszczenia robocze to organów tych nie wolno naciąć na hali ubojowej czy w innych pomieszczeniach rzeźni, w których mięso może być zanieczyszczone;
- (d) badanie nieprawidłowości w konsystencji, zabarwieniu, zapachu oraz gdy to właściwe także smaku;
- (e) gdy to niezbędne testy laboratoryjne, służące przede wszystkim dla wykrycia substancji wymienionych w Artykule 5 (1) (j) i (k).

41. Przy badaniu poubojowym urzędowego lekarza weterynarii obowiązuje następujący schemat:

A. Bydło powyżej sześciu tygodni życia

(a) oględziny głowy oraz jamy gardłowej. Muszą być nacięte i zbadane węzły chłonne pozagardłowe, podszczękowe i przyusznicze (*Lnn. retropharyngiales, mandibulares i parotidei*). Zbadane muszą być zewnętrzne mięśnie żwaczowe, w których wykonane zostaną dwa równoległe do skrzydła żuchwy nacięcia oraz wewnętrzne mięśnie żwaczowe (wewnętrzne mięśnie skrzydłowe), które muszą być nacięte wzdłuż ich płaszczyzny;

Język, po wcześniejszym jego uwolnieniu pozwalającym na szczegółowe oględziny jamy ustnej i gardła, musi zostać obejrany i obmacany. Migdałki muszą zostać usunięte.

(b) badanie tchawicy; oglądanie i palpacja płuc i przełyku; węzły chłonne tchawiczno - oskrzelowe i śródpiersiowe (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*) muszą być nacięte i zbadane. Tchawica i główne pnie oskrzelowe muszą być przecięte wzdłuż ich przebiegu, a płuca muszą być nacięte, poprzecznie do ich osi, w dolnej jednej trzeciej; nacięcia te nie są konieczne jeśli płuca nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi;

- (c) oględziny worka osierdziowego i serca; serce musi zostać przecięte podłużnym cięciem aby otworzyć komory oraz przeciąć podłużnie przegrodę międzykomorową;
- (d) oględziny przepony;
- (e) oględziny i palpacja wątroby oraz węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych (*Lnn portales*); nacięcie powierzchni żołądkowej wątroby oraz podstawy jej płata doogonowego w celu zbadania przewodów żółciowych; badanie i palpacja węzłów chłonnych trzustki;
- (f) oględziny przewodu pokarmowego, krezki, węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici craniales i caudales*), palpacja węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych oraz, jeśli to niezbędne, ich nacięcie;
- (g) oględziny oraz, jeśli to niezbędne, palpacja śledziony;
- (h) oględziny nerek, i jeśli to konieczne, nacięcie nerek i węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);
- (i) oględziny opłucnej i otrzewnej;
- (j) oględziny organów płciowych;
- (k) oględziny, i jeśli to niezbędne, palpacja i nacięcie wymienia i przynależnych węzłów chłonnych (*Lnn. supramammarii*). U krów obie połowy wymienia muszą być przecięte długim cięciem poprowadzonym w taki sposób aby zbiorniki mleka (*sinus lactiferes*) oraz węzły chłonne wymienia zostały nacięte; nie jest to konieczne jeśli wymię nie jest przeznaczone do spożycia przez ludzi.

B. Bydło poniżej sześciu tygodni życia

- (a) oględziny głowy i jamy gardłowej. Węzły chłonne zagardłowe (*Lnn. retropharyngiales*) muszą być nacięte i zbadane. Jama ustna i gardłowa musi być sprawdzona a język obmacany. Migdałki muszą zostać usunięte.
- (b); oględziny płuc tchawicy i przełyku; palpacja płuc; węzły chłonne tchawiczno -oskrzelowe i śródpiersiowe (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*) muszą być nacięte i zbadane.
- (c) oględziny worka osierdziowego i serca; serce musi zostać przecięte podłużnym cięciem aby otworzyć komory oraz przeciąć podłużnie przegrodę międzykomorową;
- (d) oględziny przepony;
- (e) oględziny wątroby oraz węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych (*Lnn portales*); palpacja i, jeśli to niezbędne, nacięcie wątroby oraz jej węzłów chłonnych;

(f) oględziny przewodu pokarmowego, krezki, węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici craniales i caudales*), palpacja węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych oraz, jeśli to niezbędne, ich nacięcie;

(g) oględziny i, jeśli to niezbędne, palpacja śledziony;

(h) oględziny nerek, i jeśli to konieczne, nacięcie nerek i węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);

(i) oględziny opłucnej i otrzewnej;

(j) oględziny i palpacja okolic pępownicy oraz stawów; w wypadku wątpliwości okolice pępownicy muszą zostać nacięte a stawy otwarte. Płyn maziowy musi zostać zbadany.

C. Trzoda chlewna

(a) oględziny głowy i jamy gardłowej. Węzły chłonne podszczękowe (*Lnn. mandibulares*) muszą być nacięte i zbadane. Jama ustna i gardłowa oraz język muszą być obejrzone. Migdałki muszą zostać usunięte.

(b) oględziny płuc, tchawicy i przełyku; palpacja płuc oraz węzłów chłonnych tchawiczno - oskrzelowych i śródpiersiowych (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*). Tchawica i główne pnie oskrzelowe muszą być przecięte wzdłuż ich przebiegu, a płuca muszą być nacięte, poprzecznie do ich osi, w dolnej jednej trzeciej; nacięcia te nie są konieczne jeśli płuca nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi;

(c) oględziny worka osierdziowego i serca; serce musi zostać przecięte podłużnym cięciem aby otworzyć komory oraz przeciąć podłużnie przegrodę międzykomorową;

(d) oględziny przepony;

(e) oględziny wątroby oraz węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych (*Lnn. portales*); palpacja wątroby oraz jej węzłów chłonnych;

(f) oględziny przewodu pokarmowego, krezki, węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici craniales i caudales*), palpacja węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych oraz, jeśli to niezbędne, ich nacięcie;

(g) oględziny i, jeśli to niezbędne, palpacja śledziony;

(h) oględziny nerek i, jeśli to konieczne, nacięcie nerek i węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);

(i) oględziny opłucnej i otrzewnej;

(j) oględziny organów płciowych;

(k) oględziny i palpacja wymienia i przynależnych węzłów chłonnych (*Lnn. supramammarii*); nacięcie węzłów chłonnych nadwymieniowych u macior;

(j) oględziny i palpacja okolic pępownicy oraz stawów u młodych zwierząt; w wypadku wątpliwości okolice pępownicy muszą zostać nacięte a stawy otwarte.

D. Owce i kozy

(a) oględziny głowy po zdjęciu skóry oraz w przypadku wątpliwości badanie jamy ustnej, gardła, języka i węzłów chłonnych zagardłowych oraz przyuszniczych. Z zastrzeżeniem do stanu zdrowia zwierząt, badanie to nie jest konieczne, jeżeli właściwa władza może zagwarantować, że głowa wraz z językiem i mózgiem nie będzie przeznaczona do spożycia przez ludzi;

(b) oględziny płuc tchawicy i przełyku; palpacja płuc oraz węzłów chłonnych tchawiczno - oskrzelowych i śródpiersiowych (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*); w przypadku wątpliwości organy te oraz przynależne do nich węzły chłonne muszą zostać nacięte i zbadane;

(c) oględziny worka osierdziowego i serca; w przypadku wątpliwości serce musi zostać przecięte i zbadane;

(d) oględziny przepony;

(e) oględziny wątroby oraz węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych (*Lnn portales*); palpacja wątroby oraz jej węzłów chłonnych; nacięcie żołądkowej powierzchni wątroby dla zbadania przewodów wątrobowych;

(f) oględziny przewodu pokarmowego, krezki, węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici craniales i caudales*);

(g) oględziny i, jeśli to niezbędne, palpacja śledziony;

(h) oględziny nerek i, jeśli to konieczne, nacięcie nerek i węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);

(i) oględziny opłucnej i otrzewnej;

(j) oględziny organów płciowych;

(k) oględziny wymienia i przynależnych węzłów chłonnych;

(l) oględziny i palpacja okolic pępownicy oraz stawów u młodych zwierząt; w wypadku wątpliwości okolice pępownicy muszą zostać nacięte a stawy otwarte.

E. Domowe zwierzęta jednokopytne

- (a) oględziny głowy oraz, po uwolnieniu języka, jamy gardłowej. Muszą być zbadane i jeśli to konieczne nacięte węzły chłonne pozagardłowe, podszczękowe i przyusznicze (*Lnn. retropharyngiales, mandibulares i parotidei*). Język, po wcześniejszym jego uwolnieniu pozwalającym na szczegółowe oględziny jamy ustnej i gardła, musi zostać obejrzany i obmacany. Migdałki muszą zostać usunięte.
- (b) oględziny płuc, tchawicy i przetyku; palpacja płuc; węzły chłonne tchawiczno -oskrzelowe i śródpiersiowe (*Lnn. bifurcationes, eparteriales i mediastinales*) muszą być nacięte i zbadane. Tchawica i główne pnie oskrzelowe muszą być przecięte wzdłuż ich przebiegu, a płuca muszą być nacięte poprzecznie do ich osi w dolnej jednej trzeciej; nacięcia te nie są konieczne jeśli płuca nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi;
- (c) oględziny worka osierdziowego i serca; serce musi zostać przecięte podłużnym cięciem aby otworzyć komory oraz przeciąć podłużnie przegrodę międzykomorową;
- (d) oględziny przepony;
- (e) oględziny wątroby oraz węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych (*Lnn portales*); palpacja wątroby oraz jej węzłów chłonnych; jeśli to niezbędne nacięcie wątroby oraz węzłów chłonnych wątrobowych i trzustkowych;
- (f) oględziny przewodu pokarmowego, krezki, węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych (*Lnn. gastrici, mesenterici craniales i caudales*), nacięcie węzłów chłonnych żołądkowych i krezkowych, jeśli jest to niezbędne;
- (g) oględziny i, jeśli jest to niezbędne, palpacja śledziony;
- (h) oględziny nerek oraz ich palpacja, a jeśli to konieczne, nacięcie nerek i węzłów chłonnych nerkowych (*Lnn. renales*);
- (i) oględziny opłucnej i otrzewnej;
- (j) oględziny organów płciowych ogierów i klaczy;
- (k) oględziny i palpacja wymienia i przynależnych węzłów chłonnych (*Lnn. supramammarii*), i jeśli to konieczne nacięcie węzłów chłonnych nadwymieniowych;
- (l) oględziny i palpacja okolic pępownicy oraz stawów u młodych zwierząt; w wypadku wątpliwości okolice pępownicy muszą zostać nacięte a stawy otwarte.
- (m) wszystkie siwe konie muszą być badane na występowanie czerniako-mięsaków w mięśniach i węzłach chłonnych (*Lnn. lymphonodi subrhomboidei*) poprzez wykonanie głębokich cięć pod łopatkami poniżej chrząstki łopatkowej. Nerki muszą być wyodrębnione i zbadane poprzez wykonanie nacięcia przez cały miąższ organu.

F. W wypadkach wątpliwych urzędowy lekarz weterynarii może dokonać dalszych nacięć i badań odpowiednich części ciała zwierzęcia jeśli są one niezbędne dla podjęcia ostatecznej oceny.

Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że określone w niniejszym Rozdziale przepisy sanitarne są wyraźnie łamane, czy też wymagane kontrole sanitarno - weterynaryjne są utrudnione, to będzie on upoważniony do podjęcia działań dotyczących właściwego użycia wyposażenia lub pomieszczeń oraz do wydania decyzji dotyczących zmniejszenia produkcji aż do przerwania procesu produkcyjnego włącznie.

G. Jeżeli nacięcia wyżej wspomnianych węzłów chłonnych są obligatoryjne, to węzły te muszą być najpierw plasterkowane i następnie dokładnie oglądane.

42. A. Oprócz powyższego urzędowy lekarz weterynarii musi systematycznie wykonywać:

1) badanie na wgrzycę u świń; badanie to musi zawierać staranne oględziny widocznych bezpośrednio powierzchni mięśni przede wszystkim mięśni uda, filarów przepony, mięśni międzykostnych, serca, języka, krtani, a jeśli to niezbędne, to mięśnie brzuszne i lędźwiowe należy oddzielić od sadła;

2) badanie na nosaciznę u zwierząt koniowatych za pośrednictwem dokładnego oglądania błon śluzowych tchawicy, krtani, jam nosowych, zatok i ich rozgałęzień, po uprzednim przepiłowaniu głowy w kierunku podłużnym oraz po wycięciu przegrody nosowej.;

3) Świeże mięso świń i zwierząt koniowatych, zawierające mięśnie szkieletowe (mięśnie poprzecznie prążkowane), winno być poddane obowiązkowemu badaniu na obecność włośni.

Badanie to musi być przeprowadzone sprawdzonymi i uznanymi naukowo metodami, szczególnie metodami, które są określone w dyrektywach Wspólnoty lub w innych międzynarodowych normach.

Wyniki muszą być weryfikowane po zastosowaniu metody referencyjnej, ustalonej zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16 niniejszej Dyrektywy, po dostarczeniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego; niezawodność tej metody musi być przynajmniej taka jaką daje metoda trychinoskopowa, przewidziana w punkcie 1 Załącznika I do Dyrektywy 77/96/EEC.

Komisja opublikuje metodę referencyjną w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

B. Wyniki badania przedubojowego i poubojowego muszą być zarejestrowane przez urzędowego lekarza weterynarii, a jeżeli zostanie zdiagnozowana choroba przenoszona na człowieka jak zostało to określone w Artykule 6, to o fakcie tym muszą być powiadomione właściwe władze weterynaryjne odpowiedzialne za nadzór nad stadem, z którego dane zwierzęta pochodzą, jak również osoba odpowiedzialna za wspomniane stado.

ROZDZIAŁ IX**WYMAGANIA SANITARNE DLA MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU**

43. Rozbiór mięsa na kawałki mniejsze niż wspomniane w Artykule 3 (1) (A), obieranie mięsa z kości lub

95/23

rozbiór

64/433

ubocznych surowców rzeźnych jest autoryzowany wyłącznie w zatwierdzonych zakładach rozbioru mięsa.

44. Kierujący zakładem, właściciel zakładu lub jego przedstawiciel musi ułatwić prowadzenie nadzoru sanitarno-weterynaryjnego nad zakładem, przede wszystkim musi zapewnić pomoc konieczną przy przenoszeniu mięsa oraz udostępnić niezbędne urządzenia do dyspozycji służby nadzorującej. Na prośbę odpowiedzialnego za zakład urzędowego lekarza weterynarii, musi on w szczególności przekazać informację, o źródle pochodzenia mięsa wprowadzonego do zakładu rozbioru mięsa.

45. Z zastrzeżeniem do postanowień ustępu drugiego punktu 19 Rozdziału V mięso, które nie spełnia wymagań Artykułu 3 (1) (B) niniejszej Dyrektywy, nie może być przyjęte do zatwierdzonych zakładów rozbioru mięsa, jeśli nie zostanie ono umieszczone w specjalnych pomieszczeniach do przechowywania; musi ono być poddane rozbiorowi w innych miejscach niż mięso spełniające te wymagania. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć ciągle dostęp do pomieszczeń, w których mięso jest składowane lub poddawane rozbiorowi, w celu upewnienie się, że wspomniane powyżej postanowienia są rygorystycznie przestrzegane.

46. (a) Świeże mięso musi być przenoszone do pomieszczeń, o których mowa w punkcie 19 Rozdziału III, stopniowo i w miarę potrzeby. Bezpośrednio po rozbiorze, i gdy to właściwe po jego opakowaniu, mięso musi być przetransportowane do odpowiednich komór chłodniczych lub zamrażalniczych, wspomnianych w punkcie 15 (a) Rozdziału III.

(b) Mięso wprowadzane do pomieszczeń, w których dokonuje się rozbioru, musi być poddane kontroli sanitarnej i higienicznej i, jeśli to niezbędne, muszą z niego zostać wycięte części, które nie odpowiadają warunkom sanitarno - weterynaryjnym. Potrzebne do tego stanowisko pracy musi być wyposażone w niezbędne urządzenia oraz być prawidłowo oświetlone.

(c) Podczas dokonywania rozbioru, obierania mięsa z kości, pakowania pierwotnego i pakowania wtórnego, temperatura wewnętrzna mięsa musi być utrzymywana około $+7^{\circ}\text{C}$ lub być niższa. Podczas rozbioru temperatura w pomieszczeniu, w którym ten rozbiór jest dokonywany, nie może przekraczać $+12^{\circ}\text{C}$. Podczas krojenia, pakowania pierwotnego i pakowania wtórnego wątrób, ich wewnętrzna temperatura musi być utrzymywana stale na poziomie $+3^{\circ}\text{C}$ lub być niższa.

Podczas dokonywania rozbioru, obierania mięsa z kości, krojenia na plastry, krojenia w kostkę i pakowania, temperatura nerek, wątrób i mięsa z pochodzącego z obróbki głowy musi być utrzymywana stale na poziomie $+3^{\circ}\text{C}$ lub być niższa.

(d) Bez naruszania ustępów (a) i (c), mięso może zostać poddane obróbce będąc ciągle ciepłe. W tym wypadku mięso musi być dostarczane bezpośrednio z pomieszczeń rzeźni do pomieszczeń, w których dokonywany jest rozbiór. Oprócz tego pomieszczenia rzeźni i rozbioru mięsa muszą znajdować się w tej samej grupie budynków oraz wystarczająco blisko jedno drugiego, aby mięso było transportowane jedną operacją transportową, a rozbiór mógł nastąpić natychmiast po transferze. Natychmiast po rozbiorze, i gdy to właściwe po opakowaniu, mięso musi zostać umieszczone w odpowiednio chłodzonym pomieszczeniu.

(e) Mięso po dokonanych rozbiorze musi być przenoszone w taki sposób aby uniknąć jego zabrudzenia. Muszą być usunięte odpryski kości i skrzepy krwi. Mięso otrzymane z rozbioru, które nie jest przeznaczone do spożycia przez ludzi, musi być zbierane w urządzeniach, pojemnikach czy pomieszczeniach wymienionych w punkcie 4 (d), w czasie dokonywania tego rozbioru.

ROZDZIAŁ X

KONTROLE SANITARNO - WETERYNARYJNE MIĘSA POCHODZĄCEGO BEZPOŚREDNIO Z ROZBIORU I MIĘSA SKŁADOWANEGO

47. Zatwierdzone zakłady rozbioru mięsa oraz zatwierdzone chłodnie składowe muszą być nadzorowane przez urzędowego lekarza weterynarii.

48. Nadzór urzędowego lekarza weterynarii musi składać się z następujących zadań:

- nadzór nad świeżym mięsem wprowadzanym do zakładu i opuszczającym zakład,
- kontrola sanitarno - weterynaryjna świeżego mięsa przetrzymywanego, we wspomnianym w punkcie 47, zakładzie,
- kontrola sanitarno - weterynaryjna świeżego mięsa, przed jego rozbiorem oraz w momencie gdy opuszcza ono, wspomniany w punkcie 47, zakład,
- nadzór sanitarny nad czystością pomieszczeń, urządzeń i narzędzi przewidziany w Rozdziale V oraz nad higieną osobistą personelu, z używaną przez ten personel odzieżą ochronną włącznie,
- każdy inny nadzór, który urzędowy lekarz weterynarii uzna za niezbędny, dla zapewnienia przestrzegania postanowień niniejszej Dyrektywy.

ROZDZIAŁ XI**ZNAKOWANIE MIĘSA**

95/23

49. Oznakowanie przydatności mięsa do spożycia przez ludzi musi być przeprowadzane pod odpowiedzialnością urzędowego lekarza weterynarii. W tym celu będzie on nadzorował:

(a) pieczęcie zdrowotne;

(b) pieczęcie oraz opieczętowany materiał użyty do pakowania, jak jest to przewidziane w tym Rozdziale.

64/433

50. Pieczęcią zdrowotną musi być:

(a) albo pieczęć owalna o szerokości co najmniej 6,5 cm i co najmniej 4,5 cm wysokości zawierająca następującą informację z doskonale czytelnymi znakami:

-- w górnej części, dużymi literami, inicjały kraju wysyłki (tj. jeden z następujących inicjałów):

95/1

B - DK - D - EL - E - F - IRL - I - L - NL - P - UK - AT - FI - SE

64/433

z następującym po nim numerem zatwierdzenia zakładu,

95/1

-- w dolnej części, jeden z następujących układów liter: CEE, EØF, EWG, EOK, EEG lub ETY

64/433

(b) lub pieczęć owalna o szerokości co najmniej 6,5 cm i co najmniej 4,5 cm wysokości zawierająca następującą informację z doskonale czytelnymi znakami:

-- w górnej części, nazwa kraju wysyłki, dużymi literami,

-- w środku, numer weterynaryjnego zatwierdzenia zakładu,

95/1

-- w dolnej części jeden z następujących układów liter: CEE, EØF, EWG, EOK, EEG lub ETY

64/433

Litery muszą mieć wysokość co najmniej 0,8 cm a cyfry wysokość co najmniej 1 cm

Oprócz tego pieczęć może zawierać znak identyfikacyjny urzędowego lekarza weterynarii dokonującego badania sanitarno - weterynaryjnego mięsa.

95/23

Rozmiary i znaki pieczęci mogą być zmniejszone dla znakowania jagniąt, kozłąt i prosiąt.

64/433

51. Tusze mogą być stemplowane tuszem do znakowania mięsa lub wypalane zgodnie z punktem 50:

-- tusze ważące powyżej 65 kilogramów muszą być ostemplowane na każdej półtuszy przynajmniej w następujących miejscach: zewnętrzna powierzchnia ud, łędźwi ,pleców, piersi i barku.

95/23

-- tusze jagniąt, koźląt i prosiąt muszą mieć przynajmniej dwie pieczęcie, jedną po każdej stronie tuszy na barku lub zewnętrznej powierzchni ud.

64/433

-- inne tusze muszą być oznakowane przynajmniej w czterech miejscach na barku lub zewnętrznej powierzchni ud.

95/23

Jednakże, w przypadku tusz jagniąt, koźląt i prosiąt oznakowanie może przyjąć formę nalepki lub zawieszki ale mogą one być użyte jednorazowo.

52. Wątroby bydlęce, świńskie i zwierząt koniowatych muszą mieć wypalane znaki zgodne z punktem 50, jeżeli są one przeznaczone dla innego Państwa Członkowskiego lub kraju należącego do EEA.

53. Wszystkie inne uboczne surowce rzeźne, zdatne do spożycia przez ludzi, muszą być natychmiast oznakowane, zgodnie z punktem 50, pieczęciami przyłożonymi bezpośrednio na produkcie lub na opakowaniu pierwotnym czy wtórnym. Pieczęć, zgodna z postanowieniami punktu 50, musi być przystawiona na nalepce przyklepionej do opakowania pierwotnego czy wtórnego albo przystawiona na opakowaniu w taki sposób, że zostanie ona zniszczona podczas otwierania opakowania. Nie złamanie pieczęci może być tolerowane tylko w wypadku jeśli opakowanie jest zniszczone przez samo jego otwarcie.

Jednakże, jeśli mięso po rozbiorze lub uboczne surowce rzeźne są opakowane, zgodnie z punktem 62 Rozdziału XII, to wspomniana nalepka może być przyklepiona do opakowania pierwotnego. W przypadku pakowania ubocznych surowców rzeźnych w rzeźni, przystawiana pieczęć musi zawierać numer zatwierdzenia weterynaryjnego danej rzeźni. Wymaganie to powinno obowiązywać w przypadku gdy użyte będą łatwe do składowania transportery do mięsa (Euro-skrzynki), odpowiadające wymaganiom punktu 59 (b).

56. Punkty 53 i 55 będą stosowane do porcjowanego świeżego mięsa, przeznaczonego do bezpośredniej sprzedaży konsumentom. Wymagania co do wymiarów, o których mowa w punkcie 50, nie obowiązują w odniesieniu do pieczęci wspomnianej w niniejszym punkcie.

Jeśli mięso jest przepakowywane w innym zakładzie niż ten, w którym było ono pakowane pierwotnie, to na opakowaniu pierwotnym musi znajdować się pieczęć tego pierwszego zakładu rozbioru, a na opakowaniu wtórnym powinna być umieszczona pieczęć zakładu

przepakowywania.

64/433

57. Mięso zwierząt koniowatych oraz jego opakowanie musi mieć specjalną pieczęć, wzór tej pieczęci zostanie ustalony zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16 niniejszej Dyrektywy.

95/23

58. Używane do znakowania barwy muszą być zgodne z wykazem barw umieszczonym na liście z Artykułu 2 (8) Dyrektywy 94/36/EC (OJ Nr L 237, 10. 9 1994, str. 13).'

ROZDZIAŁ XII

PAKOWANIE PIERWOTNE I PAKOWANIE WTÓRNE ŚWIEŻEGO MIĘSA

64/433

59. (a) Opakowanie (na przykład skrzynki, kartony) musi spełniać zasady higieny, a w szczególności:

- nie może zmieniać organoleptycznych właściwości mięsa,
- nie może wprowadzać do mięsa substancji szkodliwych dla zdrowia ludzi,
- musi być wystarczająco mocne aby zabezpieczyć mięso podczas transportu i przenoszenia.

95/23

Opakowanie drewniane nie mogą być użyte. Wyjątek stanowią opakowania tusz jagnięcych i koźlęcych ale w tym przypadku podjęte zostaną wszystkie środki ostrożności w celu uniknięcia kontaktu pomiędzy mięsem oraz opakowaniem wtórnym w przypadku rozerwania opakowania pierwotnego.

64/433

(b) Opakowanie nie może być użyte ponownie chyba, że jest sporządzone z nierdzewnego materiału, który jest łatwy do czyszczenia oraz zostało wcześniej oczyszczone i odkażone.

60. Jeśli świeże mięso lub uboczne produkty rzeźne są pakowane, to operacja ta musi być dokonana natychmiast po rozbiorze oraz zgodnie z wymogami sanitarnymi.

Z wyjątkiem pochodzących z rozbioru słoniny i boczku, pochodzące z rozbioru mięso i uboczne surowce rzeźne muszą być zawsze zabezpieczone ochronnym opakowaniem pierwotnym chyba, że są one podwieszane w czasie trwania całego transportu.

Takie opakowanie musi być przezroczyste, bezbarwne oraz musi spełniać warunki pierwszego i drugiego akapitu punktu 59 (a); nie może ono być użyte ponownie do pakowania pierwotnego mięsa.

92/5

Można odstąpić od tego wymagania przy mięsie mrożonym przeznaczonym do użycia bez

dalszej obróbki jako surowiec do wytwarzania produktów wymienionych w Dyrektywie 77/99/EEC oraz Dyrektywie 88/657/EEC.'

95/23

Jeżeli przedmiotem handlu lub importu są wątroby, nerki i serca to pojedyncze opakowanie może zawierać tylko jeden cały organ.

64/433

61. Opakowane pierwotnie mięso musi być zapakowane w opakowanie wtórne.

95/23

62. Jednakże, jeśli opakowanie pierwotne spełnia wszystkie warunki zabezpieczające tak jak opakowanie wtórne, to nie musi ono przejrzyste i bezbarwne. Euro-skrzynki mogą również zostać użyte jako drugie opakowanie, pod warunkiem, że inne warunki punktu 59 są spełnione.

64/433

63. Rozbiór, obieranie mięsa z kości, pakowanie pierwotne i pakowanie wtórne mogą mieć miejsce w tym samym pomieszczeniu przy spełnieniu następujących warunków:

(a) pomieszczenie musi być wystarczająco duże oraz urządzone w sposób, który zapewnia odpowiednie warunki sanitarne wykonywanych czynności;

(b) opakowanie pierwotne i opakowanie wtórne muszą być zamknięte w zapieczętowanym opakowaniu transportowym natychmiast po zapakowaniu; opakowanie to musi zabezpieczać przed uszkodzeniem podczas transportu do zakładu oraz być przechowywane w dobrych warunkach sanitarnych w oddzielnym pomieszczeniu zakładu;

(c) pomieszczenia do składowania materiałów do pakowania muszą być wolne od robactwa i kurzu oraz nie mogą mieć bezpośredniego połączenia z pomieszczeniami, w których znajdują się substancje mogące zanieczyścić świeże mięso. Opakowania nie mogą być składowane bezpośrednio na podłodze;

(d) opakowania muszą być składane w odpowiednich warunkach sanitarnych przed ich przyniesieniem do pomieszczenia;

(e) opakowania muszą być przenoszone do pomieszczenia w odpowiednich warunkach sanitarnych i natychmiast użyte. Nie mogą one być przenoszone przez personel uczestniczący w obróbce mięsa.

(f) natychmiast po zapakowaniu mięso powinno być umieszczone w przeznaczonym do tego magazynie;

95/23

świeże mięso może być też pakowane w pomieszczeniu rozbioru mięsa pod warunkiem, że spełniające wymagania punktu 59 (b) Euro-skrzynki, przed wniesieniem do pomieszczenia rozbioru mięsa, były oczyszczone i zdezynfekowane.

64/433

64. Opakowanie, o którym mówi niniejszy Rozdział może zawierać wyłącznie mięso

pochodzące z rozbioru tych samych gatunków zwierząt.

95/23

'z wyjątkiem porcji handlowych przeznaczonych do bezpośredniej sprzedaży dla konsumenta'.

ROZDZIAŁ XIII

ŚWIADECTWO ZDROWIA

64/433

65. Oryginał świadectwa zdrowia, który musi towarzyszyć wysyłce mięsa podczas transportu do miejsca przeznaczenia, musi być wystawiony przez urzędowego lekarza weterynarii w czasie załadunku.

Świadectwo musi odpowiadać w formie i zawartości wzorowi z Załącznika IV oraz być sporządzone przynajmniej w języku lub językach urzędowych miejsca przeznaczenia mięsa. Świadectwo musi być sporządzone na jednej kartce papieru.

ROZDZIAŁ XIV

SKŁADOWANIE

66. Świeże mięso, natychmiast po badaniu poubojowym, musi być schłodzone i następnie utrzymane w stałej temperaturze wewnętrznej wynoszącej nie więcej niż $+7^{\circ}\text{C}$ dla tuszy i mięsa pochodzącego z rozbioru oraz $+3^{\circ}\text{C}$ dla ubocznych surowców rzeźnych.

95/23

Odstępstwa od tego wymogu, ze względów natury technicznej, związanych z dojrzewaniem mięsa, mogą być udzielone w pojedynczych przypadkach, przez właściwą władzę, dla transportu mięsa do zakładów rozbioru lub sklepów mięsnych znajdujących się w bezpośredniej bliskości rzeźni, pod warunkiem, że taki transport nie będzie trwał dłużej niż dwie godziny.

64/433

Świeże mięso do zamrażania musi pochodzić bezpośrednio z zatwierdzonej rzeźni lub zatwierdzonego zakładu rozbioru mięsa.

Zamrażanie świeżego mięsa może odbywać się wyłącznie w pomieszczeniach zakładu, w którym mięso zostało uzyskane lub dokonany został jego rozbiór, w zatwierdzonej chłodni składowej oraz przy zastosowaniu właściwych urządzeń chłodniczych.

Przeznaczone do zamrażania i pochodzące z rozbioru mięso, wymienione w Artykule 3 (1) (A) niniejszej Dyrektywy, a także w punkcie 53 Rozdziału XI niniejszego Załącznika, musi być zamrożone bezzwłocznie, chyba, że jego dojrzewanie jest konieczne z powodów sanitarnych. W tym ostatnim przypadku zamrażanie musi być dokonane natychmiast po zakończeniu procesu dojrzewania.

Przeznaczone do zamrażania tusze, półtusze, półtusze przecięte na nie więcej niż trzy części oraz ćwierćtusze muszą być zamrożone bez niepotrzebnej zwłoki, po okresie stabilizacji.

Przeznaczone do zamrażania części tuszy pochodzące z rozbioru muszą być zamrożone bez niepotrzebnej zwłoki natychmiast po dokonaniu rozbioru.

Mięso mrożone musi uzyskać wewnętrzną temperaturę - 12 °C lub niższą i nie może być przechowywane później w wyższych temperaturach.

Świeże mięso, które poddane zostało procesowi zamrożenia musi posiadać znak wskazujący miesiąc i rok zamrożenia.

67. Żadne produkty, które mogą wpłynąć na stan sanitarny mięsa lub je zanieczyścić nie mogą być składowane w pomieszczeniach wymienionych w punktach 16 i 17 Rozdziału IV chyba, że są zapakowane i przechowywane osobno.

68. Temperatura składowania w pomieszczeniach chłodniczych wymienionych w punktach 16 i 17 Rozdziału IV musi być rejestrowana.

ROZDZIAŁ XV

TRANSPORT

69. Świeże mięso musi być transportowane w hermetycznie zamkniętych środkach transportu oraz, w przypadku świeżego mięsa importowanego zgodnie z Dyrektywą 90/675/EEC lub świeżego mięsa przechodzącego tranzytem przez terytorium kraju trzeciego, w zaplombowanych środkach transportu, zbudowanych i wyposażonych w taki sposób, aby temperatury wymienione w Rozdziale XIV, były utrzymywane podczas trwania transportu.

Odstępując od postanowień ustępu 1, tusze, półtusze, półtusze przecięte na nie więcej niż trzy części oraz ćwierćtusze, mogą być transportowane w temperaturach wyższych niż te, które zostały określone w Rozdziale XIV w warunkach, które zostaną ustalone, po konsultacji z Komitetem Naukowym, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 16 niniejszej Dyrektywy.

70. Środki transportu przeznaczone dla transportowania takiego mięsa muszą spełniać następujące wymagania:

(a) ich powierzchnia wewnętrzna lub jakakolwiek inna część mogąca mieć kontakt z mięsem musi być wykonana z nierdzewnego materiału, który nie może wpłynąć na organoleptyczne cechy mięsa lub spowodować, że mięso będzie szkodliwe dla zdrowia ludzi; powierzchnie te muszą być gładkie oraz łatwe do czyszczenia i dezynfekcji;

(b) muszą posiadać odpowiednie urządzenia do zabezpieczenia mięsa przeciwko insektom i zanieczyszczeniu kurzem. Muszą także być wodoszczelne;

(c) dla transportu tusz, półtuszy, półtuszy przeciętych na nie więcej niż trzy części i ćwierćtuszy oraz nieopakowanego świeżego mięsa, muszą posiadać nierdzewne wyposażenie służące do podwieszania mięsa na takiej wysokości, że mięso nie może dotykać podłogi. Przepis ten nie obowiązuje w stosunku do mięsa mrożonego transportowanego w higienicznych opakowaniach. Jednakże w przypadku transportu drogą powietrzną, wyposażenie służące do podwieszania mięsa nie jest wymagane, pod warunkiem, że odpowiednie nierdzewne wyposażenie jest zabezpieczone do higienicznego załadunku, przechowywania i wyładunku mięsa.

71. Środki transportu, przeznaczone dla transportowania mięsa, w żadnym przypadku nie mogą być użyte do transportowania żywych zwierząt albo produktów, które mogą mięso zanieczyścić.

72. Żadne produkty, które mogą wpłynąć na stan sanitarny mięsa lub je zanieczyścić nie mogą być transportowane w tym samym czasie co mięso lub razem z mięsem, jeśli nie zostaną podjęte odpowiednie środki zabezpieczające. Mięso pakowane musi być transportowane w

oddzielnych środkach transportu niż mięso nie opakowane chyba, że została w nich przewidziana wystarczająca przegroda, dla oddzielenia mięsa opakowanego od nieopakowanego. Oprócz tego żołądki nie mogą być w nich transportowane chyba, że zostały one oparzone lub oczyszczone; to samo dotyczy głów i kończyn chyba, że zostały one pozbawione skóry lub odwołosione.

73. Świeże mięso nie może być transportowane w pojazdach i kontenerach, które nie były wyczyszczone i następnie zdezynfekowane.

74. Tusze, półtusze, półtusze przecięte na nie więcej niż trzy części oraz ćwierćtusze, wyłączając z tego mięso zamrożone zgodnie z wymogami sanitarnymi, musi w czasie transportu być podwieszane, zgodnie z postanowieniami punktu 70 (c), nie dotyczy to transportu powietrznego.

Inne części pochodzące z rozbioru muszą być podwieszane lub umieszczone na podkładach, jeśli nie są umieszczone w nierdzewnych pojemnikach. Takie podkłady, opakowania czy pojemniki muszą spełniać wymogi sanitarne niniejszej Dyrektywy, przede wszystkim dotyczy to opakowań. Trzewia muszą zawsze być transportowane w mocnych wodoszczelnych i zabezpieczonych przed przeciekaniem tłuszczu opakowaniach, które mogą być użyte ponownie wyłącznie po oczyszczeniu i dezynfekcji.

75. Przed wysyłką urzędowy lekarz weterynarii musi upewnić się, że pojazdy transportujące oraz warunki załadunku spełniają wymagania sanitarne zawarte w niniejszym Rozdziale.

ZAŁĄCZNIK II

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI SANITARNE DLA ZATWIERDZANIA MAŁYCH ZAKŁADÓW MIĘSNYCH

Zakłady o małej przepustowości muszą posiadać przynajmniej:

1. W pomieszczeniach, w których świeże mięso jest uzyskiwane i poddawane obróbce:

(a) wodoszczelne podłogi, które są łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, zabezpieczone przed butwieniem oraz położone w taki sposób aby przyspieszyć odpływ wody; spadek odpływowy wody musi być w kierunku kratki ściekowej wyposażonych w urządzenia zabezpieczające przed cofaniem się wody (syfony), dla uniknięcia powstawania przykrych zapachów.

(b) gładkie, trwałe i nieprzepuszczalne ściany, pomalowane na jasny kolor ze zmywalną warstwą do dwóch metrów wysokości, a w pomieszczeniach gdzie dokonuje się uboju do wysokości trzech metrów.

Jednakże ściany wykonane z drewna, w pomieszczeniach wymienionych w punkcie 16 Rozdziału III Załącznika I, nie stanowią podstaw do wycofania zatwierdzenia pod warunkiem, że zostały zbudowane przed dniem 1 lipca 1991 roku;

(c) drzwi wykonane z łatwego do zmywania, nie dającego zapachu i nie ulegającego rozkładowi materiału.

Jeśli mięso jest składowane w danym zakładzie, to musi on mieć pomieszczenia składowe, które spełniają wspomniane powyżej wymagania;

(d) materiały izolacyjne, które nie ulegają rozkładowi i są bezwonne;

(e) wystarczającą wentylację oraz dobre odprowadzanie pary;

(f) wystarczające naturalne lub sztuczne oświetlenie, które nie zmienia barwy oświetlanego obiektu;

2. (a) tak blisko jak to jest możliwe do stanowisk pracy, wystarczającą ilość urządzeń do mycia i dezynfekcji rąk oraz urządzenia z gorącą wodą do czyszczenia narzędzi. Urządzenia do mycia rąk muszą mieć bieżącą ciepłą i zimną wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, która może być także używana do czyszczenia i dezynfekcji przyrządów oraz muszą posiadać higieniczne środki do osuszania rąk;

(b) urządzenia do dezynfekcji narzędzi, albo na miejscu lub w przyległym pomieszczeniu, z dostarczaną gorącą wodą o temperaturze powyżej 82 °C;

3. odpowiednie zabezpieczenia przed szkodnikami takimi jak owady i gryzonie;

4. (a) urządzenia i wyposażenie takie jak stoły do rozbioru, stoły z odłączanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, pasy transmisyjne i piły wykonane z nierdzewnego metalu i nie zanieczyszczające mięsa oraz łatwe do oczyszczania i dezynfekcji. Używanie drewna jest zakazane:

(b) nierdzewne urządzenia i sprzęt spełniające wymagania sanitarne do:

-- przenoszenia mięsa,

-- przechowywania pojemników na mięso, w taki sposób aby ani mięso ani pojemniki nie miały bezpośredniego kontaktu z podłogami czy ścianami;

(c) specjalne wodoszczelne, nierdzewne pojemniki, z pokrywami i zamknięciami dla zabezpieczenia przed nieupoważnionymi osobami, które mogą z nich zabrać rzeczy, dla przetrzymywania mięsa niezdatnego do spożycia przez ludzi (konfiskatory); mięso takie musi być usuwane lub zniszczone pod koniec każdego dnia roboczego.

5. urządzenia chłodnicze do utrzymywania wewnętrznej temperatury mięsa na poziomie wymaganym przez niniejszą Dyrektywę. Urządzenia te muszą zawierać system odpływu wody pochodzącej ze skraplania skonstruowany w taki sposób aby nie było możliwości zanieczyszczenia mięsa;

6. dostarczaną pod ciśnieniem nadającą się do picia wodę w rozumieniu Dyrektywy 80/778/EEC. Jednakże dostarczanie wody nie nadającej się do picia może być dozwolone w wyjątkowych przypadkach dla produkcji pary, do celów przeciwpożarowych oraz chłodzenia w urządzeniach chłodniczych, pod warunkiem, że zainstalowane rury wykluczają wykorzystanie wody do innych celów i nie stanowią ryzyka zakażenia świeżego mięsa. Rury z wodą nie nadającą się do picia muszą być oznakowane w sposób wyraźnie odróżniający je od rur z wodą nadającą się do picia;

7. wystarczająca ilość gorącej, zdatnej do picia wody w rozumieniu Dyrektywy 80/778/EEC;

8. system do higienicznego usuwania wody odpadowej;

9. przynajmniej jedną umywalkę i toaletę. Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio do pomieszczenia roboczego. Umywalka musi mieć bieżącą ciepłą i zimną wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, a także środki higieny do mycia i dezynfekcji rąk oraz posiadać higieniczne środki do osuszania rąk. Umywalka musi być blisko toalet.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI SANITARNE DLA ZATWIERDZANIA MAŁYCH RZEŹNI

10. Oprócz wymagań ogólnych małe rzeźnie muszą posiadać przynajmniej:

(a) wystarczająco duże pomieszczenia umożliwiające leżenie zwierzętom spędzającym noc na terenie rzeźni;

(b) pomieszczenie do uboju oraz w zależności od ilości operacji dokonywanych podczas uboju, wystarczająco duże pomieszczenia do ich wykonywania, przy zachowaniu odpowiednich warunków sanitarnych;

(c) w pomieszczeniu ubojowym, wyraźnie wydzieloną przestrzeń, przeznaczoną do oszłamiania i wykrwawiania;

(d) w pomieszczeniu ubojowym zmywalne ściany do wysokości przynajmniej trzech metrów lub do sufitu. Podczas uboju para wodna musi być w wystarczającym stopniu usuwana;

(e) tego rodzaju wyposażenie, iż po oszołomieniu obróbka poubojowa może być przeprowadzana na zawieszonym zwierzęciu; w czasie przeprowadzania obróbki poubojowej, zawieszona zwierzę, pod żadnym warunkiem, nie może dotykać podłogi;

95/23

(f) wystarczająco duże, w stosunku do wielkości i rodzaju ubijanych zwierząt, pomieszczenie chłodnicze, z wydzieloną częścią przeznaczoną do przechowywania „tymczasowo zajętych” tusz, z wyjątkiem przypadków gdy „tymczasowo zajęte” tusze są natychmiast wysłane pod urzędowym nadzorem do wyspecjalizowanego zakładu, dla przeprowadzania dodatkowych badań.

64/433

w pojedynczych przypadkach, właściwe władze, mogą udzielić odstępstw od powyższego wymogu, jeśli mięso jest natychmiast usuwane z rzeźni do zakładów rozbioru lub sklepów mięsnych znajdujących się w bezpośredniej bliskości rzeźni, a transport nie trwa dłużej niż jedną godzinę.

11. W pomieszczeniu ubojowym zabronione będzie opróżnianie treści żołądków i jelit lub przechowywanie skór, rogów, kopyt i szczeciny.

95/23

W pomieszczeniu ubojowym, żołądki i jelita mogą być czyszczone wyłącznie w czasie kiedy nie dokonuje się uboju.

64/23

12. Jeżeli nawóz nie jest codziennie usuwany z terenów rzeźni, to musi on być składowany w wyraźnie wydzielonym miejscu.

13. Zwierzęta wprowadzone do pomieszczeń ubojowych muszą być natychmiast oszołomione i poddane ubojowi.

14. Chore lub podejrzane o chorobę zwierzęta nie mogą być ubijane w danej rzeźni chyba, że właściwa władza udzieli na to zezwolenia.

W wypadku udzielenia zezwolenia, ubój musi być dokonany pod nadzorem właściwej władzy i powinny być podjęte kroki dla zapobieżenia zakażeniom; pomieszczenia muszą być specjalnie oczyszczone i odkażone, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, przed ich ponownym użyciem.

95/23

15. W rzeźniach musi znajdować się pokój z zamykaną szafką do dyspozycji służby sanitarno-weterynaryjnej podczas pracy.

ZAŁĄCZNIK III**KWALIFIKACJE ZAWODOWE SŁUŻBY POMOCNICZEJ**

64/433

1. Tylko kandydaci, którzy udokumentują, że ukończyli trwający 400 godzin kurs teoretyczny, z ćwiczeniami laboratoryjnymi, zatwierdzony przez właściwe władze Państwa Członkowskiego z przedmiotami wymienionymi w punkcie 3 (a) niniejszego Załącznika , i którzy odbyli 200 godzinną praktykę pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, zostaną dopuszczeni do testu wymienionego w ustępie czwartym Artykułu 9 niniejszej Dyrektywy. Zajęcia praktyczne powinny odbyć się w rzeźniach, zakładach rozbioru mięsa, chłodniach składowych i punktach badania świeżego mięsa.

2. Jednakże, pracownicy służby pomocniczej spełniający wymagania Załącznika II do Dyrektywy 71/118/EEC mogą ukończyć kurs, którego część teoretyczna może być zmniejszona do 200 godzin.

3. Wymieniony w ustępie czwartym Artykułu 9 niniejszej Dyrektywy test będzie składał się z części praktycznej i teoretycznej i obejmie następujące przedmioty:

(a) część teoretyczna:

- podstawowe wiadomości z anatomii i fizjologii zwierząt rzeźnych,
- podstawowe wiadomości z patologii zwierząt rzeźnych,
- podstawowe wiadomości z anatomii patologicznej zwierząt rzeźnych,
- podstawowe wiadomości z higieny a w szczególności z przepisów sanitarnych dotyczących zakładów mięsnych, uboju, rozbioru mięsa, przechowywania mięsa oraz higieny pracy,
- wiedza o metodach i procedurach uboju, badania, obróbki, pakowania pierwotnego, pakowania wtórnego i transportu świeżego mięsa,
- wiedza o ustawach, rozporządzeniach i przepisach administracyjnych odnoszących się do wykonywanej przez nich pracy,
- procedury pobierania próbek;

(b) część praktyczna:

- badanie i ocena sanitarna ubijanych zwierząt,
- określenie gatunków zwierząt poprzez badanie typowych części tuszy,

- zbadanie pewnej ilości tusz i ubocznych surowców rzeźnych ubijanych zwierząt, w których stwierdzono zmiany chorobowe oraz samodzielna ocena tych zmian,
- badanie poubojowe w rzeźni,
- kontrola stanu sanitarnego,
- pobieranie próbek.

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIAdla świeżego mięsa (¹) wspomnianego w Artykule 3 (A) (1) (f) (iii) Dyrektywy 64/433/EECNr(²):.....

Miejsce załadunku:.....

Ministerstwo:.....

Departament:.....

Znak(²):.....**I. Identyfikacja mięsa**

Mięso:.....

(gatunki zwierząt)

Rodzaj rozbioru:.....

Rodzaj opakowania:.....

Ilość kawałków lub paczek:.....

Miesiąc(e) i rok (lata) zamrożenia:.....

Waga netto:.....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) oraz numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego, zatwierdzonej(ych) rzeźni:.....

.....

Adres(y) oraz numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego, zatwierdzonego(ych) zakłady(ów)

rozbioru mięsa:.....

Adres(y) oraz numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego, zatwierdzonej(ych) chłodni

składowej(ych):.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa

Mięso zostanie wysłane

Z:.....

(miejsce załadunku)

do:.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującymi środkami transportu⁽³⁾:.....

Nazwa i adres wysyłającego:.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy:.....
.....

IV. Ocena sanitarna

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że opisane powyżej mięso zostało uzyskane zgodnie z przepisami regulującymi produkcję i nadzór sanitarny, określonymi w Dyrektywie 64/433/EEC:

- w rzeźni usytuowanej , na terenie lub na obszarze podlegającym restrykcjom⁽⁴⁾,
- i jest przeznaczone dla Państwa Członkowskiego po przejściu tranzytem przez kraj trzeci⁽⁴⁾,
95/1
- jest przeznaczone dla Finlandii i Szwecji⁽⁴⁾;
 - (i) wspomniany w Artykule 5 (3) (a) test zastał wykonany⁽⁴⁾,
 - (ii) mięso jest przeznaczone do przerobu⁽⁴⁾,
 - (iii) mięso pochodzi z zakładu, który uczestniczy w programie wspomnianym w Artykule 5 (3) (c) ⁽⁴⁾,

Sporządzono w.....dnia.....

.....
(nazwisko i podpis urzędowego lekarza weterynarii)

⁽¹⁾ Świeże mięso: zgodnie ze wspomnianą w punkcie IV niniejszego świadectwa Dyrektywą oznacza wszystkie zdadne do spożycia przez ludzi części domowych gatunków bydła, świń, owiec i kóz oraz zwierząt jednokopytnych, które nie zostały poddane procesowi konserwacji; jednakże, mięso chłodzone i zamrożone będzie także uważane za mięso świeże.

⁽²⁾ Do wyboru.

⁽³⁾ W przypadku wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, w przypadku samolotu numer lotu, a w przypadku statków ich nazwę i, jeśli to niezbędne, numer kontenera.

⁽⁴⁾ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK V

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIAdla świeżego mięsa przeznaczonego do wysyłki do Państwa Członkowskiego⁽¹⁾Nr⁽²⁾:.....

Miejsce załadunku:.....

Ministerstwo:.....

Departament:.....

Znak⁽²⁾:.....**I. Identyfikacja mięsa**

Mięso:.....

(gatunki zwierząt)

Rodzaj rozbioru:.....

Rodzaj opakowania:.....

Ilość kawałków lub paczek:.....

Miesiąc(e) i rok (lata) zamrożenia:.....

Waga netto:.....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) oraz numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego, zatwierdzonej(ych) rzeźni:.....

.....

Adres(y) oraz numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego, zatwierdzonego(ych) zakłady(ów)

rozbioru mięsa:.....

Adres(y) oraz numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego, zatwierdzonej(ych) chłodni

składowej(ych):.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa

Mięso zostanie wysłane

Z:.....

(miejsce załadunku)

do:.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującymi środkami transportu⁽³⁾:.....

Nazwa i adres wysyłającego:.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy:.....
.....

IV. Ocena sanitarna

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że opisane powyżej mięso zostało uzyskane zgodnie z przepisami regulującymi produkcję i nadzór sanitarny, określonymi w Dyrektywie 64/433/EEC o problemach sanitarnych wpływających na handel świeżym mięsem wewnątrz Wspólnoty i jest dlatego zdadne do spożycia przez ludzi.

Sporządzono w.....dnia.....

.....
(nazwisko i podpis urzędowego lekarza weterynarii)

⁽¹⁾ Świeże mięso: zgodnie ze wspomnianą w punkcie IV niniejszego świadectwa Dyrektywą oznacza wszystkie zdadne do spożycia przez ludzi części domowych gatunków bydła, świń, owiec i kóz oraz zwierząt jednokopytnych, które nie zostały poddane procesowi konserwacji; jednakże, mięso chłodzone i zamrożone będzie także uważane za mięso świeże.

⁽²⁾ Do wyboru.

⁽³⁾ W przypadku wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, w przypadku samolotu numer lotu, a w przypadku statków ich nazwę i, jeśli to niezbędne, numer kontenera.